

1980 ஜூலை 31]

4. அறிவிப்புகள்—தொடர்ச்சி

(ஆ) மதிப்பீட்டுக் குழு தேர்தல்—நடைமுறை

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவைக்கு ஓர் அறிவிப்பு. ஒற்றை மாற்று வாக்குமுறைப்படி தேர்தல் நடத்துவதற்கு பேரவைத் தலைவர் வகுத்துள்ள விதிமுறைகளின் கீழ், மதிப்பீட்டுக் குழுவிற்கு (Estimates Committee) ஒரு உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேட்பாளர்கள் வேட்புத் தாள்கள் 5-8-1980 செவ்வாய்க் கிழமை பிற்பகல் 3-00 மணிக்குள் சட்டமன்ற பேரவைச் செயலாளரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். வேட்புத் தாள் செயலரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வேட்புத்தாள்கள் 6-8-1980 புதன் கிழமை பிற்பகல் 3-00 மணிக்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். விலகிக் கொள்ள விரும்பும் வேட்பாளர்கள் 7-8-1980 வியாழக்கிழமை பிற்பகல் 3-00 மணிக்குள் விலகிக் கொள்ளலாம்.

நியமனம் செய்யப்பட்ட வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை நிரப்பப்படவேண்டிய இடத்தின் எண்ணிக்கைக்கு, அதாவது ஒன்றுக்கு மேற்படுமாயின் 8-8-1980 வெள்ளிக் கிழமை காலை 9-00 மணிக்கும் பகல் 1-00 மணிக்கும் இடையே சென்னை கோட்டையில் இருக்கும் சட்டமன்றக் குழுக்கள் கூடும் அறையில் வாக்கெடுப்பு நடைபெறும்.

6. தனியார் அலுவல்கள்

தனித் தீர்மானம்—மாநிலங்களுக்கு கூடுதல் அதிகாரம் வழங்கல்.

திரு. ரா. உமாநாத் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே கீழ்க்கண்ட தனித் தீர்மானத்தை நான் மொழிகிறேன்:

“மாநிலங்களையும், ஒட்டு மொத்தமாக இந் நாட்டினையும் முழுமையாகவும் விரைவாகவும் மேம்படுத்துவதற்கு தற்போதுள்ள அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பெற்றுள்ள அதிகாரங்கள் போதுமானதல்லவென்று இந்த அவை கருதுகின்றது. எனவே, உடனடியாக மாநிலங்களுக்கு நிதி மற்றும் ஏனைய இனங்களில் கூடுதல் அதிகாரம் வழங்க அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் தகுந்த திருத்தங்கள் செய்யும் வகையில் அவசர நடவடிக்கை எடுக்க, அனைத்து மாநில மற்றும் யூனியன் பிரதேச முதல் அமைச்சர்களின் மாநாடு ஒன்றினை இந்தியப் பிரதமர் கூட்டவேண்டும் என்று மத்திய அரசிற்குப் பரிந்துரை செய்கின்றது.”

திரு. மு. அம்பிகாபதி : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் தோழர் உமாநாத் அவர்கள் மொழிந்த தீர்மானத்தை நான் வழிமொழிகிறேன்.

[1980 ஜூலை 31]

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத்—தலைவர்—தலைமை)

திரு. ரா. உமாநாத்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் என்பது, சில கட்சிகளின் கொள்கை என்ற வட்டத்தைத் தாண்டிவிட்டு இருக்கிற நேரம் இது என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இது ஒரு வெறும் தத்துவார்த்தப் பிரச்சினை என்று பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இருந்த நிலையை விட்டு, அந்தக் கட்டத்தைத் தாண்டி இருக்கக் கூடிய பிரச்சினையாக இன்றைக்கு இருக்கிறது. அந்தப் பிரச்சினையில் தீர்வுகாணாமல் இருப்பது, அபாயகரமான விளைவுகளை ஒவ்வொரு நாளும் நாட்டுக்கே, மாநிலத்திற்கு என்று மட்டுமல்ல, நம்முடைய நாட்டுக்கே உண்டாக்கி இருக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மத்தியில் அதிகாரம் குவிந்ததனால் இன்று நம்முடைய நாட்டில் சுயாதிபத்திய உரிமைக்கு ஆபத்து எதிர்நோக்கி இருக்கிறது என்று நீங்கள் அறிவீர்கள். நாட்டின் ஒருமைப்பாடு துண்டாடப்படும் பேரபாயம் ஏற்பட்டு உள்ளது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி குன்றிவிட்டது.

இதை சாதாரண மக்களுடைய அகராதியில் சொல்ல வேண்டுமானால், அம்போ என்று தெருவில் நிற்கிற நிலையை நாட்டின் பொருளாதார நிலைமை எட்டி இருக்கிறது என்பதைக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஆகவே, நம் நாட்டில், பல்வேறு மொழிகளையும் கலாச்சாரங்களையும், பல்வேறு மாநில மக்களின் தனித் தன்மையையும் காத்து, நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாக்க, அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்ற பிரச்சினை, அவசரத் தன்மை வாய்ந்த, நடைமுறைக்கு தேசிய பிரச்சினையாக இன்றைக்கு மாறி இருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[முற்பகல் 10.50]

இப்பிரச்சனை பற்றி கடந்த காலத்தில் தீவிரமாகப் பேசி வந்த நமது எதிர்க்கட்சித் தலைவர், மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்பதும், அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பதும், எங்கள் உயிர் மூச்சு என்று முழக்கமிட்டு வந்த நமது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் தற்போது இந்தப் பிரச்சனை முன்னெவிட அதிகமாக முற்றி இருக்கிற நேரத்தில் அதைப் பற்றி மௌனம் சாதித்தாலும், அதைப் பற்றிய ஆவேசம் மறைந்து இருந்தாலும்....

* டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. உமாநாத் அவர்கள் ஒரு தவறான தகவலைத் தருகிறார்கள். இது பற்றி முழக்கம் எழுப்பி வந்த

1980 ஜூலை 31] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்று சொன்னார்கள். 'எழுப்பி வருகிற' என்று அவர் திருத்திக் கொள்ளவேண்டும். மாநிலத்திலே சுயாட்சி, மத்தியிலே கூட்டாட்சி என்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் உயிர்க்கொள்கைகளில் ஒன்று. 1974-ம் ஆண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு இந்த அவையில் மாநில சுயாட்சி தீர்மானம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியது என்பதையும், இன்றைய தினம் ஆளும் கட்சியாக இருப்பவர்கள் அன்றைய தினம் அதை எதிர்த்தார்கள் என்பதையும் நண்பர் உமாநாத் அவர்களுக்கு நான் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். இப்போது கொண்டு வரப்பட்டு இருக்கிற இந்தத் தீர்மானம் கூட நாங்கள் ஏற்கனவே, இந்த அவையில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றிய மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்திற்கு உள்ளடங்கிய விவரங்களைத்தான் கொண்டுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, அரசாங்கத்தின் சார்பிலேயே இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு திரு. உமாநாத் அவர்கள் அவர்களுக்குள்ளே இருக்கிற தோழமையைப் பயன்படுத்துவார்களானால், நாங்களும் அதை இரு கையேந்தி வரவேற்று இந்த சட்டமன்றத்தில் அதை ஆதரித்து நிறைவேற்றுவதற்கு சாதகமாக இருப்போம். அதைச் செய்வார்களா?

திரு. மு. அம்பிகாபதி: மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோது நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை இப்போது எடுத்துப் பார்த்தேன். மத்தியிலே கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்பது உயிர் மூச்சு என்று சொன்னார்கள். கடந்த தேர்தலில் மத்தியில் ஒரு கட்சி ஆட்சி, மாநிலத்தில் கூட்டாட்சி என்று சொன்னார்கள்.....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நீங்கள் பேசும் போது இவற்றையெல்லாம் பேசங்கள். இப்படி ஒவ்வொரு கேள்வியாக ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கக் கூடாது.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, இதைக்கூட நண்பர் திரு. அம்பிகாபதி அவர்கள் புரிந்து கொள்ளாததற்கு நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். கூட்டாட்சி என்பது வேறு, கூட்டணி ஆட்சி என்பது வேறு. ஒரு கட்சி ஆட்சியா? பல கட்சி ஆட்சியா? என்ற பிரச்சனை வருகிறபோது, அது கூட்டணி ஆட்சி என்று ஆகிறது. கூட்டாட்சி ஆகாது. பெடரல் செட்-அப் என்பது வேறு. கூட்டாட்சி என்பது வேறு. நாம் கேட்பது 'பேடரேஷன் அண்டு ஸ்டேட் அடானமி'.

திரு. ரா. உமாநாத்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய பாயின்ட் அப்படிப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், அதனுடைய தலைவர், இங்கே எதிர்க் கட்சித் தலைவருமாக இருக்கக்கூடிய அவர்-விளக்கினார் அல்லவா, எங்களுடைய கொள்கை இது தான், இது தான் என்று—அப்படிப்

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[1980 ஜூலை 31]

பட்ட திராவிடமுன்னேற்றக்கழகமும், எதிர்க் கட்சித் தலைவரும் 1974-லே இது சம்பந்தமாக விரிவான தீர்மானம் கொண்டு வந்து அதன் மீது கர்ஜனை என்ற முறையில் பேசி இருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், இன்று அதைப்பற்றி ஆவேசம் சற்று குறைந்து இருக்கிறது என்றாலும்—குறுக்கீடு—அதைத்தான் சொல்கிறேன், அதைப்பற்றி ஆவேசம் குறைந்து இருக்கிறது, அதைப் பற்றிய வேகம் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அவர் உள்ளபடியேதான் இங்கே கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை விளக்குவதற்காக விரும்புகிறார்கள் அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பக்கம் பாய்வதற்காகத் தீர்மானம் கொண்டு வந்தார்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் இன்னும்கூட அவருக்குச் சொல்வேன். அவருடைய கட்சித் தலைவர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் 17-ஆம் தேதி மதுரையில் 'மாநில சுயாட்சி மாநாடு' நடத்தும் போவதாகவும், அதற்கு நான் வரவேண்டும் என்றும் எனக்கு அழைப்பு அனுப்பியிருக்கிறார். நான் அவருக்கு எழுதிய பதில் கடிதத்திலே கூட எழுதி இருக்கிறேன். 'மாநில சுயாட்சி' தீர்மானம் எங்களுக்கு முழுக்க முழுக்க உடன்பாடான ஒன்று. ஆனால், நான் 17-ம் தேதி பல நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்க முன்பே ஒப்புக்கொண்டு இருக்கிற காரணத்தால், அந்த நாளில் வர முடியாது. வேறு நாள் என்றால் வர சௌகர்யமாக இருக்கும் என்று எழுதி இருக்கிறேன். அவர்களுக்கு உள்ளபடியே எங்களை அழைக்கவேண்டும் என்று எண்ணம் இருக்குமானால், கருணாநிதியைத்தான் அழைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே வேறு ஒரு தலைவரை அவர்கள் அழைப்பார்களானால், அந்த மாநாட்டிற்கு நாங்கள் வரக்கூட தயாராக இருக்கிறோம். எனவே, நாங்கள் அந்தக் கொள்கையிலே பின் வாங்கி விட்டோம் என்று திரு. உமாநாத் அவர்கள் எண்ண வேண்டாம். நாங்கள் சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்தபடி எங்களுடைய கொள்கைகளை மாற்றிக் கொள்பவர்கள் அல்ல.

திரு. ரா. உமாநாத்: கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டீர்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. வேகம் கொஞ்சம் குறைந்து இருக்கிறது. அதைத்தான் நான் சொல்கிறேன். எனக்கு மனதில் பட்டதைச் சொல்கிறேன். (சிரிப்பு) அது தான் முத்தாநாள் சொன்னீர்கள். இப்போதுதான் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கரெக்ட்டான பாயிண்ட்டுக்கு வருகிறார்.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, காட்டப்பட வேண்டிய நேரத்தில் வேகங்கள் காட்டப்பட வேண்டும். இதே அவையிலே திரு. உமாநாத் அவர்கள் வழங்கிய முழுக்கங்களை சென்ற ஆண்டு நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆதலால், தேவைப் படுகிற நேரத்தில் தான் வேகம் வரும். எல்லா நேரத்திலும் வேகம் இருந்தால் நல்லது அல்ல.

1980 ஜூலை 31]

திரு. ரா. உமாநாத்: அதற்குத்தான் நான் வருகிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் போலீஸ் மானியத்தில் பேசுகிற போது இப்போது தான் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததா என்னைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு நேரம் கிடைத்ததா என்று நான் கேட்கலாம் அல்லவா, நான் இப்போது கேட்கவில்லை. அவர்கள் குறிப்பிட்டதை அவர் பேசுகிறபோது அவர் நன்றாகச் சொன்னார்கள் அதற்கு நேற்றைக்கு எங்களுடைய தலைவரும் பதில் சொன்னார்கள். இப்போது இந்த சப்ஜெக்டில் டிபேட் வருகிறபோது நான் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பற்றி கூறுகிறேன். ஆகவே, நான் சொல்லவிரும்புவது, அதிலே கொஞ்சம் வேகம் குறைந்து இருக்கிறது, சுருதி குறைந்து இருக்கிறது. ஆகவே, அவருக்கும் சேர்ந்து நான் இந்தச் சப்ஜெக்டில் இங்கே பேசுகிறேன் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நமது அரசியல் சட்டதிட்டம் சமஸ்தி தன்மை வாய்ந்தது என்று கூறி வந்தாலும்-அப்படித்தான் கூறப்படுகிறது, இருந்தாலும்-சாராம்சத்தில் அது சமஸ்தி தன்மைக்கு நேர் மாறானது யூனிட்டரி தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கிறது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். In essence it is of unitary character என்று கூற விரும்புகிறேன். மாநில சுயாட்சி அதிகாரத்தை பலிகொடுத்து, நம்முடைய அரசியல் சட்டதிட்டம் மத்திய அரசிடம் அதிகாரத்தை குவித்துள்ளது. கடந்த 20 ஆண்டு காலமாக மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று குரல் ஓங்க, ஓங்க இருக்கிற குறைந்த அதிகாரங்களைக்கூட மையத்திலிருந்து காங்கிரஸ் கட்சி அரசு அரித்து எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. even the existing limited power have been eroded, more and more.

ஜனாதிபதி திரு. சஞ்சீவரெட்டி அவர்கள் கூட 'லிங்க், பத்திரிகைக்கு கொடுத்திருக்கிற ஒரு பகிரங்க பேட்டியில் அதை அவர்கள் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். அவர் லிங்க் பத்திரிகைக்கு கொடுத்த பேட்டியில் கூறியிருப்பது.

“நமது அரசியல் சட்டதிட்டம் வரையறுத்துள்ள சமஸ்தித் தன்மை ஓரளவு அரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிலர் கல்வி, பொதுச் சுகாதாரம், காட்டு இலாகா எல்லாம் மைய அரசின் அதிகார வரம்புக்குள் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்”. ஜனாதிபதி மேலும் கூறுகிறார். “என்னமோ அத்துறைகளில் எல்லாம் சென்று, எல்லாவற்றையும் சரிபடுத்த, தெய்வீக சக்தி படைத்த அதிகாரிகள் என்னமோ மையத்தில் இருப்பது போல் பேசுகிறார்கள். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் ஆந்திர மாநிலத்தின் முதலமைச்சராக இருந்தபொழுது, மார்ஷல் டிட்டோ அவர்கள் ஆந்திராவுக்கு வந்தபோது என்னிடம் கூறினார், ‘மிஸ்டர் ரெட்டி, உங்களுடைய மாநிலம் என் நாட்டைவிட இரண்டு மடங்கு பெரிதாக அல்லவா இருக்கிறது’ என்று மார்ஷல் டிட்டோ கூறினார். ஆனால் அப்படிப்பட்ட மாநிலத்தின்

[திரு. நா. உமாநாத்]

[1980 ஜூலை 31]

முதலமைச்சரான என்னால் சிறு விஷயங்களைக்கூட ஒரு சுகாதாரத் திட்டம், ஒரு காட்டு வளர்ச்சித் திட்டம் அல்லது அதைப்போன்ற சில விஷயங்களைக்கூட செய்ய முடியவில்லை. மத்தியில் இருக்கும் அதிகாரிகள் தாங்கள் டெல்லியிலிருந்து நேராக ஆந்திராவுக்கு சென்று செய்து கொடுத்தால்தான் முடியும் என்று நினைக்கிறார்கள்” என்று இன்றைய ஜனாதிபதி ரெட்டி அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள் (குறுக்கீடு) I am not yielding.

DR. K. SOURIRJAN —He says often ‘I quote’, and finally says it is his view. Is it his view or the view of the President—I want to know....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நீங்கள் குறுக்கிடுவதை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. உங்கள் கட்சியின் சார்பாக பேசும்போது அதைக் கேளுங்கள். இது ஒரு விவாதம், இந்த விவாதத்தில் ஒருவருக்கொருவர் குறுக்கீடு வேண்டாம். உட்காருங்கள்.

திரு. ரா. உமாநாத்: இந்த நிலை எப்போது ஆரம்பித்தது? அதாவது இருக்கக்கூடிய குறுகிய அதிகாரங்களைக் கூட அரிப்பது என்ற ஒரு நிலை எப்போது ஆரம்பித்தது என்று சொல்லும் போது மிக அழகாக ‘ஸ்டேட்ஸ்மென். பத்திரிகை 6-1-78 கூறுகிறது: —

“நமது அரசியல் சட்டம் தேவைக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் தகுந்தாற்போல் சமஸ்தித் தன்மை வாய்ந்ததாகவும், யூனிட்டரி தன்மை வாய்ந்ததாகவும் இருக்கிறது என்று டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் பறைசாற்றியதை டெல்லியின் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஆண்டு வந்த காங்கிரஸ் ஆட்சிகள் அர்த்தமற்ற தாக்கிவிட்டனர், வருவாய்க்கான வாய்ப்புகளை, படிப்படியாக மைய அரசிற்கு மாற்றியதன் மூலம் மாநிலங்களை, பிரதமர் என்னும் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்ட வாதிகளுடைய பரிதாப கரமான அந்தஸ்திற்கு தாழ்த்திவிட்டது. மேலும் தாழ்ந்த அரசியல் சட்டத்தில் மாநிலங்களுக்கு என்று தனியாக ஒதுக்கப் பட்ட அதிகாரங்களை பல ஆண்டு காலத்தில் மைய அரசு கைப் பற்றியது அல்லது மைய அரசு உத்தரவினால் அமைக்கப்பட்ட திட்டக் கமிஷன் கைப்பற்றியதை, தேசிய அபிவிருத்திக் கமிஷன் கைப்பற்றியது.”

இப்படிப்பட்ட நிலைமை அது என்று அந்த பத்திரிகையில் தெளிவாக எட்டிடோரியலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி மாநில அரசுகளுடைய இந்த அதிகாரத்தை குறைத்து, குறைத்து இருக்கிற அதிகாரத்துக்கும் மத்திய அரசினிடையே கோர்ட்டிலே போய் நிற்கிற வாதிபோன்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது What was the modus operandi? என்பதை நிச்சயமாக நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[முற்பகல் 11-00]

அது நேரு அவர்கள் பிரதமராக இருந்தபோதே ஆரம்பித்தது. மத்தியிலேயும் மாநிலத்திலேயும் ஒரே கட்சி ஆட்சி நடத்தி வந்ததால்தான் அது சாத்தியமாயிற்று என்று கூறும் கே. கே. கத்தியால் என்பவர் இந்து பத்திரிகையில் 5-12-1977 அன்று எழுதுகிறார். அவர் நல்ல முறையில் அந்த விஷயத்தை வருணிக்கிறார். யாராலும் மீறமுடியாத மிகுந்த சேல்வாக்குடன் 1947 முதல் 1962 வரை ஆட்சி நடத்திய நேரு காலத்தில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சி தனது மாநிலக் கிளைகளை நடத்தியது போல் மாநில அரசுகளையும் நடத்தினார்கள். நேருவின் டெல்லி அமைச்சரகத்திலிருந்து ஒரு தொலைபேசி தகவல், அல்லது ஆள் மூலம் தகவல், அல்லது காங்கிரஸ் வட்டாரங்களிலிருந்து சில அறிகுறிகள் போனால் போதும். புது டெல்லியின் விருப்பங்கள் என்ன என்று மாநில முதலமைச்சர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். அதன்படி உடனே நடந்து கொள்வார்கள். இப்படித்தான் மாநிலங்களின் குறிகிய அதிகாரங்களை, மையத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி இருந்துகொண்டு தனது மைய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி குறைத்தது அல்லது பறித்தது அல்லது அழித்தது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆகவே இந்த ஸ்டேஜிலே இந்த அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கவேண்டும் என்று கூற விரும்புகிறேன். மத்தியிலேயும் மாநிலத்திலேயும் ஒரே கட்சி ஆட்சி நடத்தினால்தான் நாட்டுக்கு நல்லது என்று கூறக்கூடியவர்கள் கடந்த கால அனுபவத்தைப் பார்த்தாவது புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மத்தியிலேயும் மாநிலத்திலேயும் ஒரே கட்சி ஆட்சி இருந்தால்தான் அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய குறுகிய அதிகாரத்தைக்கூட மைய அரசு பறிக்கின்றபோது மாநிலத்திலும் அதே கட்சி இருந்த காரணத்தால் அதைத் தட்டிக் கேட்க அவர்களால் முடியாமல் அதை அனுமதித்துக்கொண்டிருந்த நிலையி் இப்படிப்பட்ட கதி நமக்கு வந்திருக்கின்றது. ஆகவே அந்த அமைப்புத்தான் அதற்குக் காரணம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஆனால் இன்று நிலைமை வேறு. இன்று மத்தியிலே ஒரு கட்சியினரும் சில மாநிலங்களிலே வெவ்வேறு கட்சிகளும் ஆட்சியில் இருப்பதால் அந்த மாநிலங்களிலே இருக்கின்ற மாற்றுக் கட்சி அரசுகளும் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த மக்களும் இந்திரா காங்கிரஸின் கிளைகள் போல் நடத்தப்படுவதற்குத் தயாராக இல்லை என்ற கான்டெக்ஸ்ட் இப்போது சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலிருந்து சில இடத்திலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய நிலைமை. இன்றைக்கும் இருக்கக்கூடிய நிலைமை அதுதான். ஆகவேதான் மாநிலங்களிலே வெவ்வேறு கட்சி அரசாங்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்ற நிலையில் அந்த கான்டெக்ஸ்ட் பின்னணி மாறியவுடனே இந்திரா காங்கிரஸ் மைய அரசு தனது அதிகாரப்

[1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

பிடிப்பை இன்னும் முடுக்கிவிட்டது. கடந்த 10 ஆண்டுகாலமாக இந்தத் திசையில் நிலைமை இன்னும் மோசமாகி இருக்கின்றது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மைய அரசின் டென்டக்கில்ஸ் அதாவது கொடுக்கிகள் முழுக்க முழுக்க மாநில அரசின் அதிகார வரம்புக்குட்பட்ட லா அன்ட் ஆர்டர் அதாவது சட்ட அமைதி என்ற துறையினையும் கவ்வியது. சட்ட அமைதி மாநிலத்தின் முழு வரம்புக்குள் உள்ளது தெரியும். சட்டம் அமைதியைப் பாதுகாப்பதற்காக மாநில அரசுகளின் முழு வரம்புகளின்கீழ் இருக்கக்கூடிய அந்தத் துறையை நல்ல முறையில் மேலும் செயல்படுத்துவதற்கு மாநில அரசுகளுக்கு மைய அரசு மேலும் அதிக நிதியுதவி கொடுப்பதற்குப் பதிலாக தானே சட்டம் அமைதியைக் காக்கும் என மைய அரசு தனக்கென சொந்தக் கருவிகளை அவர்கள் தேடினார்கள். அதன் மூலம் தான் மத்திய ரிசர்வ் போலீஸ், எல்லைப் பாதுகாப்புப் போலீஸ், சி.ஐ.எஸ்.ஃப். என்ற தொழில் பாதுகாப்பு போலீஸ் என்ற பெயர்களில், மாநில அரசினுடைய முழு அதிகார வரம்பின் கீழ் இருக்கக்கூடிய லா அன்ட் ஆர்டரை மெயின்டெய்ன் பண்ணுவதற்கு அவர்களுக்கென்று தனியான கருவிகளை இந்தப் பெயர்களில் அவர்கள் உருவாக்கினார்கள். அதாவது மாநில அரசுகளின் அனுமதி பெறாமலேயே இந்தப் போலீசை மாநிலங்களுக்கு அனுப்பலாம் என்று 42-வது அரசியல் சட்ட திருத்தத்தின் மூலமாக இந்தப் போலீஸ் அமைப்பின் உண்மை நோக்கம் அம்பலமாயிற்று. சட்டம் அமைதித் துறையும் மைய அரசிடம் தான் இருக்கவேண்டுமென்று மறைந்த திரு. சஞ்சைகாந்தி அவர்கள் கூட நாடாளுமன்றத்தில் கூறியது இந்தப் பேரபாயத்தை மேலும் ஊர்ஜிதப்படுத்தி இருக்கின்றது. அது மட்டுமல்ல அந்த விவாதத்தின்போது அவர் குறிப்பிடுகின்ற போது மாநிலங்களுக்குத்தான் இன்றைக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன என்றும் மைய அரசுக்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்கள் பேர்தாது என்றும் ஆகவே மைய அரசின் அதிகாரங்களை இன்னும் அதிகமாக்கவேண்டும் என்றும் அவர் பேசி இருப்பதானது உண்மையிலே நம்நாடு பூராவும் சந்திக்கக்கூடிய ஒரு ஆபத்து என்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத்தலைவர் தலைமை]

கல்வித் துறை மாநிலத்தின் அதிகாரத்திலிருந்து கன்கரண்டி விலக்கு மாற்றியமைக்கப்பட்டு விட்டது. அலுவலினிய வினியோகத்தையும் இப்போது, மைய அரசு எடுத்துக் கொண்டு உள்ளது. மின் துறையையும் எடுக்கப்போவதாக ஒரு மைய அமைச்சர் அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். குடிசை மாற்று வாரிய அதிகாரத்தைக்கூட எடுப்போம் என்று மத்திய அமைச்சர் திரு. சேத்தி அவர்கள் சமீபத்தில் அச்சுறுத்தியிருக்கிறார், நிலைமை எங்கே எப்படி கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், நம்மை மைய அரசின் உள்துறை செயலகத்தின் மேல்

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

பார்வையின்கீழ் செயல்படும் துறைகளாக, சபார்டினைட் டிபார்ட்மெண்டுகளாக செயல்படும் அபாய நிலைக்கு கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது. அதை நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்டிர்ல் கவர்ன்மெண்டினுடைய சபார்டினைட் டிபார்ட்மெண்டுகளாக மாநில அரசுகள் செயல்படுவதை அனுமதிக்கலாமா?

அரசியல் சட்டத்திலே அதிகார ஒதுக்கீடு 3 விதமாக பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

(1) முழுக்க முழுக்க மத்திய அரசின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்டது—யூனியன் லிஸ்ட்.

(2) மைய-மாநில அரசுகளின் பொது அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது—கன்கரண்ட் லிஸ்ட்.

(3) மாநில அரசுகளின் தனி அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது. ஸ்டேட் லிஸ்ட்.

அதில் மைய அரசின் அதிகார வரம்பிற்குள் 97 அயிட்டங்கள் அதிகாரங்களுக்கான பிரிவுகளாக விஷயங்களாக, அடங்கியிருக்கிறது. இரண்டிற்கும் பாதுவான அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட கன்கரண்ட் லிஸ்டிலே 47 அயிட்டங்கள் அதிகாரங்களாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முழுக்க முழுக்க மாநில அரசுகளின் வரம்பில் இருக்கிற அயிட்டங்களாக 66 அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஒதுக்கீடுகள் உண்மையிலேயே மைய அரசிற்கு உள்ள ஏராளமான அதிகாரங்களை மறைக்கக் கூடிய ஒரு ஸ்கீரினாகத் தான் இருக்கிறது. அவற்றை கவர் பண்ணியிருக்கிறது என்று தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஏனென்று சொன்னால், மைய அரசின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டு இருக்கும் விஷயங்களில். சப்ஜெக்டுகளில் எந்த மாநில அரசும் எந்த சட்டத்தையும் இயற்ற முடியாது. முழுக்க முழுக்க அவைகள் அவர்களைச் சேர்ந்தது. ஆனால் கன்கரண்ட் லிஸ்டிலே இருக்கிற சப்ஜெக்டுகளில், இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கிற மைய-மாநில அரசுகளுக்கு பொதுவான அதிகார வரம்பில் இருக்கிற அந்த 47 அயிட்டங்களில், மைய அரசும், சட்டம் இயற்றலாம், மாநில அரசும் சட்டம் இயற்றலாம் என்று இருக்கிறது.

ஆனால் இதில் குறிப்பிட்டிருக்கிற ஒரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்று சொன்னால், இந்த கன்கரண்ட் லிஸ்டிலே இருக்கக்கூடிய விஷயங்களில் ஏதாவது ஒன்றில், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிற உறுப்பினர்களைக் கொண்டு, மாநில அரசு ஒரு சட்டம் இயற்றினால், அதே விஷயத்தில், அல்லது அதே

[திரு. ரா. உமாநாத்] [1980 ஜூலை 31]

சப்ஜெக்ட்டில் மத்திய அரசும் சட்டம் இயற்றியிருந்தால், மாநில அரசின் சட்டம் மைய அரசின் சட்டத்திற்கு மாறுபட்டிருந்தால், அதை ஏற்க முடியாது. அதாவது மாநில அரசு இயற்றிய சட்டத்தை ஏற்க முடியாது என்று சொல்லக் கூடிய அதிகாரம் மைய அரசிற்கு இருக்கிறது. அப்படி என்றால் இது என்ன கண் துடைப்பு அதிகாரம்?

இப்படி ஒரு விஷயத்திலே, மத்திய அரசும், மாநில அரசும் முரண்பட்டு சட்டம் இயற்றியிருந்தால், முடிவான அதிகாரம் அவர்கள் கையில் இருக்கிறது என்பது ஒன்று. அந்த விஷயத்திலே மைய அரசு சட்டமே இயற்றாமல் இருந்தால், மாநில அரசு மட்டுமே சட்டம் இயற்றியிருந்தால், அப்படி மாநில அரசு இயற்றிய சட்டம் மத்திய அரசுக்கு பிடிக்காவிட்டால், மாநில அரசு இயற்றிய சட்டத்தை அங்கீகரிக்காத ஒரு நிலையும் கூட, ஒரு அதிகாரமும் கூட அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்பது இன்னொன்று.

உதாரணத்திற்கு சொல்ல வேண்டுமானால், மேற்கு வங்காளத்திலே இருக்கிற கம்யூனிஸ்ட் சர்க்கார் அப்படி ஒரு நடவடிக்கையை எடுத்தபோது, காங்கிரஸ் ஆட்சி அதை அனுமதிக்க மறுத்தது. (Interruption) We are talking about the whole Nation and I am proud that West Bengal and Kerala have taken up the case very strongly.

அதாவது கன்கரண்ட் லிஸ்டில் லேபர் இருக்கிறது. அந்த லேபர் என்கிற சப்ஜெக்ட்டில், தொழிலாளர்கள் சச்சரவில் பार्லாமென்ட் ஏஜண்ட் என்று, அதாவது பேரம் பேசக்கூடிய தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதி பேலட் முறையிலே தேர்ந்தெடுத்து நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஒரு சட்டத்தை மேற்கு வங்காள அரசு இயற்றி, அது கன்கரண்ட் லிஸ்டில் இருக்கிற காரணத்தினால் மத்திய அரசுக்கு அனுமதிக்காக அனுப்பியது. மத்திய அரசு அதை அங்கீகரிக்க மறுத்து விட்டது. ஏன் மறுத்து விட்டார்கள். தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதியை ஒட்டுமுறையில் நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாக ஐ.என்.டி.யூ.சி. சங்கம் விடாமல் வற்புறுத்திக் கொண்டு வருகிறது. பழைய முறையை எதிர்த்து வருகிறது. ஆகவே காங்கிரஸ் கட்சியினரும் அதை தங்களுக்கு எதிரான கொள்கையாக பாவித்து அந்தச் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்திருக்கிறார்கள். அதை எதிர்த்திருக்கிறார்கள்.

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[முற்பகல் 11.10]

ஆகவே, தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு இப்படி செய்வோம் என்று வாக்குறுதி அளித்து அந்த வாக்குறுதியின் அடிப்படையில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு அரசாங்கம் வந்து கொடுத்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுகிற விதத்தில் ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறபோது அந்தக் கொள்கையைப் பிடிக்காத ஒரு அரசியல் கட்சி மத்தியில் இருந்தால் அந்த அரசியல் கட்சி அதை மறுப்பது என்ற ஒரு நிலை எங்கே கொண்டபோய் விடுகிறது என்று சொன்னால் காங்கிரஸ் கட்சியின் கொள்கைகளைத்தான் மாநிலங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்ற கட்சிகள் அமுல்படுத்த வேண்டும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தும். அதற்காகவா நாம் தேர்தலில் நின்றோம்? காங்கிரஸ் கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அமல்படுத்துவோம் என்று சொல்லியா நாம் மக்களின் வேட்டுக்களை வாங்கினோம்? இல்லை. அந்தந்தக் கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கையின் அடிப்படையில் மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று வருவதற்குத்தான் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் வழி ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று ஒரு கட்சி ஆட்சிக்கு வரும்போது சட்டம் கொண்டு வந்தால் அதை மத்தியில் இருக்கிற கட்சியின் ஆட்சி மறுக்கிறது என்றால் மத்தியில் இருக்கிற ஆட்சியின் கட்சிக் கொள்கைகளைத்தான் மாநில மக்களின் தலையில் திணிக்க அது இடமளிக்கிறது. (குறுக்கீடு)

I am not yielding. He did not yield to my Leader Mr. Sankariah. There was a convention between us. But he broke the convention. So, I won't yield.

ஆகவே, இருவருக்கும் பொதுவான அதிகார வரம்பு உடைய லிஸ்ட் கண்கரன்ட் லிஸ்ட். மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் கண்கரன்ட் லிஸ்ட் என்பது கானல் நீராகும். ஆக, எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன. மைய அரசின் வரம்பிற்குள் எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன. யூனியன் லிஸ்டில் உள்ளவை 97. கண்கரன்ட் லிஸ்டில் இருப்பது 47. ஆக, 144 ஐட்டங்கள். அதிகாரக் குவியல் இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவதற்காகத்தான் இதைச் சொல்கிறேன். மொத்தம் 210 ஐட்டம்ஸ் இருக்கின்றன. அதில் 144 ஐட்டம்ஸ் மைய அரசின் வரம்பில் உள்ளது என்பது பொருள்.

முழுக்க முழுக்க மாநில அரசின் வரம்பிற்குள் உள்ள அதிகாரங்கள் என்ன? கண்கரன்ட் லிஸ்ட் என்றிருக்கிறது ஸ்டேட் லிஸ்ட் என்றிருக்கிறது இந்த அவை ஒரு சட்டத்தை இயற்றினால் இது இங்கே இயற்றப்பட்ட பிறகு, மேலவையிலே நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு அதை சட்டமாக அங்கீகரிக்கப்படற்கு கவர்னர் அங்கீகாரத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். அவர் நாம் இயற்றிய

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[1980 ஜூலை 31]

சட்டத்தை நிராகரித்து அவர் விரும்பும் முறையில் திருத்தி திருப்பி நமக்கே அனுப்புவதற்கு கவர்னருக்கு அதிகாரம் அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் உண்டு. நான் கேட்கிறேன். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்த அவை தனது வரம்பிற்குட்பட்ட அதிகாரப்படி ஒரு சட்டத்தை இயற்றுமானால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத ஒரு தனி நபர், மைய அரசால் நியமனம் செய்யப்பட்டு பதவியில் இருக்கக்கூடிய ஒரு நபர் அதை மறுப்பதற்கு அந்தப் பதவிக்கு அல்லது அந்த நபருக்கு என்ன அருகதை? (குறுக்கீடு)

I am not yielding. So long as he does not change his policy; I also will not change.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்த அவை அதன் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டிருக்கக்கூடிய விஷயங்கள் சப்ஜெக்ட்ஸ் பற்றி ஒரு சட்டம் நிறைவேற்றினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத ஒரு நபருக்கு இது சரிப்படாது என்று மறுத்து ரீகன்ஸிடர் செய்யச் சொல்ல என்ன அதிகாரம் அவருக்கு இருக்கிறது? இந்த அவையை விட, கவர்னர் பதவி என்பது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்த அவையை விட மேலானதா என்று கேட்கிறேன்.

மக்களப் பொறுத்தவரையில் இப்படிப்பட்ட நிலை நீடித்தால் மக்கள் கதி என்ன? அவர்கள் வோட்டு போட்டு என்ன பிரயோஜனம்? மக்கள் வோட்டு போட்டு அனுப்பி இந்த அவையின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட விஷயத்திற்கு கவர்னர் அனுமதி பெற வேண்டுமென்று சொன்னால் எப்படி?

கவர்னர் விரும்பினால் நம் அதிகாரவரம்பிற்கு உட்பட்டு நாம் இயற்றுகிற சட்டத்தை ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பலாம். நம் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டுள்ளதை அவர் ஜனாதிபதிக்கு ரெஃபர் செய்கிறேன் என்று சொல்லி அனுப்பலாம். இங்கே காங்கிரஸ் கட்சி மைனாரிட்டி. ஆனால் மத்தியில் அவர்கள் கட்சி மெஜாரிட்டியாக இருக்கிறது. இங்கே மைனாரிட்டியாக இருக்கிற கட்சி அங்கே மெஜாரிட்டியாக இருந்து ஆட்சி நடத்துகிறது.

இங்கே காங்கிரஸ் கட்சி மைனாரிட்டியாக இருக்கிறது. ஆனால், இங்கே நாம் இயற்றக்கூடிய சட்டத்தை, மத்திய அரசிலே அந்தக் கட்சி மெஜாரிட்டியாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் அந்தச் சட்டத்திற்கு பிரசிடென்ட் அனுமதி கொடுப்பதைத் தாமதப்படுத்தலாம் அல்லது காங்கிரஸ் கட்சியின் திருத்தத்துடன் இங்கே மைனாரிட்டி கட்சியாக இருக்கக்கூடியவர்கள் சொல்லக் கூடிய திருத்தத்துடன் அங்கே இருந்து நமக்கு ரெஃபர் பண்ணலாம். அது மட்டுமல்ல, அந்த திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் அனுமதி தருகிறோம் என்ற நிலையை பிரசிடென்ட் எடுக்கலாம் அல்லது அனுமதி மறுக்கலாம் என்கிற நிலை இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும்.

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

நிலச் சீர்திருத்தம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இது எக்ஸ்குஸிவ்லிஅண்டர் தி ஸ்டேட் லிஸ்ட். நிலச் சீர்திருத்தம் என்பது மாநில அவையின் அதிகாரத்திற்குள் வருவது உங்களுக்குத் தெரியும். 1957 ஆம் ஆண்டு கேரள மாநில அவையில் ஒரு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை இயற்றினார்கள். லாண்ட் ரிபார்ம்ஸ் ஆக்ட். அதற்கு மைய அரசு 1½ ஆண்டுகளாக அனுமதி தரவில்லை. என்னமோ, 20 அம்சத் திட்டம் ஏழை விசாயிகளுக்காக போடப்பட்ட சட்டத்தைவிட, பெத்த பெத்த திட்டம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த 20 அம்சத் திட்டத்தைப் பற்றி பேசக்கூடிய கட்சிக்கு இதை அனுப்பினார்கள். ஆனால், அந்தக் கட்சி தங்களுடைய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி 1½ ஆண்டுகளாக அதற்கு அனுமதி கொடுக்க மறுத்தார்கள். பிறகு எப்படி அனுமதி கொடுத்தார்கள்? பெரிய கிளர்ச்சி நடத்தப்பட்டது. கேரளாவில் அந்த சட்டத்தை ஆதரித்து நிறைவேற்றிய அத்தனை கட்சிகளும் ஒன்றுபட்டு, எல்லோரும் பிரம்மாண்டமான கிளர்ச்சி நடத்தியபிறகுதான் அனுமதி தந்தார்கள் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதிலிருந்து நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது, நமக்கு என்று ஒதுக்கிவைத்துள்ள அதிகாரத்திலே கூட பரம அதிகாரம் நமக்கு இல்லை என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

இன்னொரு புரொவிஷன் கான்ஸ்டிடியூஷனிலே இருக்கிறது. 'டைரக்டிவ்' என்ற ஷரத்து இருக்கிறது. அதாவது கட்டளை. மத்திய அரசு நமக்கு அப்படி ஒரு டைரக்டிவை, கட்டளையை அனுப்பலாம் என்ற சட்டம் இருக்கிறது. இதை காங்கிரஸ் பார்டி எப்படி மிஸ்-யூஸ் பண்ணுகிறது என்று சொன்னால் மாநிலத்தில் ஒரு கட்சி, மத்தியிலே இன்னொரு கட்சி என்றிருந்தால், இருவருக்கும் கொள்கை வித்தியாசம் இருக்கிறது. மத்தியிலே இருக்கக்கூடிய அரசியல் கட்சி தன்னுடைய கொள்கைகளை மாநிலத்திலே இருக்கக்கூடிய அரசியல் கட்சியின் துணிப்பதற்கு இந்த, டைரக்டிவ்'வை துர் உபயோகம் செய்கிறது, இந்த, டைரக்டிவ்'வை சட்டத்திலே இருந்து எடுக்கவேண்டும்.

1968 ஆம் ஆண்டு மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள் ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தம் செய்வதென்று முடிவு செய்தார்கள். வேலை நிறுத்தம் சம்பந்தமாக அப்போது கேரளாவிலே இருந்த கூட்டணி அரசாங்கம் ஒரு அப்ரோச் எடுத்தது. மத்தியிலே இருக்கக்கூடிய காங்கிரஸ் கட்சியின் அணுகுமுறை ஒன்று. ஆக இரண்டும் மாறுபட்டது. கேரள அரசாங்கத்தின் பார்வை என்னவென்று சொன்னால், தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தை அனுமதிப்பது; அதற்காக தடுப்புக் காவல் சட்டத்தை உபயோகப்படுத்தக் கூடாது என்பது. ஆனால், மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கை அந்த ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தத்தை உடைப்பது; அதற்கு

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[1980 ஜூலை 31]

தடுப்புக் காவல் சட்டத்தை உபயோகித்து கைது செய்வது என்பது. இது அவர்களுடைய அணுகுமுறை. They are justified to have their own approach. But we do not agree with them. இதைக் கேரள அரசாங்கம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. தடுப்புக் காவல் சட்டத்தை உபயோகப்படுத்த மாட்டோம் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு மத்தியில் இருந்து மிரட்டல் வந்தது. ஈ:எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட் அவர்களுக்கு ஒரு டைரக்டிவ்வை அனுப்பினார்கள். மீறினால் தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்போம் என்றார்கள். அப்படியென்றால் மறைமுகமாக டிஸ்மிஸ் செய்வோம் என்று அர்த்தம். ஆனால், அதற்கு சீப் மினிஸ்டர், டிஸ்மிஸ் பண்ணினாலும் பரவாயில்லை, ஜனங்கள் எந்தக் கொள்கைக்காக எங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்களோ, அந்தக் கொள்கைக்காக நிற்போம் என்று உறுதியாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்தச் சட்டம் அப்போது உபயோகப்படுத்தவில்லை.

இதே மாதிரி, இப்போது இருக்கிற இந்திரா காங்கிரஸ் அரசாங்கத்திலே, 'கள்ள மார்க்கெட், ஹோர்டிங்'. இது சம்பந்தமாக இரண்டுவிதமான அணுகுமுறை உண்டு. எங்களைப் பொறுத்தவரையில், எங்களுடைய அணுகுமுறை என்னவென்று சொன்னால்,

[முற்பகல் 11:20]

எங்களுடைய அணுகுமுறை—கள்ள மார்க்கட்டுக்கு எதிராக, ஹோர்டிங்குக்கு எதிராக பல லட்சக்கணக்கான மக்களை எல்லாக் கட்சியினரும் சேர்ந்து மொபிலைஸ் பண்ண வேண்டும், வெகுஜன ஸ்தாபன ஒத்துழைப்போடு அதிகாரிகள் 'டிஹோர்டிங்' நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இரண்டாவது, டிஸ்ட்ரிப்யூஷன் சிஸ்டத்தைப் பலப்படுத்த வேண்டும். மூன்றாவது, இருக்கிற சட்டங்களைப் பயன்படுத்தி ஹோர்டிங் செய்பவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். யார் யார் கள்ளமார்க்கெட் காரர்கள் என்று பார்த்து அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதுதான் சட்டசபைத் தேர்தலில் இடது சாரி கொடுத்த வாக்குறுதிகள்.

'Preventive Detention Act, —தடுப்புக் காவல் சட்டம் எந்தக் காரணத்திற்காகவும் யாருக்கு எதிராகவும் உபயோகப்படுத்தக் கூடாது. 'ஆன் பிரின்சிபிள்' அதைக் கூறுகிறோம். ஒரு பிரஜை குற்றம் செய்தால் கோர்ட்டில் கொண்டு போய் நிறுத்தி தண்டனை கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமே தவிர, எந்தவித விசாரணையும் இல்லாமல் ஒருவரை சிறையில் அடைக்க மாட்டோம் என்று வாக்குறுதி அளித்து அதன் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சியின் பார்வை வேறு.—

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

Strengthening distribution system ஒன்றுதான் இருக்கிறது.

Our principle is to take popular action with the co-operation of the officials.

எங்கள் கட்சி இருக்கிற சட்டத்தை வைத்துத்தான் நடவடிக்கை எடுப்போம். தடுப்புக் காவல் சட்டத்தைப் பயன்படுத்த மாட்டோம் என்று சொன்ன நேரத்தில் எத்தனை மத்திய அமைச்சர்கள் அந்த மாநிலத்திற்குச் சென்று மிரட்டினார்கள். அதை உபயோகப்படுத்தவில்லை என்றால் கட்டாயமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்றார்கள். ஆனால் அந்த அரசாங்கம் உறுதியாக அந்த விஷயத்தில் நின்றது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால் பி.டி. ஆக்ட் என்பது மத்தியில் பாஸ் பண்ணியது. அது——

After all it is an enabling measure மாநில அரசு விரும்பினால் உபயோகப்படுத்தலாம், விரும்பவில்லை என்றால் உபயோகப்படுத்த வேண்டியதில்லை. ஆனால் அது எனைப்பிங் மெஷ் ராகவா இருந்தது? அது கடந்த காலத்தில் எப்படி தவறாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டது என்பது தெரியும். சட்டப்படி ஃபஸ்ட் லிஸ்ட், செகண்ட் லிஸ்ட் தேர்ட் லிஸ்ட், என்ஹெல்லாம் வைத்திருப்பது மத்தியில் அதிகாரக் குவியல் காரணமாகத்தான். மாநிலத்தில் உள்ள அந்த மக்களுக்கு எந்த வாக்குறுதிகளை அளித்து அவர்கள் அதிகாரத்திற்கு வந்தார்களோ அந்த மாநில மக்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை மீறக்கூடிய நேர்மாறான முறையிலே மத்திய அரசாங்கம் தன்னுடைய கொள்கையைத் திணிக்கக்கூடிய அந்தப் பாதையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு மாநில அரசுகளின் அதிகார வரம்புகள்—Central and State Governments தெளிவாக அரசியல் சட்டத்தில் வரையறுக்க வேண்டும். கிளியராக இருக்கவேண்டும். எங்கள் கருத்துப்படி 'கன்கரன்ட் லிஸ்ட்'— இருவருக்கும் பொது அதிகார வரம்பு என்று இருப்பதை எடுத்து விட வேண்டும். — No concurrent list.

மத்திய அரசு தன்னுடைய முழு அதிகாரத்தை பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டுக் கொள்கை, ரயில், விமானம் போன்ற போக்குவரத்துகள், தபால், தந்தி, கரன்சி நோட்டு அச்சடிப்பது—கள்ள நோட்டு அல்ல, நல்ல நோட்டு— வெளிநாட்டு வியாபாரம் உட்பட பொருளாதார வளர்ச்சித் திட்டங்களை இணைப்பது—co-ordination of Planning by various States, ஆகியவற்றை வைத்து கொள்ளலாம். இந்த அதிகாரங்கள் மட்டுந்தான் மத்திய அரசின் வரம்பில் இருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் சரதுகிறோம். இந்த அதிகாரங்கள்தான் மத்திய அரசின் அதிகார வரம்பில் இருக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கருதுகிறோம். அதே சமயத்தில் ஒரு

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[1980 ஜூலை 31]

மாநிலம் சம்பந்தப்பட்ட தொழில்கள், மின்சாரம், பாசனத் திட்டங்கள்— cutting across States என்ற நிலைமை இருந்தால் அந்தக் குறிப்பிட்ட ஐட்டங்கள் அவர்களுடைய வரம்பில் இருக்கலாம். ஆனால் அது சம்பந்தப்பட்ட திட்டங்கள் ஃபைனலைஸ் ஆன பிறகு அந்தந்தத் திட்டங்களை அந்தந்த மாநிலங்களே அமல் நடத்தும் அதிகாரம் நிச்சயமாக மாநில அரசாங்கங்களுக்கு தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர மத்திய அரசுக்கு இருக்கக்கூடாது.

இதைத்தவிர மற்ற அதிகாரங்கள், அதாவது மத்திய அரசுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிற அந்த அயிட்டங்களைத் தவிர மற்ற அதிகாரங்கள், முழுவதும் மாநிலங்களுடையதாக இருக்க வேண்டும். வரையறுக்கப்படாத அதிகாரம் ஏதாவது இருந்தால் அதாவது ரெஸ்டிரிக்டிவ் பவர்ஸ்—தங்களுக்குக் கூட அப்படிப்பட்ட ரெஸ்டிரிக்டிவ் பவர்ஸ் இருக்கிறது—இருந்தால், அப்படிப்பட்ட வரையறுக்கப்படாத மிச்ச அதிகாரம் இருந்தால்— இன்றைக்கு அந்த அதிகாரம் மத்திய அரசிடத்திலே அரசியல் சட்டத்தின்படி இருக்கிறது—அது கூடாது, அந்த அதிகாரம் மாநில அரசுக்குத்தான் இருக்கவேண்டும்.

இப்படி வரையறுக்கப்பட்ட பிறகு மாநிலங்கள் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்திலே மத்திய அரசு தலையிடக்கூடாது. அப்படித் தலையிடுகிற முறையிலே கவர்னருக்கும், ஜனாதிபதிக்கும் அதிகாரம் அளிக்கக்கூடிய விதிகள் 200, 201 ஆகியவை அரசியல் சட்டத்திலிருந்து நீக்கப்பெறவேண்டும்.

தேசிய நலனுக்காக மாநில அரசு பட்டியலிலே உள்ள அந்த சப்ஜெக்டிலே மத்திய அரசு சட்டமியற்றலாம் 'இன் தி நேஷனல் இன்டரஸ்ட், என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற விதி இருக்கிறது அதையும் எடுத்து விட வேண்டும் என்பதை நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

அதேபோல் மத்திய அரசின் அதிகார வரம்பில் மாநிலங்கள் தலையிடக் கூடாது. வரையறுக்கப்பட்ட பிறகு States also should not encroach.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. சி. வி. வேலப்பன்) : சீக்கிரம் முடிக்கவேண்டும், 14 பேர்கள் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

திரு. ரா. உமாநாத் : நான் தான் 'மூவர்' பேசவேண்டும் பி. ஏ. சி. யில் அடுத்த வியாழக்கிழமையும் இந்த விவாதத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆகவே, எல்லோரும் ஃபிரீயாகப் பேசலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1980 ஜூலை 31

[திரு. ரா. உமாநாத்]

மத்திய அரசுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்ட பிறகு மத்திய அரசு அதிலே செயல்படுவதற்கு மாநில அரசுகள் அதைப் பலப்படுத்த வேண்டும், சகல ஒத்துழைப்பையும் கொடுக்கவேண்டும் என்பது எங்களுடைய கருத்து.

திட்டங்கள் வகுப்பது சம்பந்தமாக நாடு பூராவும் ஏற்ற தாழ்வு இல்லாத வளர்ச்சித் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமானால் அந்த அந்த மாநில அரசுகள் தங்களுடைய மாநிலங்களின் இயற்கை வளங்களையும் மனித சக்தியையும் அதிக பட்சமாகப் பயன்படுத்தும் வகையிலே அந்த அந்த மாநில அரசுகளே கணக்கிட்டு திட்டங்களை முதலிலே வகுக்கவேண்டும். பிறகு அவற்றை திட்டக் கமிஷனும் தேசிய அபிவிருத்திக் கவுன்சிலும் விவாதித்து ஒருங்கிணைக்க, கோஆர்டினைட் பண்ண வேண்டும். ஆனால் இன்றைக்கு உள்ள நிலைமையில் அப்படி இல்லை. ஆகவே தான் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கக்கூடிய முறையிலே தேசிய அபிவிருத்தி கவுன்சில் திட்டக் கமிஷனை உருவாக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கூறுகிறோம். இப்போது திட்டக் கமிஷன் மத்திய அரசினுடைய எக்ஸிசியூடிவ் இனுடைய ஆர்டரால் அமைக்கப் படுகிறது. தேசிய அபிவிருத்திக் கவுன்சிலில் எல்லா மாநில அரசுகளுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து அது தான் திட்டக் கமிஷனை உருவாக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்கிறோம். என்.டி.சி. நிர்ணயிக்கும் வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையில்தான் திட்டக் கமிஷன் மாநிலத் திட்டங்களை கோஆர்டினைட் செய்ய வேண்டுமென்பது எங்களுடைய கருத்து. அப்படி ஜனநாயக ரீதியில் இல்லாமல் மத்திய அரசிலிருந்து தணிக்கப்பட்ட திட்டங்களாக இப்போது இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதன் விளைவு என்ன? சென்ரல் கவர்ன்மென்ட் ஓவர்ஆல் பிளான் தயார் பண்ணுகிறார்கள். புரடக்ஷன், டார்கட் எல்லாம் தயார் செய்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு மாநில அரசுகள் தயாரிக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடாது. பேசிக்கலி இங்கிருந்து அங்கே போகவேண்டும். அதுதான் முறை. 30-4-80 இந்துஸ்தான் டைம்ஸ் பத்திரிகையிலே ஒரு விசேஷ கட்டுரை வந்திருக்கிறது. அதை நான் படிக்கிறேன். எல்லாத் திட்டங்களுக்கும் ஒரு பொதுவான அம்சம் தெரிகிறது. அதாவது அந்தத் திட்டங்கள் அனைத்தும் தோல்வி அடைந்ததுதான் பொது அம்சம். இரண்டாவது திட்டம் முதல் ஒவ்வொரு திட்டத் திலும் போட்ட குறிக்கோளுக்கும் அடைந்த குறிக்கோளுக்கும் மிசப்பெரிய இடைவெளி இருக்கிறது. குறிக்கோள் அளவு வீழ்ச்சி தான் அடைந்திருக்கிறது. எங்களுடைய எக்ஸ்பிரியன்ஸ் இதுதான். அதை அந்தப் பத்திரிகையிலே பொருத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். திட்டங்கள் கீழே இருந்து போடப்பட்டிருந்தாலே இருந்து கோஆர்டினைட் செய்யப்பட வேண்டும்.

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[1980 மூலை 31]

[முற்பகல் 11-30]

அதேபோல் திட்டம் நிறைவேற்ற நிதி ஆதாரம் சம்பந்தமாக எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு முக்கியமான விஷயம். அந்தக் கயிற்றை வைத்துக் கொண்டுதான் மத்திய அரசாங்கம் மற்ற கட்சி ஆட்சியிலுள்ள மாநிலங்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி இழுக்கிறார்கள். ஆகவே, நாங்கள் கூறுவது, மைய அரசு எல்லா வகையிலும் வசூல் செய்யும் வருமானத்தில் through all the sources 75 சதம் தொகையை மாநிலங்களுக்கு என்று ஒதுக்க வேண்டும். மீதித் தொகையை—25 சதத்தைத்தான் மத்திய அரசாங்கம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள அரசியல் சட்டத்திட்டப் படி ஃபைனான்ஸ் கமிஷனுக்கு உள்ள பொறுப்பு என்னவென்றால் வசூல் செய்வதில் மைய அரசுக்கு எவ்வளவு கொடுப்பது, மாநில அரசாங்கங்களுக்கு எவ்வளவு கொடுப்பது என்பது அந்த வேலை ஃபைனான்ஸ் கமிஷனுக்கு இருக்கக் கூடாது. மைய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் எவ்வளவு என்று பிரிப்பது ஃபைனான்ஸ் கமிஷனின் அதிகாரத்தில் இருக்கக் கூடாது. 75% for the States, 75 சதம் மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் 25 சதம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் என்று ஒதுக்கிய பிறகு, ஃபைனான்ஸ் கமிஷனின் வேலை என்னவாக இருக்கவேண்டுமென்றால், மாநிலங்களுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட 75 சதத்தைப் பல்வேறு மாநிலங்களுக்கிடையில் எப்படிப் பிரிப்பது என்ற நார்ம்ஸ்—வரையறைகளை உருவாக்கி, அதன் அடிப்படையிலே மாநிலங்களுக்கு எப்படிப் பிரித்துக் கொடுப்பது என்ற வேலை தான் இருக்க வேண்டும். இதற்குத் தகுந்த முறையில் அரசியல் சட்டத்தில் ஃபைனான்ஸ் கமிஷனுடைய பவரைக் குறைப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கொண்டு வர வேண்டும்.

இன்று மாநிலங்களில் செயல்படும் ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., போன்ற அனைத்திந்திய சர்வீசுகளை மைய அரசு துர்உபயோகப்படுத்துகிறது. மாநிலங்களில் செயல்படும் ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., அதிகாரிகள் தப்பு அல்லது குற்றம் செய்தால் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான அதிகாரம் மாநில அரசாங்கத்திற்குக் கிடையாது. மைய அரசிடம்தான் அந்த அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த அதிகாரிகள் மாநில அரசாங்கத்தில் தான் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் தவறு செய்தால் நடவடிக்கை—என்கொயரி செய்து நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான அதிகாரம் மாநில அரசாங்கத்திற்குக் கிடையாது. ஏனென்று சொன்னால் அந்த சர்வீஸ் மத்திய சர்வீஸ். அவர்கள் மாநிலங்களில் வேலை செய்வார்கள், ஆனால் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கின்ற அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்திடம்தான் இருக்கிறது. இந்த அதிகாரம், மத்திய அரசாங்கம் அந்த அதிகாரிகளைத் துர்உபயோகப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுகிறது.

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

சமீபத்திலே கூடப் பார்த்தோம், ஒரு பெரிய பிரச்னை வந்தது. கேரளாவில் ஒரு மத்திய அமைச்சர் போய். சட்டம் அமைதி என்று மத்திய அமைச்சர் போய் அங்கே உள்ள முதலமைச்சரைப் பார்க்கவில்லை, போலீஸ் அமைச்சரைப் பார்க்கவில்லை, யாரையும் பார்க்காமல் Behind the backs of the Government தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்திற்குப் பின்னால் அங்கேயிருக்கும் ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகளோடு தனியாக போய்ப் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இது என்ன ஏற்பாடு? தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களைக் கவிழ்ப்பதற்கான சரியான கருவிதானே, அதிகாரத்தைத் துர் விநியோகம் செய்கின்ற முறை தானே அது? அங்கே யிருக்கின்ற முதலமைச்சர்கூடப் ப்ரொட்டஸ்ட் செய்தார் எனவே, இந்த நிலைமைகளைத் தடுப்பது எப்படி? மைய அரசுப் பணிகளுக்கு யூனியன் சர்வீஸ் என்று தனியாக இருக்க வேண்டும்; மாநில அரசுகளுக்கு மாநில சர்வீஸ் என்று தனியாக இருக்க வேண்டும். இப்படித் தனித்தனியாக வைத்து ரெக்ரூட் செய்ய வேண்டும். அந்தந்த சர்வீஸ்களைக் கட்டுப் படுத்துகின்ற அதிகாரம் அந்தந்த அரசாங்கங்களுக்குத் தான் இருக்க வேண்டும். யூனியன் சர்வீஸைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான அதிகாரத்தை மைய அரசு வைத்திருக்க வேண்டும்; ஸ்டேட் கவர்ன்மெண்டில் உள்ள ஸ்டேட் சர்வீசுக்கு ரெக்ரூட் செய்யப் பட்டவர்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற அதிகாரம் அந்தந்த ஸ்டேட்டுகளுக்கு இருக்க வேண்டும். அந்த மாதிரி செய்ய வேண்டும்.

மாநில அரசையோ, சட்டப் பேரவையையோ கலைப்பதற்கு மைய அரசுக்கு அதிகாரமளிக்கும் விதிகள் 356, 357 பூரணமாக நீக்கப்பட வேண்டும். அதேமாதிரி, 360, அதிலே

Threat to financial stability

அதாவது, நிதித் துறை நிலையிலே ஆபத்து ஏற்பட்டதாக ஜனாதிபதி கருதினால் தலையிடலாம் என்று அதிகாரம் இருக்கிறது. இதெல்லாம், Democracy—ஐ Suppress பண்ணுவதற்கு, மக்களின் வாக்குரிமைக்குள்ள மதிப்பை உடைக்கவும், அடைக்கவும்தான் இருக்கிறதே தவிர, வேறொன்றும் அல்ல.

கடந்த கால அனுபவத்தைக்கொண்டு பார்த்தால், நேரு காலத்திலே, 1957-இலே அங்கே எங்கள் சர்க்காரிலே ஆரம்பித் தார்கள், அதற்கு திறப்பு விழா அப்பொழுது நடந்தது. அப்படிப்பட்ட மிஸ் யூஸ் அதற்குப் பிறகுதான் பல்வேறு மாநிலங்களுக்குப் போனது.

[திரு. ரா. உமாநாத்] [1980 ஜூலை 31]

இந்த மாநிலத்திலே. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசாங்கத்தை, 1976ஆம் ஆண்டு அவர்கள் டிஸ்மிஸ் செய்தார்கள். இதே ஷரத்துக்களைப் படிப்படுத்தி சட்டசபையையும் கலைத்தார்கள். இப்பொழுது, 1980-வது ஆண்டிலே, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசாங்கத்தை, இதே செக்ஷன்களை வைத்துத்தான்—துர் உபயோகப்படுத்தி அவர்கள் டிஸ்மிஸ் செய்தார்கள். ஆகவே நான் சொல்ல விரும்புவது, அந்த செக்ஷன்களை நீக்கிவிட வேண்டும். ஒரு மாநிலத்தில் அரசாங்கம் மெஜாரிட்டி இழக்கிறதென்றால், அரசாங்கம் நடத்த முடியவில்லை என்று சொன்னால், மத்தியிலே என்ன செய்கிறார்கள் மத்தியிலே கேர் டேக்கர் கவர்ன்மென்ட் வைத்து, எலக்ஷன்ஸ் டிக்ளேர் பண்ணுகிறார்கள் அவ்வளவுதான். அதே மாதிரி, மாநிலத்திலேயும் மெஜாரிட்டி இழந்து, இங்கே அரசாங்கம் நடத்த முடியவில்லையென்றால், உடனடியாக, எலக்ஷன்ஸ் டிக்ளேர் பண்ணவேண்டும். ஒரு புதிய அரசாங்கத்தை ஜனங்கள் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களை அதிகாரத்தில் வைப்பதற்கு மத்தியில் என்ன ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அதே மாதிரி ஏற்பாடு மாநிலத்திலும் இருக்க வேண்டும்.

அதே போல், இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் மொழி. அரசியல் சட்டம் அங்கீகரித்த எல்லா மொழிகளிலும் மைய அரசின் எல்லா வட்டங்களிலும், அந்தந்த மாநில அரசின் எல்லா வட்டங்களிலும் செயல்பட வாய்ப்பிருக்க வேண்டும். எந்தப் பிரஜையும் எந்த அரசுடனும் தனது தாய்மொழியில் கடிதப் போக்குவரத்து நடத்துவதற்கு எந்தப் பிரஜைக்கும் இந்த நாட்டில் உரிமை இருக்க வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அதே மாதிரி. நாடாளுமன்றத்தில் பேசக்கூடிய நேரத்தில், விவாதத்தில் கலந்துக்கொள்ளக்கூடிய நேரத்தில், நம் அரசியல் சட்ட திட்டத்தில் அங்கீகரித்திருக்கக்கூடிய 8-வது ஷெட்யூலில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் ஏக காலத்தில் மொழி பெயர்ப்பதற்கான கருவிகள் அங்கே பொருத்தப்பட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இந்தி பேசாத பகுதியில் வாழும் மக்கள் விரும்பும் காலம் வரை, அது எந்தக் காலமாக இருந்தாலும்தான் சரி. அதுவரைக்கும் ஆங்கிலத்தை, மைய அரசின் வேலைகளில் தொடர்ந்து உபயோகப்படுத்த வேண்டும். அரசியல் சட்ட வடிவம் அந்த உத்தரவாதத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது என்றால், 1972 முதல் மைய அரசு தனது அலுவலகங்களில் மறைமுகமாக இந்தியைத் திணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

Indirect forcing compulsion-ல் திணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் முன்பு ஒரு புத்தகம் படித்தேன். Evaluation, அதாவது, 1972 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தியை அதிகாரப் பூர்வமான மொழியாக ஆக்குவது பற்றி யவாலு வேஷன்-மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய ரிப்போர்ட்டு. அந்த ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது 'கோப்புகளில்' இந்தியில் குறிப்பு எழுதத் தெரிந்திருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் இந்தியில் குறிப்பு எழுத வேண்டும். அப்படி அதிகாரிகள் இந்தியில் குறிப்புகள் எழுதுவதன் மூலமாகத் தங்கள்கீழ் இருக்கக்கூடிய இந்தத் தெரிந்திருக்கக்கூடிய ஸ்டாஃப்—அவர்களும் இந்தியில் எழுதுவதற்கு you must yourselves set an example. நீங்களே, உதாரணமாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அதிலே அதற்கான கணக்கைக் காட்டுகிறார்கள்.

அதே மாதிரி, Public Sector, Undertakings, பொது நிறுவனங்கள். இந்தப் பகுதியிலே பொதுத் துறை நிறுவனங்கள் இருந்தாலும் அந்த நிறுவனங்களிலே கடிதப் போக்குவரத்து இந்தியில் இருக்க வேண்டும். நமக்குத் தெரியும், தமிழ் பேசக்கூடிய மக்கள் மத்திய பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடிய போபாலில் இருக்கக்கூடிய நிர்வாகத்தில்—பெல் நிர்வாகத்தில்—இருக்கிறார்கள். அங்கே அந்தத் தொழிலாளர்களிடையே இந்தியிலேதான் கடிதப் போக்குவரத்து நடத்துவது என்று சொன்னால்—ரீஜியன் இந்தி ரீஜியன்—ஆனால் அங்கே இருக்கக்கூடிய கிளார்க்குகளோ, ஸ்டாஃப்களோ இந்தி தெரியாதவர்கள். அவர்கள் எப்படி செயல்படுவார்கள், ஆகவே, அந்த முறையிலே, இந்த வேலை எப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றால், எவாலுவேஷன் ரிப்போர்ட்டில் பார்த்தேன், 1972 முதல் ஆரம்பித்து, படிப்படியாக இந்த எண்ணிக்கையை உயர்த்திக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, இந்த மாதிரி நான் சொல்லியிருக்கக்கூடிய விஷயங்களுக்கு எதிர்ப்பு வருகிறபொழுது, அடிக்கடி சொல்லக்கூடிய வாதம் ஒன்றுதான், மக்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் என்று இப்படி வரையறுத்துக் கூறுகிறபொழுது, குறிப்பாக, நம்முடைய மாண்புமிகு இந்திரா காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்கள், இப்படி அதிக அதிகாரம் கேட்பதானது பிரிவினைப் போக்கை வளர்க்கும் மக்கள் எண்ணத்தில், ஒருமைப்பாட்டிற்கு ஆபத்து உண்டாகும்; ஆகவே அரசியல் சட்டத்தில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய ப்ரவிஷன்ஸ் போதும் என்று அவர்களுடைய தலைவர்கள் அடிக்கடி சொல்கிறார்கள். நான் கேட்கிறேன்— 33 ஆண்டுகளின் அனுபவம் என்ன?

[திரு. ரா. உமாநாத்]

[1980 ஜூலை 31]

What is the experience of 33 years? அதிக அதிகாரமா கொடுத்தோம்? அதிக அதிகாரம் கொடுத்தால், என்னமோ பிரிவினை மனப்பான்மை வருமாம். 33 ஆண்டுகள் ஆயிற்று, அதிக அதிகாரங்களா கொடுத்தோம், நமது மாநிலங்களுக்கு. அரசியல் சட்டமே சமஷ்டிக்கு மாறானது—அதை அமுல் நடத்தினார்கள். அந்த முறையிலே நான் ஏற்கனவே சொன்னமாதிரி அதற்குமேல் இருக்கிற குறுகிய அதிகாரங்களையும் மத்திய அரசே கைப்பற்றி, கிட்டத்தட்ட முழுக்க, முழுக்க அதிகாரக் குவியலோடு மத்திய அரசாங்கம் 33 ஆண்டுகளாக ஆட்சி நடத்துகிறது.

[முற்பகல் 11.40]

நான் கேட்கிறேன், இப்படி அதிக அதிகாரம் கொடுக்காமல் இருக்கிற அதிகாரத்தையும் பிடுங்கி, மத்தியிலே குவிக்கப்பட்ட பிறகு 33 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இன்று என்ன ஒருமைப்பாடு வளர்ந்து இருக்கிறதா? இல்லையே—பிரிவினை மனப்பான்மை தானே அதனுடைய விளைவாக வளர்ந்திருக்கிறது. நாகாலாந்திலே அதன் விளைவாக கலவரம். மிசோரத்தில் கலகம் இப்போது வடகிழக்கு மாநிலங்களில் மலை ஜாதி மக்கள், மத்தியிலே பெரிய அளவில் பிரிவினை உணர்வுதானே வளர்ந்திருக்கின்றது. பயங்கரமான பிரிவினை உணர்வு. அந்தப் பிரிவினை உணர்வானது ஏகாதிபத்தியத்தையும் ஊடுருவுவதற்குத் தானே இடம் கொடுத்திருக்கிறது. அதற்கு யார் பொறுப்பு? என்று இந்திரா காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. ஹாஜாஷெரிப் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் முந்திக் கொள்ள வேண்டாம் என்று சொல்கிறேன். அந்த கேள்விக்குத்தான் நானும் வருகிறேன். வேறு எதை விட்டாலும் இதை விட மாட்டேன். இதற்கு மத்தியில் அதிகாரக் குவியல் அந்த மக்களின் கலாசாரத்தை, அந்த மக்களின் மொழியை Indian identity in the context of being an Indian citizen, இந்திய பிரஜை என்ற கட்டுக்கோப்புக்குள், தங்களுடைய மொழி கலாச்சாரம், நடை, உடை, பாவனை அடிப்படையில் இருக்கக் கூடிய தனித் தன்மை அழிக்கப்படுமோ என்ற அச்சம்தான் இந்த 33 ஆண்டு காலத்தினுடைய அதிகாரக் குவியலினுடைய விளைவைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம்.

திரு. நா. சுந்தரராஜ்: தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் திரிபுராவிலே நடைபெறுகின்ற இந்தப் போராட்டமானது அங்கே ஆட்சி நடத்துகின்றவர்கள் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சார்ந்திருக்கின்ற மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிதான். அவர்கள் ஏன் அந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. காரணம் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கே நடத்துகின்ற அந்த ஆட்சியானது

1980 ஜூலை 31]

[திரு. நா. சுந்தரராஜ்]

அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டவில்லை. அவர்கள் தான் இதற்கு துண்டுதலாக இருக்கிறார்கள் என்ற ஐயப்பாட்டின் காரணமாகத்தான் இந்த வடகிழக்குப் பகுதியிலே அந்தப் போராட்டம் வெடித்திருக்கிறது என்பதை நான் அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திரு. ரா. உமாநாத்: தலைவர் அவர்களே, இந்த திரிபுரா மாநிலத்திலே மலைஜாதி மக்களும், வங்காள மக்களும், இருக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கக்கூடிய அந்த மக்களிடம் இவ்வளவு நேரம் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதற்கு யாராவது காரணமாக இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், அது நாங்கள் தான். அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில்தான் அந்த மக்கள் எங்களை அங்கே தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள், நாடாளுமன்றத் தேர்தலிலும் சரி, 4 சட்ட மன்றத் தேர்தலிலும் சரி, அந்த மக்களுக்கு இதுவரை அவர்களுக்கும் நம்பிக்கை ஊட்டக்கூடிய முறையிலே, ஒற்றுமை ஏற்படுத்தக் கூடிய முறையிலே இருக்கின்ற ஒரே ஒரு பார்டி மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பதால்தான் இத்தனை நாள் அந்த வண்டி அங்கே ஓடிற்று.

அதற்கப்புறம் உள்ள நாகாலாந்திலே ஏற்பட்ட விளைவு, மிசோரத்தில் ஏற்பட்ட விளைவு, அசாமிலே ஏற்பட்ட விளைவு இவை அத்தனைக்கும் காரணம் அங்கே இருக்கக்கூடிய அமர பெங்காலி என்ற ஸ்தாபனம்தான். அதை ஊக்குவிக்கின்றவர்கள் நண்பர் சுந்தரராஜ் அவர்கள் சார்ந்திருக்கிற இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியும் அதேமாதிரி மறைந்த சஞ்சய் காந்தி அவர்களும் தான். அதேமாதிரி அந்த மலைஜாதியினரின் பேரால் சிறுபான்மை ஆர்கனைசேஷன், அதை ஊக்குவிப்பதும் நீங்கள் தான். இந்தப்பக்கம் இவர்களைத் தட்டிவிடுகிறார்கள், அந்தப்பக்கம் அவர்களைத் தட்டிவிடுகிறார்கள். அவ்வளவையும் சமாளித்து மெயின்டெயின் பண்ணினோம். அதற்கு மேல் அந்தப் போராட்டம் வருகிறபோது அந்தமாதிரி நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஏன், இப்போதும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு சான்ஸ் கிடைத்தால் அதைக்காட்டியே எங்களை டிஸ்மிஸ் செய்திருப்பார்கள். ஏன் செய்யவில்லை? எங்களிடம் இருக்கின்ற அனுதாபத்தின்பேரில் அவர்கள் டிஸ்மிஸ் செய்யாமல் இல்லை. நாங்கள் தான் இரண்டு செக்ஷன்களிலும் மோஸ்ட் இன்புளூயன்ஸ் பார்ட்டி. அந்த அதிகாரத்திலே இருந்து அவர்களை வெளியேற்றினால் அவர்களுக்கும் இன்புளூயன்ஸ் இல்லை, அப்போது அங்கே ஒரு பெரிய யுத்தமே நடக்கும். பயங்கரமான விளைவு—இன்று நடப்பதை விட 10 மடங்கு—நடக்கும். அந்தப் பாவம் பூராவும் தங்கள் தலையிலே வரும் என்பதனாலேதான் டிஸ்மிஸ் பண்ணவில்லையே தவிர, எங்கள் மீது இருக்கின்ற சிம்பதியால் அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[1980 ஜூலை 31]

திரு. நா. சிந்தரராஜ்: தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் மத்தியிலே அதிகாரக் குவியல் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வடகிழக்குப் பகுதியில் இன்றையதினம் தேவையான நடவடிக்கைகளை மத்திய அரசு எடுக்கவேண்டும். அங்கே நடைபெறுகின்ற கலவரங்கள் கட்டுப் படுத்தப்படவேண்டும். அங்கே இருக்கும் சமூக நலன்கள் பாது காக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்லி நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக திரிபுரா முதலமைச்சர் அவர்கள் பல தடவை டெல்லிக்குச் சென்று திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்களையும் மத்திய அரசையும் கேட்டுக்கொண்டார். மத்திய அரசாங்கம் எடுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்கு எங்களுடைய ஆட்சி முழு ஆதரவு தருகிறது என்பதையும் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதலமைச்சராக இருக்கும் திரு. ஜோதி பாசு அவர்கள் பட்ட வர்த்தனமாகத் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ரா. உமாநாத்: எப்படி ஏற்பட்டது என்று கேட் டார்கள். அதற்கு பதில் சொன்னேன், இப்போது ஏதோ அவர்களுடைய கட்சிக்கு முழு ஆதரவு என்று சொல்கிறார்கள். அங்கே நிலைமை பயங்கரமாக வளர்கிறது, அதைத் தடுக்க பாதுகாப்பு சக்திகள் வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத்திடம் பல தரம் கேட்டு அனுப்பாதவர்கள் தான் இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி. இப்போது நிலைமை இப்படி வந்தபிறகு, நான் ஏற்கனவே சொன்னமாதிரி, இப்போது கையில் இருக்கும் அஸ்ஸாமே கட்டுக்கொண்டு இருக்கிறபோது, வடகிழக்கு மாநிலம் பூராவும் இப்போதுள்ள நிலைமையில் ஏகாதிபத்திய சக்திகள் மக்களின் இந்த நிலைமையைப் பயன்படுத்தி அதிலே ஊடுருவிக்கொண்டு நாட்டைத் துண்டாடும் முயற்சிக்கு வந்திருக் கிற நிலைமைக்குப் பிறகு தான் அவர்கள் இப்போது ஒத்துழைக் கிறார்கள். நாங்கள் எப்போதும் போல் ஒத்துழைக்கிறோம்.

இந்த 33 ஆண்டுக்கால மத்தியில் அதிகாரக் குவியல் அந்த மக்களின் கலாச்சாரத்தை, மொழியை, தனித்தன்மையை அழித்து விடுமோ என்கிற அச்சத்தின் காரணமாக, இந்த 30 ஆண்டுகால காங்கிரஸ் ஆட்சியில் அந்தப் பகுதியில் எந்தவிதமான வளர்ச்சியும் இல்லை. 'யு கேன் நாட் டினை உட்' அன்-ஈவன் டெவலப் மென்ட்' இருக்கிறது. அதைத்தான் சொல்கிறோம். அசமத்துவம் தான் அங்கே வளர்ந்து இருக்கிறது. அந்த நார்த் ஈஸ்ட் ரீஜியனில் எந்தவிதமான வளர்ச்சியும் இல்லை. ஐ அஸ்ஸர்ட். இன்றைக்கு அந்தப் பகுதியில் உள்ள கிராமங்களில் உள்ள ஏழைகள், விவசாயிகள் நாடோடிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். விவசாயம் எந்த சீசனில் எங்கே நடக்கிறதோ அங்கே தான்

1980 ஜூலை 31]

[திரு. ரா. உமாநாத்]

சென்று பிழைத்துச் கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த 30 ஆண்டு கால ஆட்சியின் விளைவாக அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு எந்த விதமான வளர்ச்சியோ, நன்மையோ ஏற்பட்டு இருக்கிறதா? அதற்காக நடவடிக்கை எடுக்கப்படவே இல்லை.

உடனே நம்முடைய காங்கிரஸ் நண்பர்கள் கேட்பார்கள். வெள்ளைக்காரன் காலத்துடன் ஒப்பிட்டால் சதத்திரத்திற்குப் பின் தொழிற்சாலைகள் கட்டப்படவில்லையா? விவசாயம் பெருகவில்லையா? வளர்ச்சியின் அளவுகோல் என்ன என்பதைப் பற்றி சுரேந்திர ஜே. பட்ட ஜ. நா. மாநாட்டில் செயல்பட்ட இந்தியப் பொருளாதார நிபுணர் அழகாகக் கூறுகிறார். ஐ கோட்... “கடந்த கால நூற்றாண்டில் நாம் அடைந்த முன்னேற்றம், காலனி ஆதிக்கத்தின் ஒரு நூற்றாண்டு வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், கடந்த 4,000 ஆண்டுகளில் நமது நாட்டின் நிலைமையுடன், காலனி ஆதிக்க காலத்தை ஒப்பிட்டால் காலனி ஆதிக்க கால முன்னேற்றம் எவ்வளவோ மகத்தானது.” ஆகவே, வளர்ச்சியை அப்படியல்ல கணிப்பது. (குறுக்கீடு) உங்களுடைய கம்பேரிசனுக்கு—ஒப்புநோக்கிற்கு—அவர் பதில் சொல்கிறார். ஆகவே, வளர்ச்சியை நாம் எப்படி கணிக்க வேண்டும். அவர் சொல்கிறார்—“இன்றைய உலக வளர்ச்சியுடன் நமக்குச் சுற்றுப்புறமுள்ள உலக நாடுகளின் வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடவேண்டும். 1950-ல் இருந்து உலக உற்பத்தியில் நமது நாட்டுப் பங்கு 2.1 சதத்திலிருந்து 1.3 சதத்திற்கு வீழ்ந்துள்ளது. நமது சராசரி தனி நபர் வருமானம் உலக சராசரியின் எட்டிலொரு பங்கிலிருந்து பன்னிரண்டில் ஒரு பங்காக குறைந்துள்ளது. தொழிற்சாலை உற்பத்தி உலக உற்பத்தியில் ஒரு சதத்திலிருந்து 0.8 சதமாக குறைந்துள்ளது. உலக வியாபாரத்தில் நமது பங்கு 2 சதத்திலிருந்து 1 சதத்தைவிட குறைந்து விட்டது. சமீபத்தில் விடுதலை அடைந்த நாடுகளின் மொத்தத்துடன் ஒப்பிட்டால் நிலைமை இதை விட மோசம்—இதற்குப் பிரதான காரணம்... is the increasing feebleness of our economic muscle, the setting in of economic arthritis at a relatively young age of our development. அழகாக இல்லை. அமைச்சர் ஒப்புக்கொள்வார் என்று நினைக்கிறேன். அதாவது—தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சொல்கிறேன்—“இதற்குப் பிரதான காரணம், நமது பொருளாதார அமைப்பு எனும் சதையின் தளர்ச்சியும், நமது வளர்ச்சியின் இளமைப் பருவத்திலேயே நமது வளர்ச்சிக்கு வாத நோய் பிடித்து விட்டது.” ஆகவே, 30 ஆண்டு கால காங்கிரஸ் ஆட்சி மத்தியில் அதிகாரக் குவியல் நாட்டுக்கு என்ன கொடுத்து இருக்கிறது. ‘பொருளாதார சதையும், வாதநோய் பிடித்த பொருளாதாரமும் தான்’. (குறுக்கீடு) பிஞ்சில் பழுத்ததா? அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ‘இளம் பிள்ளை வாதம், பிஞ்சில் பழுத்தது. இத்தகைய ஒரு பொருளாதாரத்தைத்தான் அவர்கள் கடந்த 30 ஆண்டு கால ஆட்சி காலத்தில் கொடுத்து இருக்கிறார்கள்.

[1980 ஜூலை 31]

[முற்பகல் 11.50]

[மாண்புமிகு பேரவை துணைத் தலைவர்-தலைமை]

திரு. நா. சுந்தரராஜ்: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் உமாநாத் அவர்கள் 4,000 ஆண்டுகளை ஒட்டிட்டு, காலனி ஆதிக்கக் காலத்திலே இந்தியா முன்னேறியிருக்கிறது என்ற தொனிப்பட கூறினார்கள். அவர்களுடைய பார்வையிலே சுதந்திரத்திற்குப் பின் இந்தியா முன்னேறவில்லையா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. ரா. உமாநாத்: காலனி ஆதிக்கத்தில் இந்தியா வளர்ச்சி பெற்றது என்று நான் கூறியதாகச் சொல்கிறார்கள். அது கொச்சைப் படுத்தி அல்லது திரித்து கூறுவதாகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்திய பொருளாதார நிபுணர் ஒருவர் கூறியதை படித்துக்காட்டினேன். வெள்ளைக் காரன் காலத்தில் இருந்ததை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் முன்னேற்றமா இல்லையா என்பதை நீங்கள் முடிவுசெய்து கொள்ளுங்கள்.

திரு. எல். இராஜசேகரன்: சார், பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர், அவர்கள் பேசும்போது பிஞ்சிலே டமுத்தது என்று சொன்னார்கள். அது சரியா?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அது பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் அல்ல; உட்காருங்கள்.

திரு. ரா. உமாநாத்: எனவே, நாட்டின் நிலைமை இதுதான் என்றால் கடந்த 30 அல்லது 33 ஆண்டு காலத்தில் அந்த வடகிழக்கு மாநிலத்தின் கதி எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை இதிலிருந்து ஊகிக்கலாம். மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை. மத்தியிலே அதிகாரக் குவியல். அதனால்தான் பிரிவினை மனோபாவத்தை உண்டாக்கியது. மத்தியிலே இருக்கும் அதிகார குவியலினால்தான் வடகிழக்கு பிராந்தியத்தில் பிரிவினை மனோபாவம் ஏற்பட்டது; ஜம்மு-காஷ்மீர் பிரிவினைக்கு இடம் அளித்தது; தமிழகம் போன்ற இடங்களில் மொழிப் போராட்டங்கள் உண்டாக்கியுள்ளது. அதிகார குவியல்தான் ஏகாதிபத்திய ஊடுருவலுக்கு வாய்ப்பளித்துள்ளது.

மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் அளிப்பது பல்வேறு மாநில மக்கள் மத்தியில் அச்சத்தை நீக்கும், நம்பிக்கையை உண்டாக்கும்; திட்ட வளர்ச்சிக்கு வாய்ப்பும் சுதந்திரமும் அளிக்கும். அத்துடன் மாற்றுப் பொருளாதாரக் கொள்கையையும் மேற்கொண்டால் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கும் வழிகோலும். ஆகவே மாநிலங்களும் மையமும்—இந்த இரண்டும் பலமாக

1980 ஜூலை 31] [திரு. ரா. உமாநாத்]

இருக்க வேண்டும்; அவரவர்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகார வரம்பில் பலமாக இருக்க வேண்டும். அப்படி இருப்பது ஒன்றுக்கொன்று பலத்தின் ஊற்றாக இருக்குமே தவிர முரணாக இருக்காது.

இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கம் இந்த நாட்டின் ஒற்றுமைக் காகவே நிற்கிறது. பன்னாட்டு முதலாளிகள் கையிலும், இந்நாட்டு பெரும் முதலாளிகளின் கையிலும், நிபந்தனையற்ற கையிலும் இந்த நாட்டுப் பொருளாதாரம் சிக்கியிருக்கிற பொழுது அந்த பிடிப்பை உடைக்க, பன்னாட்டு முதலாளிகளை எதிர்த்துப் போராட, இந்நாட்டு முதலாளிகளை, நில பிரபுக்களை எதிர்த்துப் போராட தமிழகத் தொழிலாளிகளால் மட்டும் முடியாது; ஆந்திர தொழிலாளிகளால் மட்டும் முடியாது; மகாராஷ்டிர தொழிலாளிகளால் மட்டும் முடியாது; அல்லது மேற்குவங்க தொழிலாளிகளால் மட்டும் முடியாது, தனித்தனியாக எந்த மாநிலத் தொழிலாளிகளாலும் முடியாது, அனைத்திந்திய தொழிலாளி வர்க்க ஒற்றுமையினால்தான், இந்திய நாடு பூராவும் இருக்கிற ஜனநாயக சக்திகள் எல்லாம் ஒன்று பட்டு போராடினால்தான் முடியும் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

நாடு துண்டாக்கப்பட்டால் நேர்மாறாக இருக்கும்: வர்க்க ஒற்றுமையும் துண்டாக்கப்படும். துண்டிக்கப்பட்ட நாடு சிறு சிறு துண்டுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டால் நிச்சயமாக ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு வேட்டைக்காடாக மாறும்; அதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. அகவே மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் என்கிறபோது மையமும் பலமாக இருக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். இது ஒன்றுக்கொன்று முரணானதல்ல. ஆகவே, இந்த தீர்மானத்தை அனைவரும் நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருமதி. டி. யசோதா: 1977-லே ஜனதாக்கட்சி ஆட்சியிலே இருந்தபோது மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய கட்சி அதிகாரக் குவிப்பைப் பரவலாக்குவதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் ஏதேனும் உண்டா? அதற்கு ஏதேனும் பலன் கிட்டியதா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ரா. உமாநாத்: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு மிக்க நன்றி. அதிபரத்தைப் பரவலாக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் எங்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. ஜோதிபாசு அவர்கள் முயற்சி எடுத்தார்கள். அதேபோன்று கேரள மாநிலத்திலேயும் இடதுசாரி முன்னணி அரசாங்கத்திலே இருக்கின்ற போதும் அதற்கு முன்பு இருந்த போதும் ஒரு மகஜரை அந்த அடிப்படையிலே தயார்

[திரு. ரா. உமாநாத்] [1980 ஜூலை 31]

செய்து அது மத்திய அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஜனதா அரசு மத்தியிலே இருக்கின்றபோதும் மாநில முதலமைச்சர்களின் கூட்டத்தைக்கூட்டி விவாதித்து அதுபற்றிப் பேசவேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டது. அதை அவர்கள் மறுத்தபோது அது சம்பந்தமாக விடாமல் பாடுபட்டு மாநில மத்திய அரசினுடைய அதிகாரங்கள் சம்பந்தமாக விவாதித்து கலந்து பேசி முடிவு எடுக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி எங்களுடைய கட்சி விடாமல் தொடர்ந்து கேட்டு வந்திருக்கின்றது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி. டி. யசோதா: அதனால் பலன் ஏதாவது கிட்டியதா என்று நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இது பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் அல்ல, தாங்கள் அமருங்கள். அடுத்து திரு. அம்பிகாபதி அவர்களைப் பேச அழைக்கிறேன்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி: துணைத் தலைவரவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை மொழிந்தது திரு. உமாநாத் அவர்கள். அதை நான் வழிமொழிந்திருக்கிறேன், ஆகவே, நான் பேசியதற்குப் பிறகுதான் மற்றவர்கள் பேசவேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: சரி நீங்கள் பேசுங்கள்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி: துணைத் தலைவரவர்களே, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் தோழர் திரு. ரா. உமாநாத் அவர்கள் மொழிந்து பேசியிருக்கிறார்கள். அதை வழிமொழிந்த நான் அடுத்துப் பேசுவதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் அளித்து எனது உரிமையை நல்லவேளையாக துணைத் தலைவரவர்கள் காப்பாற்றி இருக்கிறார்கள். நன்றி.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: உங்கள் எல்லோருடைய உரிமையையும் காப்பாற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். இன்னும் நன்றாகக் காப்பாற்றுவேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: துணைத் தலைவரவர்களே, திரு. அம்பிகாபதி அவர்கள் வழிமொழிந்து பேசுவதில் எனக்கு எந்தவித மாறுபாடும் இல்லை. ஆனால் அவையிலே ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்படுகின்றபோது வழிமொழிகிறேன் என்று சொல்லவேண்டிய அவசியம் இருப்பதால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதே தவிர வழிமொழிந்தவர் தான் முன்மொழிந்தவருக்கு அடுத்தாற்போல் பேசுவதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்படுகின்றது என்ற எண்ணத்தைத் துணைத் தலைவரவர்கள் ஏற்படுத்திவிட்டால் பிறகு வருகின்ற எல்லா தீர்மானங்

1980 ஜூலை 31]

[திரு. க. அன்பழகன்]

களிலும் எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் வழிமொழிந்தவர் பேசித் தான் மற்றவர்கள் பேச வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படும். ஆகவே இந்த முறை இதற்கு முன்பு இந்த மன்றத்தில் இடம் பெறவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ரா. உமாநாத்: துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு திரு. சுப்பு அவர்கள் இங்கே அங்கத்தினராக இருந்தபோது ஒரு முறை அவர் ஒரு தீர்மானத்தை வழிமொழிகின்றபோது வழிமொழிந்த தனக்கு முதலிலே வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டு அவ்வாறு அவருக்கு பேசுகின்ற உரிமையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. விதிகளிலே பார்த்தால் கூட The second can choose any time for such a thing என்று இருக்கின்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: 7-வதாக பேச இருந்த உறுப்பினர் திரு. அம்பிகாபதி அவர்களை இரண்டாவதாகப் பேச அழைக்கிறேன்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நம்முடைய தேசத்தில் மாநிலங்களுக்கு அதிகமான அதிகாரம் தேவை என்கிற பிரச்சினை சூடு பிடித் திருக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையாகும் இது. இந்தப் பிரச்சினையின் மீது இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் சில முக்கியமான விஷயங்களைச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய அரசியல் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டபோது இருந்த கால நிலை, அன்றைக்கு இருந்த நம்முடைய தேசத்தினுடைய பூகோள அமைப்பு வேறு. இன்றைக்கு இருக்கின்ற அமைப்பு என்பது வேறு. அன்றைக்கு மன்னர்களுடைய ஆட்சிகள் எல்லாம் நடந்தது. பரோடா மன்னர் இருந்தார், மைசூர் மகாராஜா இருந்தார், ஹைதராபாத் நிஜாம் இருந்தார். பல மன்னாதி மன்னர்கள் எல்லாம் இருந்த காலம் அது. அந்தக் காலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் தேவைப்பட்டது. இந்திய அரசியல் சட்டம் தேவை என்று அன்றைக்கு வகுத்த நிபுணர்கள் கருதி இருக்கலாம். நம்முடைய தேசத்தினுடைய ஒருமைப்பாட்டைக் காக்கவும் நிதியாதாரங்களை அமல்படுத்தவும், கலாசாரங்களை வளர்க்கவும் அன்றைய நிலையில் அத்தகைய ஒரு சட்டம் தேவை என்று கருதி இருக்கலாம்.

[திரு. மு. அம்பிகாபதி]

[1980 ஜூலை 31]

[நண்பகல் 12.00]

ஏனென்றால், பல்வேறு சமஸ்தானங்களும், ஜமீன்தார்களும் இருந்த காலம் அது. அத்தகைய காலத்தில் அத்தகைய சட்டம் தேவை என்று கருதியிருந்தாலும், இன்றைக்கு காலம் மாறியிருக்கிற நேரத்தில் அத்தகைய சட்டம் தேவையில்லை. இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் பல்வேறு மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். மாநிலங்களுக்கு அதிகமான அதிகாரம் தேவை என்ற நிலைமை இன்றைக்கு உருவாக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

குறிப்பாக நம்முடைய நடைமுறையில் அரசியல் அதிகாரம் என்பது மத்திய அரசுக்கு மேலோங்கி, மாநில அரசுகளின் அரசியல் அதிகாரம் என்பது பலவீனப்படும் இருக்கிறது. இன்றைக்கு மாநில அரசுகளின் அரசியல் அதிகாரம் பலவீனப்படுத்தப்பட்டதின் விளைவாக பல்வேறு பிரச்சனைகள் எழுந்திருக்கின்றன.

மத்திய அரசின் மொழிக் கொள்கையால் பல சிக்கல்கள் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தக் கொள்கைகள் மாநிலங்களிலே பல சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. அது ஒரு உணர்வையும் தூண்டியிருக்கிறது. வடபாகத்திலே நடைபெறுகிற பல்வேறு போராட்டங்களைப் பார்க்கும்போது அது நன்கு விளங்கும். தங்களுடைய மொழிக்கு வரி வடிவம் வேண்டும் என்ற அளவிற்கு அது வளர்ந்திருக்கிறது. மொழி சமத்துவம் என்பதற்குப் பதிலாக ஒரு மொழிக்கு அதிக ஆதிக்கம் என்ற நிலை வளரக் கூடிய போக்கு உள்ளது. குறிப்பாக கல்வி, நிர்வாகம், நீதி இவற்றில் ஒரு முறைப் படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாநில உரிமைகள் நிலைநாட்டப் படவேண்டிய அவசியம் இப்பொழுது ஒரு முக்கிய கருத்தாக மாறக்கூடிய நிலைமையையும் உருவாக்கியிருக்கிறது என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கு மக்கள் தனியாக வாக்களிக்கிறார்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் சரி, மற்ற பிற மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையிலும் சரி, சட்டமன்ற தேர்தலுக்கு மக்கள் தனித்து வாக்களிக்கிறார்கள். பாராளுமன்ற தேர்தல் என்று வருகிறபோது, பாராளுமன்றத்திற்கு ஏற்ப, அப்போதுள்ள பிரச்சனைகளுக்கு ஏற்ப மக்கள் வாக்களிக்கிறார்கள். எனவே, பெருவாரியாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள் என்ற அந்த ஒரு தன்மையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மாநில அரசாங்கங்களை கலைப்பது என்பது சரியல்ல என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

1980 ஜூலை 31]

[திரு. மு. அம்பிகாபதி]

நமது அரசியல் சட்டத்தின் 356-வது பிரிவில், 356 (1) ஒரு ராஜ்யத்தின் ராஜ்யபாலரிடமிருந்தோ ராஜப்பிரமுகரிடமிருந்தோ அறிக்கை ஒன்றைப் பெற்றதன்பேரில் அல்லது வேறு வகையில், இந்த அரசியலமைப்பின் ஷரத்துக்களின்படி அந்த ராஜ்யத்தின் ஆட்சியை நடத்தமுடியாத நிலை ஒன்று ஏற்பட்டுள்ளது என்று ராஷ்டிரபதிக்கு நன்கு விளங்கினால், ராஷ்டிரபதி பிரகடனத்தினால்—

(அ) அந்த ராஜ்யத்தின் சர்க்காரின் அலுவல்கள் எல்லா வற்றையும் அல்லது அவைகளில் எவற்றையும், சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப, அந்த ராஜ்யபாலர் அல்லது ராஜப்பிரமுகரிடம் அல்லது அந்த ராஜ்யத்தின் சட்டமன்றம் அல்லது அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள மற்றெந்த நிலையம் அல்லது அதிகாரியிடம் நிலைபெற்றிருக்கும் அல்லது அவர்களால் செலுத்தப்பட்டதற்கு சக்திகள் எல்லா வற்றையும் அல்லது அவைகளில் எவற்றையும் தாமே மேற்கொள்ளலாம். என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த 356 வது பிரிவினை நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில் இருந்து எடுத்துவிடவேண்டும் என்று எங்களுடைய கட்சியினுடைய தேசிய கவுன்சில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட அரசை டிஸ்மிஸ் செய்கிற அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு இருக்கக்கூடாது என்கிற நிலையை எங்களுடைய கட்சியின் கருத்தாக நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு மத்திய அரசு மறைமுகமாக பல வரிகளை போட்டிருக்கிறது. பெட்ரோலுக்கு அண்மையில் விலையை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். மண்ணெண்ணெய்க்கு உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். உரத்திற்கு விலையை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். என்பது எல்லாம் அல்லாமல், இது வேறு தனியாக மறைமுகமாக வரிகளை போட்டிருக்கிறார்கள். பிச்சை எடுக்கிற ஒரு பிச்சைக்காரன் உருடித்தால் கூட; அதற்கு வரி கொடுக்க வேண்டும். சர்க்கரைக்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி பிச்சை எடுப்பவனைக் கூட விட முடியாத அளவிற்கு மறைமுக வரிகளை போட்டு கசக்கியிருக்கிறார்கள் மக்களை. இப்படி மறைமுக வரி போடுகிற அதிகாரம் அவர்கள் கையில் இருக்கிறது. கம்பெனிகளுக்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி தனியார் கம்பெனிகளுக்கு, கார்ப்பரேஷன்களுக்கும் மறைமுக வரி போடுகிற அதிகாரம் மத்திய அரசின் கையிலே இருக்கிறது.

அடுத்து நீர் பாசனம், சாலை வசதி, விவசாயம் தொழில் வளர்ச்சி போன்றவைகளுக்கு மிகவும் நிதி பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு இருக்கிறது.

உதாரணமாக, தமிழகத்தில் இருக்கிற விவசாயிகளுக்கு தண்ணீர் வழங்குகிற பொறுப்பை தமிழக அரசு ஏற்றியிருக்கிறது. விவசாயத்திற்கு தேவையான விதைகள், பூச்சிமருந்துகள் இவைகளை வழங்குகிற பொறுப்பை தமிழக அரசு ஏற்றியிருக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்கிற

(திரு. மு. அம்பிகாபதி)

1980 ஜூலை 31]

பொறுப்பை அதாவது நெல்லுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்கிற பொறுப்பை மத்திய அரசு ஏற்றிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட விலை நிர்ணயம் செய்கிற பொறுப்பு மட்டுமல்லாது அதிகமான விலை வேண்டும் என்று மாநில அரசுகள் கேட்டாலும் அதைத் தட்டிக் கழிக்கிற நிலையும் மத்திய அரசிடம் இருக்கிறது.

சாதாரணமாக தமிழ்நாட்டில் தொழிற்சாலைகள் இருக்கும். தொழிற்சாலைகளில் சர்க்கரை உற்பத்தி செய்வார்கள். அப்படி உற்பத்தி செய்கிற சர்க்கரை மீது அவர்கள் வரி விதித்து மத்திய அரசு வசூலித்துக் கொள்ளும். அதேநேரத்தில் கரும்புக்கு கட்டு படியான விலை வேண்டுமென்று கரும்பு உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகள் போராடினால் அதை மத்திய அரசு கவனித்துப் பார்க்காது. ஆக இப்படி ஒவ்வொரு நிலையிலும் மத்திய அரசின் போக்கு, அதிகாரக்குவியல் மத்திய அரசின் கையில் இருப்பதால் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் சட்டமன்றத்தில் குறிப்பிட்டார்கள். புதிய தொழில் களை துவங்க நூற்றுக்கணக்கான விண்ணப்பங்கள் மத்திய அரசின் பரிசீலனைக்காக தேங்கிக் கிடக்கின்றன என்று கூறினார்கள், தமிழகத்தில் தொழில்கள் துவங்க மத்திய அரசை நாம் கேட்க வேண்டும். 1965 என்று நினைக்கிறேன். ஒரு தொழில் துவங்க வேண்டுமென்றால் மத்திய அரசின் அனுமதி பெற வேண்டுமென்று ஒரு ஆணை இருப்பதாகக் கருதுகிறேன். இப்படி தொழில்கள் துவங்க வேண்டுமென்று அதற்கான அனுமதி பெற நூற்றுக் கணக்கான விண்ணப்பங்கள் மத்திய அரசிடம் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. தண்ணீர், மின்சாரம், சாலைவசதி இவற்றிற்கு மாநில அரசு ஏற்பாடு செய்தாலும் மத்திய அரசின் பிடியில் எது இருக்கிறது என்றால் ஒரு தொழிற்சாலை துவங்க தேவையானது நிதி. அந்த நிதியைக் கொடுப்பது தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகள். அதோடு அந்தத் தொழிற்சாலைகளுக்கு தேவையானது நிலக்கரி. இதைக் கொடுப்பதும் மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. அனுமதி வழங்குவதும் மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. நிதி வழங்குவதும் மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. நிலக்கரி வழங்குவதும் மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. அந்த நிலக்கரியை ஏற்றிச் செல்ல வாகன்கள் கொடுப்பதும் மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. மாநிலத்தில் தனக்கு பிடிக்காத ஒரு கட்சி இருக்குமானால் ஒரு அனல் மின் நிலையத்திற்கு நிலக்கரி அனுப்புவதில் 15 நாட்கள் தடை, வாகன்கள் கொடுப்பதில் 20 நாட்கள் தடை என்று இருக்குமானால் நிலக்கரியால் இயங்கக்கூடிய அந்த அனல் மின்நிலையம் செயல்பட தடைபடுமானால் அந்த மாநிலத்தின் மின்சார உற்பத்தி குறைந்து தொழிற்சாலைகள் முடமாக்கப்படுகிற சதி வேலையைக் கூட மத்திய அரசு செய்ய முடியும்.

1980 ஜூலை 31]

(திரு. மு. அம்பிகாபதி)

ஆக, இப்படிப்பட்ட அதிகாரக்குவியல் மத்திய அரசிடம் நிறைந்து கிடக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல. வெளிநாட்டுக் கடன்கள் பெறுவதில் இருந்து அதைப் பகிர்ந்து கொடுக்கிற அதிகாரம் மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. சாதாரணமாக புயல் வீசிவிடுகிறது. வறட்சி ஏற்படுகிறது, இப்படிப்பட்ட மோசமான நிலைகள் வருகின்றன என்று சொன்னால் அதற்குரிய நிதி உதவிகளை செய்வதற்கான மனம் மத்திய அரசிடம் இல்லை என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். மதிப்பிற்குரிய ராஜமன்னார் குழு பரிந்துரையில் அதற்கான சில குறிப்புக்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை நான் இங்கு குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். இயற்கை இடர்களினால் ஏற்படும் இன்னல்களை தீர்ப்பதற்காக ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் இடர் உதவி நிதி இருக்கவேண்டும். சீரமைப்புப் பணிகள் செய்வதற்காக இந்த நிதியைப் பயன்படுத்தலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ராஜமன்னார் குழு பரிந்துரைகள் இந்த அவையில் வைக்கப்பட்டது 16-4-74-ல்; உதாரணத்திற்காக சொல்கிறேன், 1385, 1386, 1387 பசலியின்போது தமிழ்நாட்டில் புயல் வீசியது, வறட்சி வந்தது, வெள்ளம் வந்தது, உண்மை.

[பிற்பகல் 12.10]

இது மத்திய அரசுக்குத் தெரியுமா என்றால், தெரியும். அதற்கு நிதி ஒதுக்குகின்ற எண்ணம் இருந்ததா என்றால், இல்லை. 1385, 1386, 1337 ஆகிய இந்த 3 பசலிகளிலேயும் புயல், வெள்ளம், வறட்சி ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக, மரங்கள் வீழ்ந்தன. ஏரிகள் தகர்ந்தன; குடகனாறு அணைக்கட்டு உடைந்து, நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. இப்படிப்பட்ட ஒரு கொடுமையான நிலை ஏற்பட்டது மத்திய அரசுக்கு தெரியுமா என்றால், தெரியும். இது சம்பந்தமாக தமிழக அரசு உடனடியாக ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்றால், முடியாது. ஏன் முடியாது? மத்தியிலே இருந்து ஒரு 7 மாதங்கள் கழிந்து வரும். உடைந்திருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். அதன் பின்னர் அவர்கள் பரிந்துரை செய்ய வேண்டும். அந்த பரிந்துரை மத்திய அரசு அமைச்சரின் பார்வையிலே விழவேண்டும். அதற்குப் பின் அவர் நிதி ஒதுக்க வேண்டும். அதற்குள் மீண்டும் மழை வந்துவிடும். அப்போது ஏரியோ, அணைக்கட்டோ இருக்காது. எனவே, இந்த மாநில அரசின் சேதாரம் பற்றி, பாதிப்பு பற்றி, அணைக்கட்டு உடைப்பு பற்றி, சுட்டிட சேதாரங்கள் பற்றி குறிப்பு அனுப்பினால், அதற்கு உடனடியாக பரிசீலனை செய்து நிதி ஒதுக்குகின்ற நிலைமை இருக்கவேண்டும். அல்லது மாநிலத்திற்கே அத்தகைய நிதியை ஒதுக்குகின்ற அதிகாரம் இருக்கவேண்டும். அந்த அதிகாரத்தை மத்திய அரசு பகிர்ந்து அளிக்காது என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சுட்டிக்காட்டுவதற்கு ஆசைப்படுகிறேன்.

(திரு. மு. அம்பிகாபதி)

[1980 ஜூலை 31]

இன்றைக்கு அரசியல் நிலையில் பல்வேறு முறைகள் இருக்கின்றன. இன்றைக்கு மாண்புமிகு தோழர் உமாநாத் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல், டெல்லிக்கு இருக்கின்ற அதிகாரம் போதாது என்று, இன்றைக்கு குடிசை மாற்று வாரியம் வரை அவர்கள் தங்களுடைய அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டு போகக்கூடிய ஒரு நிலையில் மத்திய அரசாங்கம் இறங்கி இருக்கிறது. வடகிழக்கு மாநிலத்தைப் பற்றி தோழர் உமாநாத் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அங்கே ரத்த ஆறு ஒடுகிறது மத்திய அரசாங்கம் முறையாக நிதி ஒதுக்காததன் காரணமாக, அந்த மாநிலத்தில் தொழில் வளர்ச்சியும், சமுதாய, பொருளாதார, கலாச்சார வளர்ச்சிகளில் பின்தங்கியதன் விளைவாக அந்த மாநிலத்தில் இன்றைக்கு மாபெரும் போராட்டம் வெடித்து, வங்காளிகள் என்றும், திரிபுரா, அஸ்ஸாமியர், நாகாலாந்துக்காரர்கள் என்றும் அங்கே இனக்கலவரமாக மாறியதற்குக் காரணம், மத்திய அரசின் போக்கும் நிதிஒதுக்காத நிலையுட்தான் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நம்முடைய மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்த பட்ஜெட்டில், ஒவ்வொரு ஆண்டும் நம்முடைய தமிழகத்திற்கு எந்த அடிப்படையில் நிதி குறைந்திருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு மாநிலம் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது என்பதை, அங்கே வாழக்கூடிய மக்கள் தொகை, அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றைப் பரிசீலித்து, நிதி ஒதுக்கம் செய்கின்ற காலத்தில் நிதி ஒதுக்கம் செய்யப்பட வேண்டும். அப்படி செய்வதற்கு டில்லியிலே இருக்கின்ற அரசு தவறி இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1961 ஆம் ஆண்டு பண்டித நேரு அவர்களால் தூத்துக்குடியிலே துறைமுகத்திற்கு கல்நாட்டப்பட்டது. இந்தத் துறைமுக வேலையிலே இன்னும் தயக்கம். கல்பாக்கம் அனல் மின்நிலையத்திற்கு ஹெவி வாட்டர் வேண்டுமென்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஹெவி வாட்டர் கொடுப்பதிலே சுணக்கம். அதேபோல், கல்பாக்கம் வேலையை துவக்குவதிலே தேக்கம்; மின்சாரம் கிடைப்பதிலே சிக்கல். லட்சக்கணக்கான மனுக்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டதிலே ஏக்கம்...

*திரு. நா. சுந்தரராஜ்: கல்பாக்கத்திற்கான ஹெவி வாட்டர் நமது நாட்டிலே இல்லை. அமெரிக்காவிலே இருந்து வர வேண்டும். அப்படி வராததன் காரணமாக, தாராபூர் மின் நிலையத்திலே கூட தேக்க நிலை இருக்கிறது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1980 ஜூலை 31]

திரு. மு. அம்பிகாபதி : மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுந்தரராஜ் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல், அமெரிக்காவிலே இருந்து நமக்கு யூனியன் வருவதிலேயும் தயக்கம் இருக்கிறது. சோவியத் யூனியன் போன்ற சோஷலிச நாடுகளோடு தொடர்பு கொண்டால் உடனடியாக கிடைப்பதற்கான ஏற்பாட்டை எங்கள் மூலமாகச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. நா. சுந்தரராஜ் : சோவியத் யூனியன் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : கல்பாக்கத்திற்குத் தேவையான முக்கியமான உறுப்பை கண்டா நாடு கொடுக்க மறுத்த நேரத்தில் சோவியத் யூனியன்தான் கொடுத்தது என்பதையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

இத்தகைய நிதி ஒதுக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒரு மோசமான நிலை நம்முடைய இந்தியாவிலுடைய ஒட்டு மொத்தமான வளர்ச்சியினைப் பாதித்திருக்கிறது என்பதை நம்முடைய தமிழகம் இன்றைக்கு உணரத் தலைப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக, நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில் மூன்று பிரிவுகளாக பிரித்துப் வைத்திருக்கிறார்கள். மத்திய அரசுக்கு மட்டும் அதிகாரம், மாநில அரசுக்கு மட்டும் அதிகாரம், மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இணைந்த அதிகாரம். அதுபற்றிய விவரங்களை மாண்புமிகு உறுப்பினர் உமாநாத் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மாநில அரசுக்கு என்று இருக்கக்கூடிய அதிகாரத்தில் கூட மத்திய அரசு தலையிடமுடியுமா என்றால் தலையிட முடியும். செங்கல்பட்டு அருகே ஒரு பஞ்சாயத்து, அந்த பஞ்சாயத்து நேஷனல் ஹைவேசுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் இருக்கிறது. தென்புறத்தில் வாட்டர் டாங்க் கட்டுகிறது, தமிழக அரசு, வடக்கே இருக்கிற பகுதிக்குத் தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டும். இடையிலே நேஷனல் ஹைவேஸ்-நேஷனல் ஹைவேசுக்குக் கீழே பைப் லைன் போட வேண்டுமென்று சொன்னால் சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட்டுக்கு எழுதி அவர்கள் அந்தப் பேப்பரை என்றைக்குப் பார்த்து அனுமதிக்கிறார்களோ அப்போதுதான் பைப் லைன் போடும் நிலை இருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட சிறு விஷயங்களில் கூட மாநில அரசுக்கு உரிமை இல்லை.

குறிப்பாக, மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் என்ற நிலையில் காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய தீர்மானம் ஒன்றை இங்கே நான் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு விரும்புகிறேன். 1972 ஆம் ஆண்டு மைசூர் மாநில ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சி வெளியிட்ட தேர்தல் அறிக்கையில் 'மத்திய அரசு காட்டும் மாற்றாந்தாய் மனப்

[திரு.மு.அம்பிகாபதி]

[1980 ஜூலை 31]

பான்மையை, பாரபட்சம் காட்டும் நிலையை எதிர்க்கவும், மாநிலத்திற்கு அதிகமாக அதிகாரம் சுய ஆட்சி பெறுவதற்காகவும் காங்கிரஸ் கட்சி உறுதியாகப் போராடும், என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

அப்படி மத்திய அரசு மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை காட்டுவதாக இருக்கிறது என்று காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய தீர்மானம் வருகிற அளவுக்கு மத்தியில் அதிகாரம் குவிந்திருக்கிறது என்பதை சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத் தலைவர்-தலைமை]

ஒரு வலிமையான மாநில அரசு வேண்டாமா? வேண்டும். மத்திய அரசு வலிமையாக இருக்க வேண்டாமா? வேண்டும். எதற்காக அப்படி இருக்க வேண்டும். ஒருவனுக்கு உடல் வலிவோடு இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அவன் வாழ வலிவோடு இருக்க வேண்டுமே தவிர ஊரில் இருப்பவர்களை உதைப்பதற்காக அல்ல. மத்திய அரசு வலிவோடு இருக்க வேண்டும். புயல் வருகிறது என்று சொன்னால் ராக்கெட்டுகளை அனுப்பி அதைத் தடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். மாநில அரசைக் கலைக்கவா வலிமை வேண்டும்? நாட்டைக் காக்க, எல்லையைக் காக்க வலிமை வேண்டும். அதற்குப் படை வலிமை தேவை. மாநில அரசைக் கலைக்கவா வலிமை தேவை. அரசியல் சட்டத்திலுள்ள 356-வது செக்ஷனையே க்ளோஸ் பண்ண வேண்டும். மத்திய அரசு வலிமையோடு இருக்கவேண்டும். இந்தியாவில் இருக்கும் தொழில்கள் அனைத்தையும் தேசிய மயமாக்க, டாட்டா, பிர்லா, கோயங்கா, பஜாஜ் ஆகியவர்களைக் கொழுக்க வைக்க மத்திய அரசு வலிமையாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட வலிமை அந்நியப் படையெடுப்பைத் தடுக்க, எதிர்த்து மோத தேவையே தவிர மாநில அரசைக் கலைப்பதற்கு வலிமை தேவையில்லை. அந்த அதிகாரம் தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்று இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் நான் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன்.

சுதந்திர காலத்தில் இருந்த நிலைமைகள் வேறு, இன்று இருக்கும் நிலைமைகள் வேறு. 1952 ஆம் ஆண்டில் ஒரு தொழில் கொள்கை அறிவிக்கப்பட்டது.

[பிற்பகல் 12-20]

அந்தத் தொழில் கொள்கையில் மத்திய அரசின் அனுமதி பெற்றுத் தான் எல்லாத் தொழில்களையும் செய்ய வேண்டுமென்ற அதே நிலைதான் இன்றைக்கும் நடக்கிறது என்பதுதான்

1980 ஜூலை 31]

[திரு. மு. அம்பிகாபதி]

நம்முடைய கண்ணுக்கு முன்னே உள்ள விஷயம். ஒரு மாநில அரசு, அவர்களுடைய கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றால், காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென்றால் காங்கிரஸ் கட்சி ஆளாத மாநிலங்களில் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படாமலேயே இருக்கலாம். லைசென்ஸ், மின்சாரம், நிலக்கரி, ரெயில்வே வேகன் இவ்வளவையும் செய்துவிட்டு பாராளுமன்றத்திலே அறிக்கையிலே தமிழகத்திலே தொழில் வளர்ச்சி ரொம்பவும் பின்தங்கியிருக்கிறது என்பதை ரொம்ப வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம் என்று வருத்தத் தீர்மானம் கூடப் போடலாம். இத்தகைய வாய்ப்புகள் மத்திய அரசுக்கு இருக்கின்றன. மத்திய அரசுக்கு இத்தகைய வாய்ப்புக்களை உருவாக்குவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய நிலைமை.

அவர்கள் இப்போது, காட்டு இலாகாவையும், குடிசை மாற்று வாரியத்தையும் எடுத்துக் கொள்கிறோம் என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். நமக்கு இருப்பது எல்லாம், சாக்கடை, மீன்பிடி, குடிநீர், கழிவுநீர் இவைகள் தான். இவைதான் ஸ்டேட் கவர்ன்மென்டிற்குத் தேவையா? சாக்கடை, மீன்பிடி, கழிவுநீர், குடிநீர் இவைகளையும் மாநில அரசிடமிருந்து மத்திய அரசு எடுத்துக்கொண்டாலும் எடுத்துக்கொள்ளும் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. மத்திய அரசாக இருந்தாலும், மாநில அரசாக இருந்தாலும் இது ஒரு இந்திய அரசு என்ற நினைப்பு வேண்டும், எந்த நிலையில் இருந்தாலும் இது இந்திய அரசு என்கின்ற நினைப்பு மத்தியிலிருக்கிறவர்களுக்கு வேண்டும் என்பதை சுட்டிக் காட்டுவதற்கு நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக நிதி ஒதுக்கீடு, திட்டங்கள் இவற்றிலே பாரபட்சம் மத்திய அரசு காட்டுகிறது என்பது மட்டுமல்ல, எஜமானத்துவப் போக்கு, புயல் அடித்தாலும் வெள்ளம் வந்தாலும் இங்கேயிருந்து டெல்லுக்குப் போக வேண்டும், அவர்கள் வர வேண்டும், அவர்களிடத்திலே விளக்கவேண்டும், விளக்கினால்தான் நிதியைக் கொடுப்பார்கள் என்ற எஜமானத்துவப் போக்கு இருக்கிறது. ராஜமன்னார் அறிக்கையை அவையின் முன்னாலே வைத்துப் பேசுகின்ற நேரத்திலே மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களையுள் அவர்கள் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். “சிறையிலிருந்து நாடு விடுதலை பெற்றுவிட்டது. கதவு திறந்தது. பூட்டிய இரும்புக் கூட்டிலேயிருந்து கைதி புன்னகை மலர வெளியே வருகிறான். தந்தையைக் காணாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த தளிர்நடைச் செல்வம், இளங்கரம் தூக்கி, தாவியோடுகிறது, அவனைத் தழுவிக்கொள்ள! அவனும் அடக்க முடியாத மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரள மகனைத் தூக்கி முத்தமிடக் கரங்களை நீட்டுகிறான். கைகள் இயங்க முடியாமல் தவிக்கின்றன. சிறையிலிருந்து தான் விடுபட்டு விட்டானே; இன்னும் என்ன தடை? தன்னை யார் தடுப்பது? சுற்றும்

[திரு. மு. அம்பிகாபதி]

[1980 ஜூலை 31]

முற்றும் பார்க்கிறான். அவன் சிறையில் இல்லை; சுதந்திர பூமியில் தான் இருக்கிறான். பிறகு யார், தன் குழந்தையைக் கூடத் தழுவிட முடியாமல் அவனைக் கட்டுப்படுத்துவது? யாருமல்ல: அவன் சிறையிலிருக்கும்போது அவன் கைகள் இரண்டையும் காலையும் சேர்த்து ஒரு வலங்கு மாட்டியிருந்தார்கள். விடுதலை அடைந்த பூர்ப்பில், விலங்குகளைக் கழற்ற வேண்டுமென்ற நினைப்புக்கூட இல்லாமல் அவன் வெளியே வந்து விட்டான். அவன் சுதந்திர மண்ணில் தான் இருக்கிறான். சை, கால் விலங்கு மட்டும் கழற்றப்படவில்லை. மனிதன் விடுதலையாகி விட்டான். கை, கால்கள் மட்டும் கட்டுண்டு கிடக்கத் தேவையில்லையே; இந்தியா, விடுதலை பெற்று விட்டது. அதன் அவயவங்களைப் போன்ற மாநிலங்கள் மட்டும் மத்திய அரசுக்குத் தேவையில்லாத அதிகாரக் குவியல்கள் என்னும் விலங்குகளால் கட்டுண்டு கிடப்பானேன்?" என்று 16—4—74 அன்று மதிப் பிற்குரிய இன்றைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கூறியிருக்கிறார். இந்த நிலைமைதான் நாட்டிலே இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பக்கம் தொழில் வளர்ச்சி, மறுபக்கம் தொழில் வளர்ச்சி இல்லை, மத்தியில் குவிந்திருக்கிற அதிகாரம் ஒரு தலை வீங்கிப் போன மனிதனைப் போல இருக்கிறது. சில பேர்களுக்கு தலை மட்டும் வீங்கியிருக்கும். மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அம்மாதிரி வீக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எந்த எந்த அதிகாரம் எங்கே இருந்தால் நல்லது என்று சரியாகப் புரிந்து கொள்கிற காலம் நெருங்கியிருக்கிறது. யார் எதைச் செய்ய வேண்டும், மாநில அரசிலே தேவையான வளர்ச்சிகளை மாநில அரசே செய்ய வேண்டும். பல்வேறு சமுதாயப் பிரச்சினைகள், மொழிப் பிரச்சினைகளை மாநில அரசே கவனிக்க வேண்டும், மொழியை அந்த மாநிலமே வளர்க்க வேண்டும், சோவியத் யூனியன் மாதிரி, அந்த அந்த மாநில மொழிகள் அந்தந்த மாநிலங்களாலேயே வளர்க்கப்பட வேண்டும். அந்த நிலை நம்முடைய நாட்டிலே இல்லை என்பதற்கு உதாரணமாக ஒரு சிறு விஷயத்தை நான் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

ஒரு மனிதன் ஒரு கழுதையையும், ஒரு நாயையும் வளர்த்திருக்கிறான். ஒரு நாள் இரவு திருடுவதற்காக ஒருவன் வந்திருக்கிறான். அவனைப் பார்த்த நாய் குலைக்காமல் இருந்தது. உடனே கழுதை கேட்டது, ஏன் குலைக்க மாட்டேன் என்கிறாய் என்று. அதற்கு அந்த நாய், என்னுடைய எஜமானன் எனக்குச் சரியாகச் சாப்பாடு போடவில்லை, அதனால்தான் குலைக்க முடியவில்லை என்று சொன்னது. உடனே அந்தக் கழுதை சொன்னது, சரி, அந்த வேலையை நான் செய்கிறேன் என்று சொல்லி கத்தி விட்டது. கழுதையின் சத்தத்தைக் கேட்ட அந்த மனிதன் தன்னுடைய தூக்கத்தைக் கலைத்து விட்டது என்று சொல்லி கழுதையை உலக்கையைக் கொண்டு அடித்தான்; திருடனும் ஒடிப் போய்விட்டான். எனவே, இன்னார் வேலையை இன்னார் தான் செய்ய வேண்டுமென்று இருக்கிறது. மாநில அரசாங்கத்தில் உள்ள பல்வேறு பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படவில்லை

1980 ஜூலை 31]

[திரு. மு. அம்பிகாபதி]

பல்வேறு நிலைமைகள் இருக்கின்றன. யார் வேலையை யார் செய்வது? கழுதை பொது சுமக்க வேண்டும். அந்த வேலையைத் தான் அது செய்ய வேண்டும். மத்திய அரசு இராணுவத்தை வைத்துக் கொண்டு நாட்டைப் பாதுகாக்கின்ற வேலையைச் செய்ய வேண்டும். மக்கள் அந்தப் பொறுப்பைத்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மத்திய அரசிடம், நீ தேசத்தைக் காப்பாற்று என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

திருமதி டி. யசோதா : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள், மத்திய அரசாங்கத்தைக் கழுதையோடு ஒப்பிடுகிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : தலைவரவர்களே, நிரம்பச் சுமை இருப்பதால், உதாரணத்திற்காகச் சொல்வது பாவம் இல்லை என்று கருதுகிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : தலைவரவர்களே, அப்படியானால் திரு. அம்பிகாபதி அவர்கள் மாநிலங்களை நாய்க்கு உவமையாகக் கூறுகின்றார்களா?

திரு. மு. அம்பிகாபதி : ஆமாம். கலைஞர் அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். வீட்டு நாய் மிகவும் நன்றி உள்ளது என்று. எனவே மக்களுக்கு ஏதாவது செய்ய, மக்கள் என்கின்ற தோழனைப் பாதுகாப்பதற்காக நாயாக இருப்பது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : இது இந்த வகையான நாய்?

திரு. மு. அம்பிகாபதி: வீட்டு நாய் என்று மாண்புமிகு கலைஞரே கூறியுள்ளதை நானும் படித்திருக்கிறேன். நான் குறிப்பிட்டது வீட்டு நாயைத் தான்.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, நண்பர் திரு. அம்பிகாபதி அவர்கள் இங்கே தான் பேசுகின்ற நீண்ட பேச்சுக்கு இடையிலே நான் ஏற்கனவே எழுதியவைகளையும், சொன்னவைகளையும் ஆதாரங்களாக எடுத்துப் படித்ததற்காக, சொன்னதற்காக நன்றியைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாநில சுயாட்சி பற்றி நான் ஏற்கனவே எழுதியவைகளைப் படித்துக் காட்டினார்கள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டு தான் வந்தேன். ஆனால், இதே விஷயத்தை, இதே அவையிலே 1974-ஆம் ஆண்டு எடுத்து வைத்து விவாதித்த பொழுது அவர்களுடைய கட்சியினர் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், வாக்களிக்கக் கூட மறுத்து விட்டார்கள் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

[1980 ஜூலை 31]

திரு. மு. அம்பிகாபதி : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் இதைக் கேட்கத்தான் வருகிறார்கள் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீங்கள் பேசிய பேச்சையும் படித்தேன், கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்களின் பேச்சையும் படித்தேன். நீங்கள் இதைக் கேட்க வருவீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அன்று அந்த நிலை; இன்று இந்த நிலை. பிரபஞ்சம் என்பது இடைவிடாமல் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.

திரு. நா. சுந்தரராஜ் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் **திரு. அம்பிகாபதி** அவர்கள் அன்று அந்த நிலை, இன்று இந்த நிலை என்று சொல்கிறார்கள். இன்றைய தினம் மாநில சுயாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்களா அல்லது அதிக அதிகாரம் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்களா? எது என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்கின்ற நிலையில் எங்களுக்கு மாற்றம் இல்லை. பிரபஞ்சம் இடைவிடாமல் மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. எங்கள் இரண்டு கட்சிகளும் சேர்ந்து மத்தியிலே அதிகாரத்திற்கு வந்தால் இப்பொழுது போல் பேசிக் கொண்டா இருப்போம்? அப்பொழுதே அதிகாரங்களைப் பிரித்துக் கொடுத்து விடுவோம்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, நம்முடைய அருமை நண்பர் **திரு. சுந்தரராஜ்** அவர்கள் கேட்டது மிகவும் முக்கியமான கேள்வியாகும். கர்னம் "more powers" is different from state autonomy. அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று சொல்வது வேறு. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இருந்த பொழுது கூட மாநிலங்களில் இருந்த கவர்னர்கள் அதிகாரம் போதாது போதாது என்று சொல்லுகின்ற நிலையிருந்தது.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

இப்பொழுது கூட அதிகாரங்கள் போதாது என்று கேட்கின்ற நிலைதான் இருக்கிறது. இது 'more powers' வேண்டுமென்று கேட்பது. ஆனால் ஸ்டேட் அட்டானமி என்பது வேறு. அரசியல் சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இன்ன அதிகாரங்கள், மாநில அரசாங்கத்திற்கு இன்ன அதிகாரங்கள், பொதுப்பட்டியலில் இன்ன அதிகாரங்கள் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. எனவே, மாநிலங்களுக்கு இன்னின்ன அதிகாரங்கள் என்று வரையறுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, ஸ்டேட் அட்டானமி என்பது வேறு. கலைஞர் முதலமைச்சராக இருந்த பொழுது இங்கே மாநில சுயாட்சித் தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். அதை எதிர்த்தார்கள். எனவே, இப்பொழுது கேட்பது அதிக அதிகாரமா அல்லது மாநில சுயாட்சியா? ஐளக்கம் தேவை.

1980 ஜூலை 31]

திரு. மு. அம்பிகாபதி : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரகுமான்கான் அவர்கள் கேட்டார்கள். அவர்கள் இதை வலியுறுத்துகின்ற நேரத்தில் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞரை முஜிபுர் ரகுமானுக்கு ஒப்பிட்டார்கள் என்பது என்னுடைய நினைவு. மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் தேவை என்பதும், மாநிலத்திற்கு அதிக சுயாட்சி தேவை என்பதும் மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கான வழிவகைகள்தான் என்று நான் கருதுகிறேன். பிரிந்து போகின்ற நிலையை எதிர்ப்போம், ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம். சுயாட்சி என்றாலும், அதிக அதிகாரம் என்றாலும் மாநிலத்தில் உள்ள மக்களுடைய நலன்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான வழி என்று தான் நாங்கள் கருதுகிறோம்.

[பிற்பகல் 12-30]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. அம்பிகாபதி அவருடைய கருத்துக்களைச் சொல்கிறார். மற்றவர்கள் பேசும் போது அவரவர்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லலாம். இரண்டு உறுப்பினர்களுக்குள்ளே வாதம் போய்க்கொண்டிருந்தால் வேறு யாரும் பேச முடியாது. (திரு. நா. சுந்தரராஜ் நின்று கொண்டிருந்தார்). உங்களுக்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. அந்த வாய்ப்பிலே நீங்கள் நன்றாகப் பேசங்கள். ரஷியாவைப் பற்றி அவர் சொல்கிறார். சொல்லட்டும். அதற்குப் பிறகு நீங்கள் இந்தியாவைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள். இப்பொழுது விவாதமாக்க வேண்டாம்.

திரு. கே. எஸ். ஜி. ஹாஜாசெரீப் : பாய்ன்ட் ஆஃப் ஆர்டர், உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பேசும்பொழுது, சுயாட்சி வேறு, அதிக பவர் வேறு என்று சொன்னார். எதைக் குறிப்பிடுகிறார்? சுயாட்சி வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறாரா? அல்லது அதிக பவர்ஸ் வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறாரா? அதை அவர் விளக்கமாகக் கூற வேண்டும்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : எங்களுக்கு அதிக அதிகாரமும் மாநிலத்திற்குச் சுயாட்சி இரண்டும் ஒன்றுதான். பிரிவினை என்பது இல்லை என்கிறபொழுது, எங்களுக்கு இரண்டும் ஒன்று தான் என்பதை நான் கூறிக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இது தன்னிலை விளக்கம் தான். ஏனென்றால், நானே அதிகமாக அவருடைய உரைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் தன்னிலை விளக்கம் இன்றைக்குப் பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பில்லை. அதனால் தன்னிலை விளக்கமாக அவரிடத்திலே சொல்ல விரும்புகிறேன். பிரிந்து போகும் உரிமை, பிரிந்து போகும் உரிமை என்று சொல்கிறார். மாநில சுயாட்சி கேட்கின்ற யாரும் பிரிவினை கொள்கையை அதிலே உள்ளடக்கி மாநில சுயாட்சி கேட்கவில்லை. மாநில சுயாட்சி என்று கேட்கின்ற

[டாக்டர் மு.கருணாநிதி]

[1980 ஜூலை 31]

பொழுதே இந்தியாவிலே இருக்கிற எல்லா மாநிலங்களுக்கும் சுயாட்சி என்றுதான் கேட்கிறோமேயல்லாமல், தமிழ்நாட்டிற்கு மாத்திரம் சுயாட்சி என்று அல்ல. சுயாட்சி என்றாலே, தன் ஆட்சி என்று பொருள் படுமே தவிர, தனிஆட்சி என்கிற பொருள் படாது. ஆனால், மாண்புமிகு உறுப்பினர் அம்பிகாபதி அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன், சோவியத் ரஷ்யாவில், அங்கே ஸ்டேட் அட்டானமி, மாநிலத்திற்கான சுயாட்சி, பிரிந்து போகும் உரிமையோடு கூடிய மாநில சுயாட்சி, சோவியத் ரஷ்யாவிலே அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள்....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நீங்கள் 11.55-க்கு ஆரம்பித்திருக்கிறீர்கள். இப்பொழுது சற்றே குறைய 12-30 ஆயிற்று. நீங்களே, ஓரளவுக்கு, உங்கள் மனதிற்குள் கட்டுப்பாடு வைத்து, முடித்து விடுங்கள். ஏனென்றால் முழுநேரமும் பேசிக் கொண்டே போய் விடலாம் என்றால், மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : ரொம்ப நன்றி. மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் சொன்னது சரியானது தான். நான் சோவியத் கான்ஸ்டிடியூஷனை வைத்திருக்கிறேன். அதிலே, அது இருக்கிறது. ஆனால், அந்த நிலைமை அந்த ஸ்டேட்டஸ் நம் முடைய நாட்டிலே இல்லை. அங்கு யாரும் பிரியவில்லை. கத்தி இருக்கிறது என்பதற்காக யாரும் அதை எடுத்துக் குத்திக் கொள்வதில்லை. அங்கே யாரும் பிரியவில்லை. ஆகையினாலே,...

திரு. அ. ரகுமான்கான் : தவறான தகவல் தருகிறார். சோவியத் ரஷ்யாவிலிருந்து மாநிலங்கள் பிரியவில்லையென்று சொல்கிறார். போலந்தும், பின்லாந்தும் சோவியத் ரஷ்யாவிலிருந்து பிரிந்திருக்கிறது.....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் திரு. அம்பிகாபதி சொல்வதை நீங்கள் கேளுங்கள். நீங்கள் பேசும் பொழுது உங்களுடைய கருத்தைச் சொல்லுங்கள்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : தவறான தகவல் தருகிறார்

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அவர் பிராக்ஸிஷன் தரப்பில் வாதாடுகிறார். நீங்கள் டிஃபென்ஸ் தரப்பில் வாதாடுகிறீர்கள். பிறகு, நீங்கள் பேசும் பொழுது, உங்கள் கருத்தைக் குறிப்பிடுங்கள். அவருடைய கருத்தை அவர் சொல்லட்டும்.

1980 ஜூலை 31]

திரு. மு. அம்பிகாபதி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தோழர் லெனின் பிரிந்து போகும் உரிமையை அளித்தார். ஒரு ஸ்டேட் பிரிந்து போயிற்று. பிரிந்தது மீண்டும் சேர்ந்து விட்டது. பிரிந்து போகிற உரிமை உண்டு. ஆனால், அங்கே யாருக்கும் பிரிந்து போக வேண்டுமென்கிற மனப்பான்மை கிடையாது.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : போலந்தும், பின்லாந்தும் பிரிந்திருக்கின்றன. ஐ.தா. வில் அவை தனியாக உட்கார்ந்திருக்கின்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. ரகுமான்கான், அவர் சொல்வதை முழுவதும் கேளுங்கள். அவர் கருத்தை முழுவதும் சொல்லட்டும். பிறகு, நீங்கள் முழுவதையும் வேண்டுமானாலும் மறுத்துச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் பேசும் பொழுது, பதில் சொல்லுங்கள்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : இந்தியா என்பது சோவியத் யூனியன் அல்ல. இங்கேயிருக்கிற பெரு முதலாளிகளைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியும். டாடாவும், பிர்லாவும், கோயாங்காவும் சோவியத் யூனியனில் கிடையாது. இந்த நாட்டைத் துண்டாடுகின்ற அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும், 'நியூ காலனியிசம்', புதிய காலனி ஆதிக்க சக்திகளும் இன்றைக்கு இருக்கின்ற மல்ட்டி நேஷனல் கார்ப்பரேஷன் இவைகள் ஊடுருவி இருக்கக்கூடிய இந்தியா போன்ற நாட்டில், பிரிந்து போகும் உரிமை பேரபாயத்தை அளிக்கும் என்கிற காரணத்தால், இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் பிரிந்து போகின்ற உரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வலியுறுத்திக் கேட்காது. ஆனால், மிகுந்த அதிகாரம் தேவை என்று கேட்போம். மாநிலத்திற்கு நிதி வசதிகளிலே, வேளாண்மை, மற்றும் தொழில் வளர்ச்சி போன்றவற்றிலே, அதிகமான அதிகாரம் தேவை என்பதை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வலியுறுத்துமே தவிர, சோவியத் யூனியனிலே இருப்பதைப் போல, இங்கே இருக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லமாட்டோம். அது சோவியத் யூனியன், இது இந்தியா. அது சோஷலிச நாடு, இது முதலாளித்துவ நாடு. எனவே, அப்படிப்பட்ட நிலை நமக்கு ஒத்து வராது. (திரு. நா. சுந்தரராஜ் எழுந்து நின்றார்) ஐ எஸ் நாட் யில்டிங்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. சுந்தரராஜ், நீங்கள் பேசும்பொழுது அதுபற்றி சொல்லுங்கள். இடையிலே குறுக்கிட்டுப் பேச ஆரம்பித்தால், நீங்கள் 3 பேர்கள்தான் இன்று இந்த அவையிலே பேசுகின்ற நிலையிருக்கும். மற்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கல்லாம் வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும். நான் தெளிவாகச்

[பேரவைத் துணைத் தலைவர்]

[1980 ஜூலை 31]

சொல்லிவிடுகிறேன், எல்லோருக்கும் வாய்ப்பு வேண்டும், தீங்கள் தயவு செய்து உட்காருங்கள். முன்னாலே இருப்பவர்கள் மட்டும் எழுந்து கொண்டிருந்தால், பின்னால் இருப்பவர்களுக்கு யார் சான்ஸ் கொடுப்பது?

திரு. நா. சுந்தரராஜ்: அவர் பேசிக் ஸ்டர்க்கரையே....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திரு. சுந்தரராஜ் உட்காருங்கள். இங்கே 20 பேர்கள் பேசவேண்டும். நீங்கள் 3 பேர்கள் மட்டுமே பேசிக்கொண்டு இருந்தால் மற்றவர்களுக்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடும்.

திரு. நா. சுந்தரராஜ்: தயவு செய்து நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்று கேளுங்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நீங்கள் என்ன பேசப்போகிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். (குறுக்கீடு) (திருவாளர்கள் நா. சுந்தரராஜ், மு. அம்பிகாபதி, பொ. உத்திராபதி, ஜி. மூர்த்தி, என். ஏ. பூங்காவனம் ஆகியோர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.)

தயவு செய்து அனைவரும் உட்காருங்கள். எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும். காலத்தைப் பார்க்காமல் நேரத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இடையிலே இன்டர்வென்ஷன் வந்து விட்டால், மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும். நீங்கள் முன்னாலே இருந்து எழுந்து பேசுகிறீர்கள். பின்னாலே இருப்பவர்களும் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள்தான். அவர்களுக்கும் வாய்ப்புக் கொடுக்கவேண்டும். நீங்கள் பதில் சொல்லும்போது உங்களுடைய கருத்துக்களை சொல்லுங்கள். (குறுக்கீடு) இது முறையல்ல. எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் வாய்ப்பு தரவேண்டும். திரு. சுந்தரராஜ் ரெலவன்டாக இருந்தால் பேசுங்கள்.

திரு. நா. சுந்தரராஜ்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே இரண்டு நாட்டைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். சோவியத் நாடு சோசலிச நாடு என்றும், இந்தியா முதலாளித்துவ நாடு என்றும் சொன்னார்கள். இந்திய நாடு Democratic Socialistic என்பதுதான் அதனுடைய பெயர். அந்த வகையிலே நம்முடைய நாடு மதசார்பின்மை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை அடிப்படையிலே மாற்றுவதற்கான முயற்சியிலே நம்முடைய மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நண்பர் கூறியதை நீங்கள் அனுமதிக்கப் போகிறீர்களா என்பதை கேட்க விரும்புகிறேன்.

1980 ஜூலை 31]

திரு. ஜி. மூர்த்தி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்திய நாட்டு அரசியல் சட்டத்திலே இப்படித்தான் எழுதி இருக்கிறது. முதலாளித்துவ நாடு மட்டுமல்ல. இந்த நாடு ஜாதி வெறி பிடித்த நாடு. அதற்கு வக்காலத்து வாங்குவதற்காக நான் வெட்கப்படுகிறேன்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாநிலத்துக்கு சுயாட்சி வருகிறதோ இல்லையோ, என்னைக் கொஞ்சம் காப்பாற்றுங்கள். இன்றைக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுந்தரராஜ் சொன்னால், டெமாக்ரடிக், செக்குலர், சோசலிஸ்ட் ரிபப்ளிக்கா? இது ஜனநாயக, மத சார்பற்ற, சோசலிச குடியரசு அல்லவா? எங்கு பார்த்தாலும் கலவரம், மதத்தின் பேரால் கலவரம், ஜாதியின் பேரால் கலவரம், பணத்தின் பேரால் கலவரம், இத்தனை கலவரங்களும் நடைபெறுகின்றதே; சர்க்கரை என்று எழுதி இருக்கிறது. அது இனிக்குமா, போர்டு போட்டிருக்கிறது. ஆனால் கீழே பஞ்சம் இருக்கிறது, வறுமை இருக்கிறது. சோசலிசம் என்றால் சுகல பேருக்கும் வேலை இந்த நாட்டிலே உண்டா? 33 வருடங்களுக்குப் பிறகு. below the poverty line, வறுமையின் எல்லைக் கோட்டிற்குக்கீழே என்று கேட்கிறேன். டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் ஒத்துக் கொள்வார்களா? சோசலிசம் என்று போர்டிலே போட்டிருக்கிறதே தவிர, வறுமை இல்லை, பஞ்சம் இல்லை, பசி இல்லை, விபச்சாரம் இல்லை, இந்த நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இல்லை என்று காங்கிரஸ் நபர்கள் சொல்லத் தயாரா? லட்சக்கணக்கான பேர்கள் பிச்சை எடுக்கிறார்கள். தஞ்சாவூரில் தான் பெற்ற பிள்ளையும் தானும் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு செத்திருக்கிறார்கள். வெட்கம் கெட்ட நாடு, இதை மறுக்க முடியுமா?

(திருவாளர்கள் கே. எஸ். ஜி. ஹாஜாசெரீப், நா. சுந்தரராஜ், கே. எம். தங்கமணி நின்றார்கள்.)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : ஒவ்வொருவராக எழுந்து கேளுங்கள். உங்கள் கட்சியிலே எல்லோரும் எழுந்து நிற்கிறார்கள். உங்களுக்குள் ஒரு முடிவெடுத்து எழுந்து நில்லுங்கள்.

திரு. கே. எஸ். ஜி. ஹாஜாசெரீப் : On a point of order, I want to know whether there is no unemployment problem even in Socialistic countries like China or Soviet Russia or any other country.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : சோவியத் யூனியனில், சோசலிச நாடுகளில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்பதே இல்லை. நிறுபிக்கத் தயார். மாண்புமிகு திரு. ஹாஜாசெரீப் அவர்கள் என்னுடன் புறப்பட்டு வரத்தயாரா (குறுக்கீடு) டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் என்னோடு வரத்தயாரா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

[1980 ஜூலை 31]

[பிற்பகல் 12-40]

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் -தலைமை).

டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, அருமையான சந்தர்ப்பம். குறுக்கிட்டு கெடுத்து விடாதீர்கள். எங்களை எல்லாம் ரஷ்யாவுக்கு அழைத்துப்போக திரு. அம்பிகாபதி அவர்கள் முன் வந்து இருக்கிறார்கள். எத்தனை பேரை அழைத்துக்கொண்டு போகத் தயாராக இருக்கிறார்களோ அவ்வளவு பேர் வருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சித் தலைவரும், காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் திரு. ஹாஜாஷெரிப் அவர்களும் அந்த நாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்புவார்களானால் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு, அங்கே போவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம். நானும், திரு. கண்ணதாசன் அவர்களும் போய்விட்டு வந்து இருக்கிறோம். (குறுக்கீடு) ஆளும் கட்சி சார்பில் மதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சென்று வந்து இருக்கிறார்கள். எனவே நீங்கள் அங்கே சென்று வந்தால் நல்லது. ஏனெனில் அந்த நாட்டின் காணொட்டியுள்ளேயே, அந்தத்தேசத்தின்குடிமகனுக்கு வேலை கொடுக்கவில்லை என்றால், அவர் கோர்ட்டுக்குப் போகலாம் என்று இருக்கிறது. வேலை கொடுக்கவேண்டும் என்பது 'பர்த் ரைட்'. வேலை என்பது பிறப்புரிமை. சோவியத் அரசியல் சட்டத்திலேயே அந்த உரிமை கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இந்திய நாட்டின் அரசியல் சட்டத்தில் அந்த உரிமை கிடையாது. அந்த நாட்டு அரசியல் சட்டத்தில் தொழில் செய்ய உரிமை உண்டு.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, நான் முக்கியமான ஒரு விளக்கத்தை இங்கே சொல்லியாகவேண்டும். நான் ஏதோ சோவியத் ரஷ்யாவைப் பற்றி பெருமை குறைவாக பேசியது போலவும், அழைத்துச் சென்று காட்டினால் தான் தெரியும் என்பது போலவும் திரு. அம்பிகாபதி அவர்கள் நினைப்பது சரியல்ல. சோவியத் ரஷ்யா மீது எனக்கு மிகுந்த பெருமையான எண்ணங்கள் உண்டு என்பதை நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : ரொம்பவும் நன்றி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. அம்பிகாபதி, டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார், நீங்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசக் கூடாது என்று. அமைதியாகப் பேசுங்கள்.

1980 ஜூலை 31]

திரு. மு. அம்பிகாபதி : தலைவர் அவர்களே, ரொம்பவும் நன்றி. மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் சோவியத் யூனியன் மீது ரொம்பவும் அன்பும், ஈடுபாடும் உள்ளவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவரைக் குறைத்துச் சொல்லவில்லை. சாட்சியமாகத்தான் அவர்களை அழைத்துப் போகவேண்டும் என்று சொன்னேன். எனவே சோவியத் யூனியனில் வேலைக்கு உத்தரவாதம் கொடுத்து இருக்கிறது என்பது சட்டத்திலேயே இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல எல்லா சோசலிச நாடுகளிலும் இருக்கிற அரசியல் சட்டங்களில் வேலைக்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அரசியல் சட்டம் நம்முடைய நாட்டிலே உருவாக்கப்படவேண்டும். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று நாம் கேட்கிற முறையிலே, இந்தத் தீர்மானத்தை இன்றைக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் தோழர் உமாநாத் அவர்கள் முன்மொழிந்து இருக்கிறார்கள். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பதை நாம் வலியுறுத்துவதற்காக இங்கே இருக்கும் அனைத்துக் கட்சிகளும் தமிழகத்தில் தொழில் வளர்ச்சி அடையவும், விவசாய மேம்பாடு அடையவும், பாசன வசதிகள் மேம்பாடு அடையவும், பல்வேறு துறைகளில் தமிழகம் வளர்ச்சி அடையவும் என்கிற முறையில் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் இருக்குமானால் அத்தகைய அதிகாரத்தைக் கொண்டு சிறப்பான வகையில் திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியும் என்ற அடிப்படையில், இந்தத் தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றுகிற முறையில் அனைத்துக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி.

தி. இரா. தாமரைக்கனி : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். இந்த நாட்டில் பிறந்து விட்டு அவர் இந்த நாட்டையே குறைத்துப் பேசலாமா?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நம்முடைய சுதந்திர நாடு. அந்த உரிமை உண்டு. இதிலே பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் இல்லை.

டாக்டர் கே. சமரசம் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. உமாநாத், மு. அப்பிகாபதி, ரா. கிருஷ்ணன், பி. ஈஸ்வரமூர்த்தி என்கிற சொரணம் ஆசியவர்களால் தனியார் அலுவல்கள் என்ற தலைப்பில் தனி நபர் தீர்மானம் என்ற வகையில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள தீர்மானத்தின் மீது, அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் இந்த நாட்டு மக்களின் உணர்வுகளை எதிரொலிக்கும் வகையில் நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பொதுவாகவே, இந்தக் கொள்கையைப்பற்றி சொல்கிற போது, எங்கள் அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக்

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

[1980 ஜூலை 31]

கழகத்தின் கொள்கை—கட்டுண்டு வாழோம், பிரிவினை நாடோம், சமநிலையில் இணைவோம் என்ற கருத்தாகும். அது தான் எங்களுடைய ஆட்சிக்கட்சியின் கொள்கை என்று கூறிக் கொள்கிறேன். அந்த அடிப்படையில் மாநில அரசு இல்லை என்றால், மத்திய அரசு ஒன்றேது? அதைப் போலவே இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் நிலைமையைப் பார்க்கிறபோது, மத்திய அரசு என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால், மாநில அரசுகளுக்குப் பாதுகாப்பு ஏது என்பதையும் நாம் ஏற்றுக் கொண்டாகவேண்டும். உறவுக்குத் துணையிருப்போம்; உரிமைக்கு உயிர் கொடுப்போம் என்று சொல்லக்கூடிய அண்ணாயிசத் தத்துவத்தின் கருத்துப்படி, பிறர் வலிவையும், மாற்றான் வலிவையும், தனது வலிவையும் துணை வலிவையும் தூக்கிச் செல்லக்கூடிய வகையில் இந்த நாட்டின் உணர்வுகளை இங்கே வெளிப்படுத்துவது நல்லதாக இருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றி இங்கே பேசும்போது இதை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பாக, மத்திய அமைச்சர்களை அல்லது பிரதமரைக் கண்டு கேட்பதற்கு முன்பாக, பிற மாநில முதலமைச்சர்களை அல்லது அரசியல் தலைவர்களை அல்லது மேதைகளை எல்லாம் கருத்து கேட்பதற்கு முன்பாக, தமிழகத்தினுடைய அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், ஏற்கெனவே அனுபவம் பெற்றவர்கள், இந்த நாட்டின் மேதைகள் இவர்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி அவர்களுடைய கருத்துக்களை நாம் கேட்பது சாலச் சிறந்ததாக இருக்கும். அப்போதுதான் இது ஒரு ஆட்சியின் கொள்கையாக இல்லாமல், ஒரு கட்சியின் கொள்கையாக இல்லாமல் இந்த நாட்டின் உணர்வுகளாக இருக்க முடியும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான, திடமான கருத்தாகும்.

அந்த அடிப்படையில் இன்றையதினம் தமிழக அரசு இந்தத் தீர்மானத்தை பரிசீலிப்பதற்கு முன்பாகவே, ஏற்கெனவே இந்த அரசை இது வரையிலே ஆண்டு அனுபவித்தவர்களுடைய நல்ல அனுபவங்களை நாம் பெறவேண்டும். மேலும் ஒரு அரசு எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று மேதைகள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்களோ அதை பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இருக்கிற ஒரு மாநிலம் எப்படி வாழ வேண்டுமென்று யார் யார் என்னென்ன வகையில் ஒரு வரைகோடு அமைத்திருக்கிறார்களோ அதைப்பற்றி தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றி பரிசீலிப்பது மிக நல்லதாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் ஆகும்.

இங்கே பேசும்போது திரு. உமாநாத் அவர்களும், திரு. மு. அம்பிகாபதி அவர்களும் பலபல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அதிலே பல கருத்துக்கள் நமக்குக்கூட உடன்பாடு உடையது தான்; இல்லை என்று மறுக்கவில்லை. இந்தியாவுக்கு வந்த ஒரு பெரிய அறிஞர் சொன்னார்: நான் இந்தியா முழுவதும் சுற்றிப்பார்த்தேன்; ஆனால் இந்தியனைக் காணவில்லை என்று

1980 ஜூலை 31]

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

இங்கே சுலோகங்கள் இருக்கின்றன. இந்தியராக வாழ்வோம், இந்தியராக ஒன்றுபடுவோம் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்களே தவிர, இந்தியாவில் இந்தியன் இருக்கிறானா என்பது கேள்விக்குறியாக, ஆச்சரியக் குறியாக இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இந்தியாவைச் சுற்றிப்பார்த்த ஒருவர் சொன்னார்: நான் கேரளாவுக்குப் போனேன்; கேரளியனைப் பார்த்தேன்; நான் கர்நாடகத்திற்குப் போனேன்; அங்கே கன்னடியனைக் கண்டேன்; வங்காளத்திற்குப் போனேன்; ஒரு வங்காளியைப் பார்த்தேன்; தமிழ்நாட்டுக்குப் போனேன் அங்கே தமிழனைப் பார்த்தேன்; ஆனால் இந்தியாவில் நான் இந்தியனைக் காணவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். நாம் பேசுகிறோம். காஷ்மீரத்திலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை ஒன்றே, நாம் இந்தியராக இருப்போம், வாழ்வோம் என்று சொல்லுகிறோமே தவிர, சர்க்கரை என்று ஏட்டில் இருக்கிறதே தவிர அது நாட்டில் நம்முடைய உள்ளத்தில் இனிக்கவில்லை என்பதை நாம் ஒத்துக் கொண்டு ஆகவேண்டும். அந்த வகையில் இன்று இருக்கக்கூடிய இந்தப் பிரச்சினையை நாம் அணுகுவது சாலப்பொருத்தமாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய கருத்தாகும்.

[மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத் தலைவர் தலைமை.]

அதுமட்டுமல்ல. சுதந்திரம் எதற்காகப் பெறப்பட்டதோ, இந்திய நாடு விடுதலை பெறவேண்டுமென்று எதற்காக போராடினோமோ அந்த போராட்டம் இன்று நமக்கு சுபிட்சம் பெறத் தக்க வகையில் 33 ஆண்டுக்கால வாழ்வு, அரசியல் வாழ்வு இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் நிலை இல்லை என்பதை யாரும் மறந்துவிட முடியாது. அந்த நிலையில்தான் இருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால் வேங்கையிடமிருந்து மீட்ட மாண வேடன் அபகரித்துக் கொண்டதைப்போல ஒரு உணர்வு மாநில மக்களுக்கு பொதுவாக, தென்னக மக்களுக்கு குறிப்பாக இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. 'வடக்கு வாழ்கிறது தெற்கு தேய்கிறது' என்று முன்னால் ஓர் சுலோகம் சொன்னோம். அது வளர்ச்சி, வறட்சி என்ற தத்துவத்திலே இல்லாவிட்டாலும் கூட, அதிகார வரம்பு என்ற வகையிலே இன்றையதினம் வடக்கு வாழக்கூடிய வகையில், மாநில உணர்வுகள் ஸ்தம்பிக்கக்கூடிய வகையில் மத்திய அரசு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய கருத்தாகும்.

அது மட்டுமல்ல. இந்தியா முன்னேறியிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். இந்தியனுடைய செல்வம் இன்றையதினம் எப்படி இருக்கிறது, பொருளாதாரம் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தால் வலிவாக உள்ள இரண்டு கானைகளை விட்டு, 8 பசு மாடுகளை கட்டிவைத்த நிலையிலேதான் இந்திய பொருளாதாரமும் இருக்கிறது. இதைச் சொன்னால் யாரும் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த நிலையை நாம் நிச்சயமாக பரிசீலனை செய்தாக வேண்டும்.

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

[1980 ஜூலை 31]

அது மட்டுமல்ல. இன்றையதினம் மொழிப் பிரச்சினை இருக்கிறது. மொழிப் பிரச்சினை என்று வரும்போது இருமொழித் திட்டம் என்று நாம் சொல்கிறோம். உலகத் தொடர்புக்கு ஆங்கிலம் போதும். நாம் வீட்டை விட்டு வெளியே போகும் போது எல்லாயிடத்திலும் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தலாம் என்று சொல்கிறோம். அது மாநில மக்களுடைய உரிமை என்று சொல்கிறோம். ஆனால் மும்மொழித்திட்டம் தேவை என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னால் இது நியாயம்தானா? மாநில மக்களை அவமதிக்கக்கூடிய செயல் ஆகாதா? எதற்காக சுதந்திரம் பெற்றேமோ அந்த உணர்வுகளைக்கூட நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடியாமல், அனுபவிக்க முடியாமல் இன்னொரு கொத்தடிமைக்கு அல்லது வேறு ஒரு அடிமை வாழ்வை ஏற்படுத்துவதற்குள்ள சூழ்நிலை இருக்கலாமா என்பதைப்பற்றி அனைவரும் சிந்தித்தாக வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[பிற்பகல் 12-50]

மொழி என்று வருகின்றபோது பலர் பல மொழிகளைக் கற்றிருப்பது பெருமைப்படக்கூடிய ஒன்றுதான். பலர் பல மொழிகளைக் கற்று இருப்பதை பெருமையாகக் கருதக்கூடியவன் நான். பன்மொழிப் புலவராக ஒருவர் இருப்பதைப் பற்றி எனக்குக்கவலை இல்லை. ஆனால், இந்த மொழியைப் படித்தால் தான் இந்தியனாக இருக்க முடியும். வாழ முடியும், பதவி பெற முடியும், உயர முடியும் என்று சொன்னால் அது தேவைதானா, நியாயம் தானா? இதை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நிச்சயமாக பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். தங்களுக்கு கருத்துகளை விளக்குவதற்கு இந்த நேரத்தைப் பயன்படுத்தி விளக்கவேண்டும் என்று கூட நான் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மத்திய அரசு, மாநில அரசு இதுவரையிலும் பல கொள்கைகளிலே ஒற்றுமையில் வேற்றுமை, வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்று எப்படி எப்படியோ இருந்து வந்திருக்கின்றன. இப்போது நாள் ஆக ஆக நிலைமை எப்படிப் போகிறது என்று சொன்னால் மாநிலத்தின் உரிமைகளை மைய அரசு பறிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஒவ்வொன்றாக வந்துகொண்டிருக்கின்றது. கல்வியை மத்திய அரசு எடுத்துக்கொள்ளலாமா, மின்சாரத்தை மத்திய அரசு எடுத்துக்கொள்ளலாமா, அலுமினியத்தை மத்திய அரசு எடுத்துக் கொள்ளலாமா, தொழில்களை மத்திய அரசு எடுத்துக்கொள்ளலாமா, உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தையே மத்திய அரசு எடுத்துக் கொள்ளலாமா என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை படிப்படியாக போய்க்கொண்டிருக்கின்ற ஆபத்தினை தமிழக மக்கள் நிச்சயமாக உணருவார்கள். தமிழக மக்களின் மீது உரிமை கொள்ளக்கூடிய, அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் தெளிவு பெறுவார்கள் என்றும், அந்த வகையிலே முன்னின்று போராட முன்வருவார்கள் என்றும் நான் நம்புகிறேன். அந்த வகையில் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை மாற்றி அமைப்பதற்கு

1980 ஜூலை 31]

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

நம்முடைய உணர்வுகளை, தேவைகளை நாமே எந்த வகையில் ஒருவருக்கொருவர் புரிந்துகொண்டு ஆட்சி செய்யவேண்டுமோ அப்படிச் செய்வதற்குரிய வகையில் நாம் இருக்கவேண்டும், அப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தை பெறத்தக்க வகையில் நாம் ஈடுபட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கொள்கையாகும்.

இன்றைய தினம் மின்சாரம் மத்திய அரசுக்குத் தேவை என்ற நிலை வந்தால் மாநில அரசின் கதி என்னவாகும்? அது எங்கே போய் முடியும்? அவர்கள் ஒதுக்கித் தருகின்ற கோட்டா சிஸ்டத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டால் நம்முடைய தொழில் நிலைமை என்ன? இந்த நாடு இருளில் மூழ்காதா என்பதைப் பற்றி நீங்கள் சிந்தித்தேயாகவேண்டும். மேலும் அவர்கள் அரிசன நலத்துறையைக் கூட எடுத்துக் கொள்ளலாமா என்று இருக்கிறார்கள். ஒரு நாடு என்று சொல்லும்போது இந்தியா முழுவதும் ஒரே மொழி, ஒரே கலாசாரம், ஒரே பண்பாடு, ஒரே நாகரிகம் கொண்டதாக இல்லை. “சீர்கொண்ட நெடிய கடல் சூழ்கின்ற உலகத்தில் ஜெயஹிந்து வாழ்கின்ற சுயஹிந்து தேசத்தில், சிந்தைமகிழ் அங்கமொடு, வங்கம், கலிங்கம், கொந்தளம், குடகு, காஷ்மீரம், சிங்கார மலையாள நேபாள மாளவம், செப்பறியும் ஆந்திரம் திராவிடம், மராடம், பற்பரம், கூர்ஜரம், விதற்பம், விராடம், திதில்லாக் கர்நாடக காமபோஜர் முதலான ஒதும் 56 தேசங்கள் என்று விக்டோரியா மகாராணி நம் நாட்டுக்கு விடுத்த அறிக்கைக்கு முன்பு பிரிந்து இருந்தது. கலாசாரம், பண்பாடு, நாகரிகம், மொழி இவைகள் எல்லாம் வெவ்வேறாக இருந்தன. ஆட்சிக் கட்டிலில் வந்து அமர்ந்த காரணத்தால் அதை ஒன்றாக இணைத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு அந்தக் கொள்கைகளுக்கு சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு நாம் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், அதே நேரத்தில் ஒரு நாட்டினுடைய கலாசாரத்தை இன்னொரு நாடு அடிமைப் படுத்த வேண்டிய நிலைமை வந்தால் பாதிக்குமா பாதிக்காதா? அரிசன் என்று சொன்னால்கூட அவர்களுடைய நடைபுடை பாவனை வடக்கே இருப்பதற்கும் இங்கு இருப்பதற்கும் வேறு வேறாகத்தான் இருக்கும். இன்னும் சொல்லப் போனால் மாநிலங்களில் இருக்கக்கூடிய நீதி பதிகளைக்கூட மத்திய அரசு நியமனம் செய்யலாம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு நிலைமை வந்திருக்கின்றது. அப்படி ஒரு நிலைமை வந்தால் நீதி எப்படி இருக்கும் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். ஆங்கிலத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும், பேச முடியும். ஆனால், உணர்ச்சிகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியாது. தமிழிலே உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளுவதுபோல் ஆங்கிலத்திலே பேசக்கூடிய பேச்சினாலும், எழுத்தினாலும் என்னுடைய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு என்னால் முடியாது. ஆகவே, அப்படிப்பட்ட நிலையில் தமிழ் நாட்டில் நீதிபதியை இந்திய அரசு நியமனம் செய்யலாம் என்ற நிலை வந்தால் மராட்டியத்திலே, வங்காளத்திலே, காஷ்மீரிலே யிருக்கக்கூடியவர்களைப் போட்டால் அவர்களுக்கு தமிழ் உணர்வு

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

[1980 ஜூலை 31]

தெரியாத காரணத்தினால், இவர் என்ன சொன்னார், அவர் என்ன சொன்னார் என்ற நிலை தெரியாமல் இடையிலே சொல்லக்கூடியவர்களின் கருத்தை வைத்து நீதி வழங்கினால் நீதி நிலைக்குமா என்பதை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்த வகையில் இப்படிப்பட்ட மிகத் தெளிவான அடிப்படையான, நியாயமான நம்முடைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி, நம்முடைய ஆட்சியை நாம் நடத்திச் செல்லத்தக்க வகையில் நாம் சில உணர்வுகளைப் பெற்றிருக்கின்ற இந்த நேரத்தில் இப்படிப்பட்ட உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்கலாமா கூடாதா என்பதைப் பற்றி ஒரு மாநில முதல்வர், ஒரு கட்சி, ஒரு அணி — இப்போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, காந்தி காமராஜ் காங்கிரஸ் போன்ற கட்சிகள் சேர்ந்து அமைக்கப்பட்டிருந்த மாதிரி ஒரு அணி — என்று இல்லாமல் எதிர் அணி, புதிர் அணி என்று இல்லாமல் எல்லோரும் சேர்ந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். அப்போதுதான் இது நல்லமுறையில் தீர்வு காண முடியும். அப்போதுதான் உட்பூசல் இல்லாத ஒரு நிலையை உருவாக்கிக்கொள்ள முடியும் என்பது என்னுடைய சொந்தக் கருத்தாகும்.

ஆகவே, அந்த அடிப்படையில் எது எதை எப்படிச் செய்ய வேண்டுமோ அப்படிச் செய்வதற்கு நாட்டு மக்கள் மத்தியிலே பல்வேறு அறிவாற்றல் பெற்ற, பிரசித்தி பெற்ற அரசியல் தலைவர்களும் முன்னோடிகளும் முன் வர வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அது மட்டும் அல்லாமல், மத்திய அரசையும் மக்கள் தான் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். மாநில அரசுகளையும் மக்கள் தான் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அப்படி மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாநில அரசுகளை மத்திய அரசு நினைத்தால் கலைக்கும் என்கிற ஒரு நிலை தேவைதானா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்களையும் மக்கள் தான் ஓட்டுப்போட்டு தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள், இவர்களையும் மக்கள் தான் ஓட்டுப்போட்டு தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். இப்படி அதற்குரிய காலங்கள் முடியுமுன்பே ஒரு அரசை மத்திய அரசு நினைத்தால் கலைக்கலாம் என்ற ஒரு நிலை ஒரு அரசியல் வாதியின் அரசியல் வாழ்க்கைக்கு தேவைதானா? அல்லது அரசியல் கட்சிக்கு தேவைதானா என்பதை இங்குள்ள எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இன்றையதினம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் நாங்கள் இருக்கலாம், கால கட்டங்களில் வேறு ஒருவர் இருந்திருக்கலாம். இன்னும் அப்படி வரக்கூடியவர்கள் பலர் 20 ஆண்டுகளுக்கு பிறகு கூட இருக்கலாம். ஆனால், யார் வந்தாலும், அவர்கள் என்னென்ன மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ அதை

1980 ஜூலை 31]

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

செய்து முடிக்கக்கூடிய அளவில் உரிமை பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். அந்த உரிமை பெறாதவர்கள் யார் ஆட்சியில் இருந்தாலும் நாட்டு மக்களுக்கு நல்லதை செய்ய முடியாது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்தாகும். அந்த அடிப்படையில், அந்த உணர்வினை பெறத்தக்க வகையில், நாம் மத்திய அரசோடு, பல்வேறு விஷயங்களில் முக்கிய முடிவுகளை எடுத்துச் சொல்லும் வகையில் நாம் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும் என்பதை இந்த நேரத்தில் வலியுறுத்திக் கூற கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆகவே, “வாங்கிய தாய்க்கே மகன் என்றால், அதை தாங்கிய தாயின் பெயர் என்ன” என்று சொல்லக் கூடிய வகையில் பொது மக்கள் கண்ணீர் வடித்த காட்சியினை நாம் இடையிலே பார்த்தோம். அதிகாரத்தை அதிகமாக கொடுத்த காரணத்தினால், இன்னொரு அதிகாரம் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பெற்ற காரணத்தினால் இடையிலே ஏற்பட்ட இன்னல்கள் என்னவென்று நாட்டுக்கு தெரியும். ஆகவே, அது போன்ற இன்னல்கள் தொடர்கதையாக இல்லாமல், நல்லமுறையில் முடிக்கத்தக்க வகையில் நாம் நம்முடைய உணர்வுகளை பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அது மட்டும் அல்லாமல், நிதி ஒதுக்கீடு என்று சொன்னால், 1947-க்கும் 1980-க்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தைப் பார்க்கிறபோது வரிகள் பெருகியிருக்கின்றன. ஆனால், அதே அடிப்படையில் மாநிலங்களுக்கு கொடுக்கக் கூடிய உதவித் தொகை குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. மத்திய அரசு மாநிலங்களிலிருந்து வரக்கூடிய வருவாயை மிகப் பெரிய அளவில் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு, திருப்பிக் கொடுக்கிறபோது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைத்துக் கொண்டே போகக்கூடிய நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது என்பதையும் இங்கே உள்ள சர்வகட்சித் தலைவர்களும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

வேடிக்கையாக ஒன்றை சொல்வார்கள். பூஜை செய்யக் கூடிய ஒருவரிடம், கோயிலுக்கு ஒரு வெல்ல உருண்டையை எடுத்துக் கொண்டு போய் கொடுத்தால், அபிஷேகம் செய்து விட்டு, ஒரு துளியை நைவேத்தியம் காட்டிவிட்டு, இந்தா பிரசாதம் என்று திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார்கள் என்று சொல்வார்கள். அதைப்போல நாட்டிலே ஒரு பெரிய உருண்டை அளவு வருவாய் என்கிற வெல்லத்தை மத்திய அரசு வாங்கிக் கொண்டு, மாநிலங்களுக்கு பிரசாதமாக ஒரு துளியைக்கொடுத்து அனுப்புவதைப்போன்று நிதி ஆதாரங்கள், ஒதுக்கீடுகள் இருக்கின்றன என்பதையும் மறந்து விட முடியாது.

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

[1980 ஜூலை 31]

ஆகவே, நேர்மையான முறையில் ஒரு மாநிலத்திலிருந்து எவ்வளவு நிதி வசூலிக்கிறோம், எத்தனை சதவீதம் அதன் அடிப்படையில் அந்த மாநிலத்திற்கு திருப்பித் தரவேண்டும் என்று வரையறுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அது தமிழகத்திற்கு மட்டும் அல்லாமல், இந்திய துணைக்கண்டத்திலே இருக்கக்கூடிய எல்லா மாநிலங்களுக்கும் பொருந்தக்கூடியதாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய கருத்து. ஆகவே அந்த வகையில் நிதி ஒதுக்கீடுகளை அமைத்துக் கொள்வது நல்லதாக இருக்கும் என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல், ஆக்கபூர்வமான பல திட்டங்களை நாம் இங்கே பேசியிருக்கிறோம். இந்தியா ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமானால் என்னென்ன வழிகளைக் கையாளலாம். இந்திய துணைக்கண்டத்தில் வறுமை நீங்கி வாழ்வு மலர்ந்திட வேண்டும் என்று சொன்னால் எந்தெந்த வகையில் திட்டங்களைத் தீட்ட வேண்டும் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

“காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு, வைகை தாமிரபரணி
பொருளை நதி, என மேவிய ஆறு பல ஓட நல்ல
மேனி செழித்த தமிழ்நாடு”

என்று நாம் புகழ்ந்து பாடுகிறோமே அந்த தமிழ்நாட்டின் நிலை இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது. தண்ணீரே இல்லாத நிலையில் இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் தண்ணீர் வளம் வேண்டும் என்று சொன்னால், பஞ்சம் ஒழிந்து பசுமை ஏற்பட்டிட வேண்டும் என்று சொன்னால், கங்கை காவிரி இணைப்புத் திட்டம் வர வேண்டும். கங்கை-காவிரி இணைப்பு மகமிகத் தேவையான ஒன்று. நம்முடைய நாட்டில் ஒற்றுமை வளர வேண்டும் என்று சொல்கிறவர்கள், நாங்கள் எந்த ஒரு மாநிலத்தையும் அடிமைப் படுத்தவில்லை என்று சொல்லக் கூடியவர்கள், அதி வேகமாக செயலாற்ற வேண்டிய ஒரு திட்டம், இந்த கங்கை-காவிரி இணைப்புத் திட்டமாகும்.

அப்படி கங்கை-காவிரி இணைப்புத் திட்டம் வேண்டும் என்று சொல்கிறபோது பொருளாதார குறைவு பற்றி பேசப்படுகிறது. 12 ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு ஆகும் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். நான் என்னுடைய ஆலோசனையாக தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புவது; இந்தியதுணைக்கண்டத்திலே ராணுவம் பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ராணுவத்தை நாம் உண்மையிலேயே கங்கை-காவிரி இணைப்புத் திட்டத்திற்குப் பயன்படுத்துவோமேயானால் அது மிக நன்மையாக இருக்கும். ராணுவத்தை ஏதோ ஒரு புயல் காலங்களில், ஏதோ ஒரு வெள்ளக் காலங்களில் யாரோ மாண்டு மடிந்தபோது பயன்படுத்துவதைப் போல, ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களுக்கு,

1980 ஜூலை 31] [டாக்டர் கே. சமரசம்]

இந்திய துணை கண்டத்தின் பாதுகாப்பிற்காக மட்டுமல்லாமல், வளர்ச்சிக்கும் ஆக்சுபூர்வமான திட்டங்களுக்கும் ராணுவத்தை நாம் முழுமையாகப் பயன்படுத்துவோமேயானால் கங்கை-காவிரி இணைப்புத் திட்டம் சிறந்ததாக அமையும், வெகு சர்வ சாதாரணமான அளவிலேயே முடித்துவிட முடியும் என்பதை என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் ஆகும்.

[பிற்பகல் 1.00]

இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய பிரச்சனைகள் ஏராளம் உண்டு. திரு. காமராஜ் அவர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்தான். அவர்கள் எப்போதும் தமிழர் என்ற உணர்வோடுதான் இருந்தார்கள். ஆனால் அவரால் இந்திய துணைக்கண்டத்திற்கு ஆபத்து வந்ததில்லை. இது மிகத் தெளிவாகத் தெரியும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்கூட ஏற்கனவே திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்று பேசியவர்தான். ஆனால் அவர்கள் முதல் அமைச்சராக வந்த பிறகு தமிழ்நாட்டின் தனித்தன்மை கெடாமல், திராவிட கலாசாரம் பாழ்படாமல், இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாடு உருக்குலையாமல் எப்படி வாழ்வது என்பதுபற்றித்தான் அவர்களுடைய அரசியல் இருந்தது என்பதை யாரும் மறந்துவிட முடியாது.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்பது நம்முடைய கொள்கையாக இருந்தாலும், நம் நாடு நம் வீடு என்று வருகிற போது கொள்கைகளை நாம் வரையறுத்துக் கொள்வதில் விட்டுக் கொடுத்து பெற வேண்டியதைப் பெறத்தக்க வகையில் அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது என் கருத்து....

இன்னும் சொல்லப்போனால் இன்றையதினம் சமய நெறி— ஏற்கனவே இந்த நாட்டினை சமய நெறியும் சமூக நெறியும் தான் ஆட்சி செய்தன. சமய நெறியும் சமூக நெறியும் பலவீனமடைந்த காரணத்தால்தான் சட்ட நெறி இன்றையதினம் ஆட்சி செய்கிறது. சட்ட நெறி ஆட்சி செய்கிற காரணத்தாலே ஒரு நாட்டின் ஒற்றுமை அல்லது வளர்ச்சியைக் கட்டம்போட்டு தடுத்துவிட முடியாது என்பதை அனைவரும் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஆகவே சட்டம் போட்டு ஆளுகிற நேரத்தில்கூட சமயத்தையோ அல்லது சமூகத்தையோ பாதிக்காத வகையில் அதையும் காப்பாற்றக்கூடிய வகையில் அது இருக்கவேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் இரண்டுவிதக் கருத்துக்கள் இருக்கமுடியாது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான—கருத்தாகும். ஆகவே அந்த வகையில் இருக்க வேண்டும்.

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

[1980 ஜூலை 31]

இன்றையதினம் மத்திய மாநிலச் சட்டங்கள் பல வகைகளில் பல வினப்பட்டிருக்கிறது. மொட்டை அடித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சட்டமிருக்கிறது, ஆனால் உணர்வுகள் பூ வைத்துக் கொள்வதில் தவறு இல்லை என்று சமூக நெறி கூறுகிறது என்று சொன்னால் பொதுமக்கள் கணக்கு என்ன? நிலை என்ன? தெரிந்து கெட்டான் இராவணன், தெரியாமல் கெட்டான் துரியோதனன் என்று சொல்வார்கள். இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் இன்று நாட்டு மக்கள் தவிக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடமுடியாது. இந்த நிலையில் எந்த உறவை ஏற்படுத்திக்கொண்டாலும்கூட அன்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் கூட மாநில சுயாட்சி பற்றி பேசுகிறபோது சொன்னார்கள். பலமுள்ளது பலவீனமானதோடு இணைந்தால் அது பஸ்பமாகிவிடுகிறது, ஷீனித்துவிடுகிறது என்று சொன்னார்கள். ஏற்கனவே நடைபெற்ற தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் காங்கிரஸ் கட்சியோடு இணைந்து 48, 38 ஆயிற்று, அது 20 என்பது 30 ஆயிற்று. இது அங்கே போய்விட்டது.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாநிலச் சுயாட்சியை விட்டு விட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார்கள். அதாவது இந்திரா காங்கிரஸோடு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சேர்ந்த காரணத்தால் 48, 38 என்றாகிவிட்டது என்றார்கள். நேற்று ராஜ்ய சபாவிற்கு இந்திரா காங்கிரஸோடு சேர்ந்து வாக்களித்தீர்களே, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்னவாகும்?

டாக்டர் கே. சமரசம் : எதற்காக வாக்களித்தோம் என்பதும் எதற்காக கூட்டு அமைத்தோம் என்பதும் கலைஞர் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே நான் அதைப்பற்றி விளக்கவேண்டிய அவசியமில்லையென்று கருதுகிறேன்.

ஆக இன்றிருக்கக்கூடிய நம் நாட்டு நிலையை நாம் தெளிவாக புரிந்து கொள்ளக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம். இங்கே பேசுகிறபோது, மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அண்ணன் அம்பிகாபதி, திரு. உமாநாத் ஆகியோர் பேசுகிற போது இடையிடையே சில கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். நான் அப்போது எழுந்து பதில் அளிக்க விரும்பவில்லை,

மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்று இந்த மன்றத்தில் நாங்களெல்லாம் பேசுகிறபோது, இன்றையதினம் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை. மாநிலச்சுயாட்சி அல்லது தன்னாட்சி என்று பேசுகிறபோது அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒத்துழைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் மறுக்கவில்லை. ஒத்துழைத்தோம் என்று சொல்லவில்லை. காரணம் என்ன? நீங்கள் மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்று சொல்கிறபோது எடுத்து வைத்த வாதங்கள் என்ன? மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. அவர்கள் சொன்ன

1980 ஜூலை 31]

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

வாதங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல. இந்தியாவிற்கு ஆபத்து தரைவழியாகவும் வரலாம், கடல் வழியாகவும் வரலாம் என்று சொன்னார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பதவியில் இருந்தால் தண்ணீர் இருக்கக் கூடிய பாஸ்பரஸ், அது கீழே இறங்கிவிட்டால் கூரைக்கு மேல் இருக்கும் பாஸ்பரஸ். தனி நாடு வேண்டும். தனி கொடி வேண்டும். ஷேக் முஸ்பீர் ரக்மான், இப்படியெல்லாம் சொன்னார்கள். இருந்தால் முதல்வர், இறங்கிவிட்டால் பிரதமர் என்றார்கள். இந்த நிலைக்கு அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒத்துவரவில்லை. அதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கொள்கையை விட்டு அன்று போனதில்லை, இன்றும் போகவில்லை, நாளையும் போகாது.

டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, மாநில சுயாட்சி தீர்மானத்தினுடைய விவாதம் இந்த அவையிலே இரண்டு, மூன்று நாட்கள் நடைபெற்றிருக்கிறது. பல உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களை மிக ஆழமாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உறுப்பினர் சொன்னதைப்போல், இந்த அவையிலே நடைபெற்ற விவாதத்தில் கொள்கையை முதலாக வைத்து விவாதம் நடைபெற்றதே அல்லாமல், அதிலே முஜிபூர் ரகுமான் இவைகள் எல்லாம் இடம் பெறவில்லை. முஜிபூர் ரகுமான் கூட மாநில சுயாட்சி சேட்டார் என்ற மேற்கோள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கலாம், இன்னும் சொல்லப் போனால், எடுத்துக்காட்டியவரே இன்றைக்கு மின்சாரத்துறை அமைச்சராக அமர்ந்திருக்கின்ற நண்பர் பண்டுட்டி இராமச்சந்திரன் அவர்கள்தான். மாநில சுயாட்சி கேட்ட முஜிபூர் ரகுமான் அவர்கள் வேறு பல முற்போக்கான சீர்திருத்தங்கள் செய்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டினார்கள். ஆகவே, பிரிவினை நோக்கத்தோடு மாநில சுயாட்சி தீர்மானம் இங்கே வைக்கப்படவில்லை என்பதை நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் சமரசம் அவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஏற்கெனவே இந்த சட்டப் பேரவையில் நடந்த மாநில சுயாட்சி பற்றிய தீர்மான விவாதத்தைச் சொன்னார்கள். அதிலே நான் தலையிட்டுப் பேசியது முஜிபூர் ரகுமான் அவர்களைப் பற்றிய குறிப்பு அல்ல. மாநில சுயாட்சியைப்பற்றி அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்களா, இல்லையா என்பதைப் பற்றி விவாதம் வந்தபோது, மாநில சுயாட்சிக் கொள்கைக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசியதைத் தான் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். முஜிபூர் ரகுமான் அவர்களைப் பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. இதை என் நினைவின்ப்படையிலே நான் தெரிவிக்கிறேன்.

[1980 ஜூலை 31]

டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, நான் அவருடைய நினைவுக்கு ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் சொன்னது, இந்த அவையிலே நடந்த விவாதத்தைப் பற்றி அல்ல என்று சமரசம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். வெளியிலே யார்யாரோ பேசுவதை வைத்து, அதையெல்லாம் ஒரு கொள்கையாக வைத்து அந்தக் கொள்கைக்கு ஏற்ப நாங்கள் ஒரு முடிவேடுத்தோம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு நான் சொன்னேன்; முஜிபூர் ரகுமான் செய்த முற்போக்கான சீர்த்திருத்தங்களை இங்கே அவர் குறிப்பிட்டதைத்தான் குறிப்பிட்டேன். அதாவது தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகத்திலே பங்கு, அவர்களுக்கு லாபத்திலே பங்கு என்பது போன்ற அந்தக் கொள்கைகளை வங்கத்திலே முஜிபூர் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அந்த வழியைப் பின்பற்றி இங்கே அந்த அறிவிப்பைத் தருகிறோம் என்று இந்தக் குறிப்பை நம்முடைய மாண்புமிகு மின்சாரத் துறை அமைச்சர் அன்றைய தினம் போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சராக இருந்தபோது அறிவித்ததைத் தான் நான் இங்கே குறிப்பிட்டேனே அல்லாமல், முஜிபூர் ரகுமான் என்ற பெயரைக் குறிப்பிடுகின்ற காரணத்தினாலேயே மாநில சுயாட்சித் தீர்மானம் ஆபத்தானது என்று கருதிவிடக் கூடாது.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : தலைவர் அவர்களே, விடுதலை நான் வெள்ளிவிழாவின்போது, சில திட்டங்கள் அறிவிக்கப்பட்டபோது, சட்ட மன்றக் கூட்டத்தொடர் நடுநிசியில் நடந்தது. அப்படி சில திட்டங்களை அறிவித்தபோது இது முஜிபூர் ரகுமான் அவர்கள் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னால், தேர்தல் அறிக்கையிலே அறிவித்த சில திட்டங்களையும் எடுத்துக்காட்டி, அந்த திட்டங்களை நாம் அறிவித்திருக்கிறோம் என்ற வகையிலே அதை அறிவித்தோம். அதற்கும், மாநில சுயாட்சி விவாதத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. பெ. சு. திருவேங்கடம்) : டாக்டர் சமரசம் அவர்கள் மேற்கொண்டு பேசலாம். விரைவாக முடித்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

டாக்டர் கே. சமரசம் : தலைவர் அவர்களே, எப்படியோ, அப்பேர்ப்பட்ட சேக் முஜிபூர் ரகுமான் நிலை நம்முடைய நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய யாருக்கும் வரக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினால்தான், அதை எதிர்த்தோம் என்பது மட்டும் தான் எங்களுடைய கருத்து என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

1980 ஜூலை 31]

[டாக்டர் கே. ரமரசம்]

(மாண்புமிகு பேரவை துணைத்தலைவர் தலைமை)

இங்கே பஞ்சாயத்துத் தேர்தலை எப்போது நடத்தியாக வேண்டும் என்று மத்தியிலே இருந்து ஒரு அமைச்சர் கடிதம் எழுதி, 6 மாதங்களுக்குள் முடித்துவிட வேண்டும் என்று இங்கே பேசப்பட்டது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு மத்திய அரசு மாநில அரசுக்கு கடிதம் எழுதவில்லை. உள்ளாட்சித் துறை நிலையிலே இருக்கின்ற மத்திய அமைச்சர் மாநில அரசுக்கு கடிதம் எழுதவில்லை. ஆனால், வேறு ஒரு துறையிலே பணியாற்றுகின்ற ஒருவர் மாநில அரசுக்கு கடிதம் எழுதுகிறார் என்றால் என்ன அர்த்தம்? பரமன் கழுத்திலே இருக்கின்ற பாம்பு கருடனைப் பார்த்து, கருடா சவுக்கியமா என்று கேட்டதாம். அதைப்போல், அங்கே இருந்தாலேயே இந்தக் கேள்வியை எழுப்பலாம் என்ற நிலையை மத்திய அரசு அமைத்திருக்கின்ற காரணத்தினாலே, மாநிலத்தில் இந்த அடிப்படையிலே அச்சநிலைக்கு வருகின்றபோது, நம்முடைய உணர்வுகளை தெளிவாக்கிக் கொள்ள வேண்டியக் கட்டத்திலே இருக்கிறோம் அடிப் படையிலேதான் மாநில அரசு என்னென்ன உரிமைகளை உணர்வுகளைப் பெற்றிருக்கிறதோ அவைகளை மாநிலங்கள் பெற்றாக வேண்டும். இந்த வகையில் மாநில அரசுக்கு என்னென்ன தேவை என்று தமிழகம் மட்டும் சொல்லவில்லை. இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே இருக்கக்கூடிய அத்தனை மாநிலங்களும் மிக நல்ல முறையில் அவர் அவர்களுடைய உணர்வுகளை பகிர்ந்து கொண்டு, நாட்டில் என்ன நினைக்கிறார்களோ, எதைச் செய்வதற்காக இங்கே அவர்களை மக்கள் தேர்ந்தெடுத்தார்களோ, அப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டார்களோ. அந்த கொள்கைகள் நிறைவேற்றத்தக்க வகையில் நிறைவேற்றுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். அந்த அடிப்படையிலே தமிழகத்திலே உள்ள சில கட்சித் தலைவர்கள், மேதைகள், அனுபவசாலிகள் ஆகியோர்களுடைய ஆலோசனைகளை முதல் முதலிலே கேட்டு, ஒரு முடிவுக்கு வந்ததற்கு பிறகு இந்த தீர்மானத்தைப் பற்றி பரிசீலனை செய்வது அரசுக்கு நல்லது என்று சொல்லி முடிக்கிறேன். வணக்கம்,

[பிற்பகல் 1-10]

* திரு. ஜே. எஸ். இராசு : சட்டப் பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் உமாநாத் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானத்தை விமர்சித்தும், அதையொட்டி வேறுபல உறுப்பினர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற மைய மாநில உறவு குறித்த தீர்மானங்களை ஒட்டியும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பார்வையில், சில கருத்துக்களை இந்த முன்றல்தில் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு.ஜே.எஸ். இராசு] [1980 ஜூலை 31]

தீர்மானத்தை முதலில் முன்மொழிந்த மதிப்புக்குரிய நண்பர் உமாநாத் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானம் ஏன் இங்கே வைக்கப் படுகிறது என்றால், நாட்டுக்கு அபாயகரமான நிலை உண்டாகக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. இந்தியப் பொருளாதாரம் 'அம்மோ' என்று நடுத்தெருவுக்கு வந்துவிட்ட நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதனால் இன்றைக்கு இந்தத் தீர்மானம் மிக அவசரமான தேசியப் பிரச்சனையாக ஆகி விட்டது. ஆகவேதான் இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த அவையில் வைக்கிறேன் என்ற கருத்தை தன்னுடைய நீண்ட சொற் பொழிவுக்கு முன்னுரையாக அமைத்துக் கொண்டார். அதே நேரத்தில் தன்னுடைய முன்னுரையிலேயே கூட, எப்போதும் மாநில சுயாட்சி என்றும், மத்திய மாநில உறவுகள் சீரமைக்கப் பட வேண்டுமென்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏன் இந்த நேரத்தில் சற்று அமைதியாக அல்லது அதிகமாக அதை வலியுறுத்தாமல் இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை என்றெல்லாம் வினா எழுப்பினார். அதற்கு எங்களுடைய கழகத் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் அழுத்தத்திருத்தமாக பதில் கூறியிருக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் அரசியல் முடிக்கம் மத்தியில் கூட்டாட்சி. மாநிலத்திலே சுயாட்சி என்பதுதான். எந்தெந்த நேரத்தில் அவைகளை எழுப்ப வேண்டுமென்று இயக்கத்திற்குத் தெரியும் என்று அதற்குப் பதிலிறுத்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் திரு. சமரசம் அவர்கள்—எனக்கு முன்னால் பேசியவர், ஏதோ இந்தியாவில் மத்திய அரசே இருக்கக்கூடாது என்று தீர்மானம் வந்திருப்பது போலவும், இந்தத் தீர்மானத்தைத் தருவதே தவறு என்று கருதுகிற அளவிலும் தன்னுடைய வாத்தத்தை வைத்தார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தில் இருப்பது—மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தேவை என்று இருப்பதற்குக் காரணம் மாநிலங்களை உள்ளடக்கிய மத்திய அரசு—இந்தியத் திருநாடு இருக்கிறது இந்திய நாடு இருப்பதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த இந்திய நாட்டுக்குள்ளே இருக்கும் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தேவை, அல்லது மாநில சுயாட்சி தேவை என்ற அடிப்படையில் தான் இந்தப் பிரச்சனையை அணுகவேண்டுமே தவிர மத்திய அரசு கூடாது என்ற கருத்து அனேகமாக இந்தியாவில் இருக்கும் எந்த அரசியல் கட்சிக்கும் இல்லை, எந்த அரசியல் தத்துவவாதியும் சொல்லவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திரு. சமரசம் அவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். மத்திய மாநில உறவுகள் குறித்துப் பேசுவதற்காக மேதைகள் கொண்ட குழுவை அமைத்தால் பரவாயில்லை என்று மிகவும் கவலைப்பட்டு அக்கறையாகக் குறிப்பிட்டார்கள். மேதைகள் எல்லாம் இதைப் பற்றி ஆராய்ந்து பார்த்தாகிவிட்டது. கல்வியாளர்கள், சட்ட

1980 ஜூலை 31] [திரு. ஜே. எஸ். இராசு]

இயல் நிபுணர்கள், அரசியல் ஆர்வம் கொண்டவர்கள், நாட்டுக் காக உழைத்தவர்கள் ஆகியோர் அனைவரும் இந்த நாட்டினுடைய தற்கால நிலையை உத்தேசித்து முறைப்படி ஆராய்ந்து

மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தேவை என்ற கருத்தில் முழுமையான முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள். நிச்சயமாக மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தேவை. அதற்கு புதிதாக நிபுணர் குழுவைப் போட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்த பிரச்சினையில் நாம் நீண்ட தொலைவுக்கு வந்து விட்டோம்.

டாக்டர் கே. சமரசம்: பேரவைத் தலைவரவர்களே, ஒரு குழுவை அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. இருக்கின்றவர்கள் இணைந்து அப்படிப்பட்ட பரிசீலனை செய்வது மிக நல்லதாக இருக்குமென்று சொன்னேன். ஒரு காலத்தில் உருவாகக் கூடிய நீதி பின்னொரு காலத்தில் மாறுபடுகிறது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய அரசியல் சூழ்நிலையில் மத்திய மாநில ஆட்சியில் உறுதியான சூழ்நிலை ஏற்பட கலந்து பேசவேண்டுமென்று சொன்னேன். தனியாகக் குழு அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை.

திரு ஜே. எஸ். இராசு: ஒரு காலத்தில் உருவானது என்ற கருத்தை வைக்கிறார். ஏற்கனவே ராஜமன்னார் குழு இதுபற்றி முடிவு கூறியதைக் குறிப்பிடுகிறாரா அல்லது ஏற்கனவே அமைக்கப்பட்ட அரசியல் நிர்ணய சபையைக் குறிக்கிறாரா என்று தெரியவில்லை. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தேவை—அதற்கு மாநில சுய ஆட்சி தேவை என்ற பிரச்சினை பேரறிஞர் அண்ணா காலத்திலேயே எழுப்பப்பட்டது.

1967 இல் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழகத்தினுடைய அரியணையை அலங்கரித்தபோது மிகுந்த ஆர்வத்தோடு மிகுந்த நம்பிக்கையோடு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அப்படி ஏற்றுக்கொண்ட நேரத்திலே தமிழ் நாட்டுக்கான பல்வேறு திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று கருதி அதற்காக முனைப்பாக அவர் பணியாற்றிய நேரத்திலே சட்ட திட்டங்களால் அரசியல் அமைப்பில் இருக்கிற விதிகளால், விதிமுறைகளால் இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதை மிகுந்த வருத்தத்தோடு குறிப்பிட்டார்கள்:

Although I am the Chief Minister and although I am interested to do enormous good for my people, my hands are tied. More powers are necessary for the State. To get those powers we have to fight with the Central Government.

[திரு. ஜே. எஸ். இராசு] [1980 ஜூலை 31]

நான் முதல்வராக இருந்தாலும்கூட மக்களுக்கு அதிகமான நன்மைகள் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன், என்றாலும்கூட, நிச்சயமாக அதற்கான திட்டங்களை எல்லாம் என்னால் நிறைவேற்ற முடியாது. ஒரு மாநிலத்திற்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிற அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு அந்தத் தேவைகளை என்னால் பூர்த்தி செய்யமுடியாது, அந்தத் தேவைகளை நிறைவேற்றவேண்டுமானால் அதற்கான அதிகாரங்களை மத்திய அரசிடமிருந்து போராடிப் பெற்றாகவேண்டும் என்று அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

நான் பழைய நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்வதற்குப் பெருமைப்படுகிறேன். அண்ணா இயற்கை அடைந்து, நம்முடைய டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பிற்கு வந்தார்கள். பிப்ரவரி 9 ஆம் நாளன்று அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பிற்கு வருகிறார்கள். 17 அல்லது 19 ஆம் நாளன்று என்று கருதுகிறேன். முதல் முறையாக முதல்வர் என்ற முறையிலே டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் டெல்லிக்கு செல்கிறார்கள். அந்த நேரத்திலே 50க்கும் மேற்பட்ட பத்திரிக்கையாளர்கள் டெல்லியிலே டாக்டர் கலைஞர் அவர்களிடத்திலே வினாக்களைத் தொடுக்கிறார்கள். இந்திய அரசியல் பற்றி, இந்திய நாட்டுப் பொருளாதாரத்தைப்பற்றி, இந்திய நாட்டு அரசியல் சட்டத்தைப்பற்றி எல்லாம் அந்த ஒரு மிகப் பெரிய கூட்டத்தில் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களை கேள்விகள் கேட்டார்கள். அப்போதுதான் நம்முடைய இந்திய நாட்டு அரசியலமைப்புச் சட்டம் மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும், இன்றைய சூழ்நிலையில் மாநிலங்களுக்கு இருக்கின்ற அதிகாரங்கள் போதாது, ஆகவே அதுபற்றி ஆராய ஒரு குழு தமிழகத்திலே அமைக்கப்படும். சட்ட அறிஞர்கள், கல்வியாளர்கள் அடங்கியதாக அந்தக் குழு இருக்கும் என்று கலைஞர் அவர்கள் டெல்லியில் தெரிவித்தார்கள். அதன்படி ராஜமன்னார் தலைமையிலே அந்தக் குழு அமைக்கப்பட்டது. கல்வித் துறையிலே அனுபவம் பெற்ற ஏ. எல். முதலியார் அவர்களும், நீதித்துறையிலே பணியாற்றிய சந்திரா ரெட்டி அவர்களும் அந்தக் குழுவிலே உறுப்பினர்களாக இருந்து மிகப் பெரிய அறிக்கையைத் தயாரித்துத் தந்தார்கள். அந்த அறிக்கையின் மீது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பிலே திரு மாறன் அவர்கள் தலைமையிலே ஒரு குழு அமைத்து விவாதித்து ஒரு தீர்மானத்தை வடித்தெடுத்தனர் அந்தத் தீர்மானம் இந்த அவையின் முன்பு வைக்கப்பட்டது. அப்படி வைக்கப்பட்ட நேரத்திலே இந்த மன்றத்திலே அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஒருபெரும் தலைவராக இருந்த நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய தற்போதைய முதல்வர் “மாநில சுயாட்சி வேண்டாம், மக்கள் சுயாட்சி வேண்டும்” என்று கூறினார். மக்கள் சுயாட்சி என்றால் என்ன என்று அன்றும் கேட்டோம், இன்றும் கேட்டோம், இதுவரையிலே விளக்கம் வரவில்லை. மாநில சுயாட்சி தேவையில்லை. மக்கள் சுயாட்சி தான் தேவை என்று இன்று கூட பேசப்படுகிறது, ஆனால்

1930 ஜூலை 31] (திரு. ஜே. எஸ். இராசு)

அதற்கான முழுமையான விளக்கத்தை இன்னும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பெறவில்லை. ஆனால் மாறனின் மாநில சுயாட்சித் தீர்மானம் இந்த மன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட்டு டெல்லிக்கு அனுப்பப்பட்டது. அனுப்பப்பட்ட பிறகு அந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றி தெரிந்துகொண்டு அகில உலகமும் வரவேற்றது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. நிச்சயமாக மாநில சுயாட்சி பற்றி, கழக அரசு நிறைவேற்றிய தீர்மானம் இந்திய அரசியலுக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வழங்கிய மிகப் பெரிய நன்கொடையாகும். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கோடிட்டுக் காட்டிய மாநில சுயாட்சி கொள்கைக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பிலே டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் ஒரு மிக பெரிய வடிவத்தைத் தந்தார்கள். கழக அரசின் நிபுணர் குழு அறிக்கையினை பாபு ஜகஜீவன்ராம் அவர்கள் பாராட்டினார்கள். அப்போது காங்கிரஸ் தலைவராக இருந்த அசோக்மேத்தா அவர்கள் பாராட்டினார்கள், வீரேந்திர பாட்டில் பிஜு பட்நாயக் ஆகியோர் பாராட்டினார்கள். மறைந்த பெரியவர்கள் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் அவர்கள் பாராட்டினார்கள். நாட்டிலே உள்ள பல்வேறுபட்ட தலைவர்களும் கூட அத்தீர்மானத்தைப்பார்த்து “மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள்தரப்பட்டவேண்டும்” என்ற கருத்துக்காக ஒரு நல்லகாரியம் என்று அந்தக் காலத்திலே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய மரியாதை, டாக்டர் கலைஞர் ஆட்சிக்கு கிடைத்த மிகப் பெரிய வெற்றி என்பதை நான் பெருமையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதைத் தொடர்ந்து இன்றைக்கு இந்தப் பிரச்சினையை நான் வேறு ஒரு கோணத்திலே ஆராய விரும்புகிறேன்.

[பிற்பகல் 1-20]

இந்தியத் திருநாட்டிற்கு ஒரு அரசியல் சட்டம் போட்டார்கள், “கான்ஸ்டிடியூஷன் ஆஃப் இந்தியா” அதை எழுதுவதற்கு முன்னால் நிச்சயமாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் சட்டத்தைப் போலவோ, சோவியத் ரஷ்யா சட்டத்தைப் போலவோ, மாநில சுயாட்சியைப் பொறுத்தவரையில் அமைந்திருக்குமேயானால் இந்த விவாதமே கூட இந்த மன்றத்திலே வந்திருப்பதற்கான வாய்ப்பில்லை. பண்டிதநேரு அவர்களும், சந்தானம் அவர்களும், கண்ணியத்திற்குரிய மறைந்த காயிதே மில்லத் இஸ்மாயில் அவர்களும், பொது வாழ்க்கையிலே ஈடுபட்ட தேசியத் தலைவர்களும் நாட்டிலே ஃபெடரல், ஃபெடரலிசம், கூட்டாட்சியியல் அரசியலமைப்பு இந்தியாவிலே உருவாக வேண்டுமென்று அன்றைக்கே எழுதினார்கள். ஆனால் அவைகளையெல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாக நிராகரித்துவிட்டு, இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் தயாரித்த வரைவாளர்கள் 1935-ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட இந்தியச் சட்டம், மத்திய அரசுக்குத் தந்திருந்த அதிகாரங்களைவிட மிகக் கூடுதலான அதிகாரத்தை, மிக

(திரு. ஜே. எஸ். இராசு)

[1980 ஜூலை 31]

வலிவு வாய்ந்த அதிகாரங்களையெல்லாம் புதிய சட்டத்திலே உருவாக்கி டெல்லியிலே—மத்திய அரசாங்கத்தின் கையிலே கொடுத்து விட்டார்கள். அதனால்தான் விடுதலை பெற்ற உடனே இந்தியாவினுடைய, அரசியல் சட்டம் வகுக்கப்பட்ட நேரத்தில் அப்பொழுது இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய தலமைச் செயலாளராக இருந்த வி. பி. மேனன் இந்தச் சட்டத்தை மனத்திற்கொண்டு, அதிகாரம் இலண்டனிலிருந்து டெல்லிக்கு மாறியிருக்கிறதே தவிர மற்றபடி இந்தச் சுதந்திரந் தாலோ, இந்திய அரசியல் சட்டத்தாலோ இந்திய நாட்டுக்கு எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை என்ற கருத்தை அன்றைக்கு அவர் தெரிவித்தார்.

நான் வேறொரு கருத்தையும் வெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நம்முடைய சட்டமேகூட திருப்தியளிக்கக் கூடிய சட்டமாக அப்பொழுதே போடப்படவில்லை. ஐவர் ஜின்னிங்ஸ் என்பவர் அரசியல் சட்டத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கக்கூடிய ஆற்றல் மிக்கவர்; விடுதலை பெற்ற நாடுகள் தங்களுடைய சட்டங்களைப் புதிதாக நிறைவேற்றும்பொழுது அவரிடம் காட்டி எப்படியிருக்கிறது என்று விளக்கம் கேட்கத் தக்க அளவிற்கு ஆற்றல் மிக்கவர். அரசியல் சட்டத்திற்கு அவர் ஓர் உரைகல். அவரை இந்தியாவிற்கு வரவழைத்து, பண்டித நேரு அவர்கள், 1950 ஆம் ஆண்டிலே உருவாக்கிய இந்திய அரசியல் சட்டத்தை அவர் கையிலே எடுத்துக் கொடுத்து “எப்படியிருக்கிறது இந்தச் சட்டம், படித்துப் பாருங்கள்” என்று கொடுத்தார். அதைப் படித்துப் பார்த்த ஐவர் ஜின்னிங்ஸ் ஒரே வரியில் சொன்னார்,—

It is uncommentable

என்று இதில் இரண்டு அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. “இதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல முடியாது” என்றால் அது ரொம்பப் பிரமாதம் என்று அர்த்தம்: அல்லது “இதிலே என்ன இருக்கிறது இதைப்பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்வதற்கு” என்று ஒரு அர்த்தம். ஆகவே எந்த அர்த்தத்திலே சொன்னார் என்று தெரியவில்லை. இரண்டு அர்த்தத்திலேயும் அவர் சொல்லி விட்டுப் போனார். என்ன காரணம் என்றால், இந்திய நாட்டுக்கு உகந்த அரசியல் சட்டமாக அது அவருக்குப்பட வில்லை. தேவைப்படுகிற நியாயங்களை மாநிலங்களுக்கு வழங்குகின்ற சட்டம் அல்ல என்ற பொருளிலேதான் ஐவர் ஜின்னிங்ஸ் அன்றைக்கு அப்படிச் சொல்விவிட்டுச் சென்றார்.

ஆகவே, அரசியல் சட்டத்தை எழுதுகிறபொழுது சொன்ன அறிவுரைகளையும் சட்டவரைவாளர்கள் கேட்கவில்லை. அதற்குப்பிறகு விவரம் தெரிந்தவர்கள், அனுபவம் மிக்கவர்கள், சிலநேரங்களில் ஆட்சி புரிந்தவர்கள் சொன்ன நல்ல கருத்துக்

1980 ஜூலை 31] [திரு. ஜே. எஸ். இராசு]

களையும் அதற்குப் பிறகு வந்த ஆட்சியாளர்கள் கவனிக்கவில்லை. அப்படிச் கவனிக்கப்படாத காரணத்தினால்தான் திரு. உமாநாத் அவர்கள் சொல்லியதைப்போல இன்றைக்கு ஒரு தேசியப் பிரச்சனையாக அவசரப் பிரச்சனையாக இந்தப் பிரச்சனை மக்கள் மத்தியிலே வந்து விட்டிருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்முடைய இந்திய அரசியல் சட்டம் அல்லது இந்தியத் திருநாட்டுக்கு இருக்கின்ற சட்டம் என்ன தன்மையுடையது என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதிலேதான் இவ்வளவு தகராறுகள் வருகின்றன. இது பெயரளவிற்கு ஃபெடரலிசம், ஃபெடரல் செட்-அப், அவ்வளவுதான். அதாவது கூட்டாட்சியியல் என்பது ஒரு அரசியல் ஆட்சி முறை தத்துவம் அந்த முறைப்படி இந்திய அரசியல் சட்டம் தரப்பட்டிருப்பதாக நாம் நம்புகிறோம். ஆனால், உண்மையிலே அது ஃபெடரல் செட்-அப் அல்ல; ஃபெடரல் அல்ல. இந்தத் தத்துவம் உண்மையிலேயே ஃபெடரலிசம்-கூட்டாட்சி இயல் அரசியல் முறை ஒரு நாட்டிலே செயல்பட வேண்டுமானால் இரண்டு முக்கியமான அம்சங்கள் கவனிக்கப்பட வேண்டும். ஒன்று, கூட்டாட்சி அமைப்புகள்,

That is Federal Machinery, அதாவது Parliament, Assembly and Panchayat Union

போன்ற பல்வேறு அமைப்புகள் ஜனநாயக ரீதியாக இருக்கின்றனவே அதாவது ஃபெடரல் மெஷினரி இந்தியாவில் இருக்கிறது; சட்டத்தில் தரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஃபெடரல் ஸ்பிரிட், கூட்டாட்சி இயலினிடைய உண்மையான தன்மை, உண்மையான உணர்வு இன்னும் சொல்லப்போனால் அதன்மூலம் வருகிற உரிமை உணர்வு இந்த அரசியல் சட்டத்திலே வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை.

இந்த இரண்டும் முழுமையாகச் செயல்பட்டால்தான் அது முழுக் கூட்டாட்சியாக இருக்க முடியும். ஆனால் நம் நாட்டில் மத்திய அரசிடம் அதிக அதிகாரங்கள் குவிந்து விட்ட காரணத்தால் மாநிலங்கள் பிற்போக்கான நிலையை ஒவ்வொருநாளும் எய்தி வருகிற காரணத்தால், நம்மை ஆண்டு கொண்டிருக்கிற இந்திய அரசியல் சட்டம் அரசியல் விற்பன்னர்களால் “குவாலி ஃபெடரல்” என்றுதான் இன்றைக்கு அழைக்கப்படுகிறது.

அண்ணா அவர்கள்கூட இதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்கள். இந்தியாவிற்கு ஒரு ஃபெடரல் செட்-அப் இருக்கிறது ஒரு ஃபெடரல் மெஷினரி இருக்கிறது; ஆனால் ஒரு ஃபெடரல் ஸ்பிரிட்-ஃபெடரல் உணர்வு நிச்சயமாக இந்தச் சட்டத்திலே இல்லை என்று அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

[திரு. ஜே. எஸ். இராகு] [1980 ஜூலை 31]

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

நான் துவக்கத்திலே சொல்லியபடி அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிக்கு வருகிறார்கள். ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் பல்வேறு திட்டங்களை நிறைவேற்ற இயன்றாலும், விரும்பினாலும் முடியாமல் அவர்கள் அல்லல் படுகிறார்கள். மக்களுடைய குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு முடியாமல், இதற்கு மாற்று வழி என்ன என்று பார்க்கிறார்கள். அந்தக் காலகட்டத்திலே அண்ணா அவர்கள் மாநில சுயாட்சியை மீண்டும் மிகத் தீவிரமாக எழுப்ப ஆரம்பிக்கிறார். அதற்குப் பிறகு, நான் ஏற்கனவே சொன்னதைப் போல், கலைஞர் அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். ஆளுகிற பாறுப்பை அவர் ஏற்றவுடன், அதிக அளவுக்கு அதிலே அக்கறை காட்டிய ஒரு சூழ்நிலையில் கலைஞர் அவர்கள் மிக மனம் வெதும்பிச் சொன்னார்கள். மாநில அரசு அதிகாரம் இல்லாத அரசாக இருக்கிறது.

We have no power to set up Industries

We have no power to collect Income tax;

We have no right to float loans for developmental purpose; and

We have to get consen from the President for all such measures passed in the State Assembly.

நமக்கென்று ஒரு மன்றம்—சட்டமன்றம் இருக்கிறது, உயர்ந்த அதிகாரத்தை உடைய மன்றம் என்று நாம் பெருமைப்படுகின்றோம் என்றாலும் ஒருமுற்போக்கான திட்டத்தை, பஸ் தேசிய மயமாக்கும் திட்டமாக இருந்தாலும். அர்ச்சுனர்கள் யாராக இருந்தாலும், எந்த ஜாதியராக இருந்தாலும் கோயில்களிலே படைக் கலாம் என்ற எந்தச் சட்டமாக இருந்தாலும், மொழி ஆதிக் கத்தை எதிர்க்கின்ற சட்டமாக இருந்தாலும் குறைந்தபட்சம் நம்முடைய நாட்டிலே இருக்கிற வரலாற்றுச் சின்னங்கள், கோயில்கள், ஆகியவற்றின் மீது நாம் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக இருந்தாலும், நம்முடைய தமிழ் மன்னன் ராஜராஜன் கட்டிய தஞ்சாவூர் பெருவுடையார் கோயிலுக்கு முன்னால், அவனுடைய சிலையை வைப்பதற்கு விரும்பினாலும் அதைக் கூட நம்மாலே நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு உபயோகமில்லாத சட்டங்கள். அதிகாரமில்லாத சூழ்நிலையிலே நாம் இருக்கிறோம் என்பதை கலைஞர் அவர்களும் மிகத் தெளிவாகச் சொன்னார் என். மிகச் சாதாரண காரியங்களுக்குக் கூட மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய அளவுக்கு அதிகார கமில்லாத சூழ்நிலை உருவாகியிருப்பதை கலைஞர் அவர்கள் வேதனையோடு குறிப்பிட்டார்கள்.

1980 ஜூலை 31] [திரு. ஜே. எஸ்., இராசு]

மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எத்தனை அதிகாரங்கள்? 90: மாநில அரசாங்கத்திற்கு எத்தனை அதிகாரங்கள்? இரண்டிற்கும் சேர்த்து எத்தனை அதிகாரங்கள் என்று நம்முடைய உமாநாத் அவர்கள் குறிப்பிட்டதால் நான் அவைகளைப் பற்றி அதிகமாகக் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. ஆனால், அவைகளைப் பற்றி ஒரு கருத்து என்னவென்றால், இந்த மூன்று அதிகாரத்திலேயும். மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான அதிகாரங்கள், மாநிலங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள், இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டு மிச்சம் இருக்கிற அதிகாரங்கள், இந்த 3 அதிகாரங்களிலே, மாநில அரசாங்கத்திற்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்பதை ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறேன்.

மாநில அரசாங்கத்திற்கு உண்டான சட்டத்தின்படி ஒரு மாநில அரசாங்கம் இணங்க ஆரம்பித்தாலுங்கூட, அதைப் பயன்படுத்துகிற நேரத்திலே, அதற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திடைய அனுமதி தேவைப்படுகிறது. அல்லது மிச்சம் இருக்கிற அதிகாரம்—ரெசிடரி பவர்ஸ்—அதையும் நாம் பயன்படுத்த முற்பட்டாலும், அதற்கும் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய ஒப்புதலைப் பெற வேண்டி இருக்கிறது. ஆனால், மத்திய அரசாங்கம் மிகப் பெரிய அரசாங்கம், எல்லா அதிகாரங்களையும் உள்ளடக்கிய அரசாங்கம். தன்னுடைய அதிகாரத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளும், மாநில அரசாங்கம் தன்னுடைய அதிகாரத்தின்படி காரியம் ஆற்றினாலும், அதற்கும் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய அனுமதி பெறவேண்டுமென்ற ஆணையைப் பிறப்பித்துவிடும். எஞ்சிய அதிகாரங்களின் மீது மாநில அரசாங்கம் இயங்க ஆரம்பித்தாலுங்கூட, அதற்கு மத்திய அரசு தன்னுடைய அனுமதி தேவை என்று சொல்லிவிடும்.

ஆகவே, உமாநாத் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானம் இருக்கிறதே அதிக அதிகாரம் தேவை என்ற தீர்மானம், அதைப்பற்றி சரியாகச் சொன்னால் நமக்கு அதிகாரமே இல்லை. இருந்தால்தானே கூடுதலாக அதிகாரம் கேட்க முடியும். ஆகவே, இப்பொழுது இருப்பது முழுமையான அதிகாரம் அல்ல. ஏதோ மேலுக்கு இருக்கிறது. எனவே இருக்கிற அதிகாரத்திற்கு மேலும் வேண்டுமென்று கேட்பது வாதத்திற்கு நியாயமாக இருக்குமே தவிர, We are powerless. We are totally powerless. அண்ணா அவர்கள் மனம் வெதும்பி சொன்னார். கடலிலே விளைகிற மீன்—அண்ணா அவர்கள் இலக்கிய ரீதியாக

[திரு. ஜே. எஸ். இராசு] [1980 ஜூலை 31]

சொன்னார்-கடலிலே விளைகிற கனி என்று—அந்தக் கனியை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்ப நமக்கு அதிகாரம் இருக்கிறதா? மிளகாய் நிறைய விளைகிறது, வெங்காயம் நிறைய விளைகிறது. மிளகாயும், வெங்காயமும் தேவைப்பட்டால் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யக் கூடிய அளவுக்கு மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. மிகச் சாதாரண விஷயங்கள். ஆகவே, சின்ன விஷயங்களில்கூட, உரிமையற்ற நிலையில், இன்றைக்கு இந்திய நாட்டு அரசியல் சட்டம் நம்மை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆகவே, இந்தச் சூழ்நிலையில் ரஷியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் திட்டங்களை வகுத்திருக்கின்றன.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்:—திரு. ராஜு, அடுத்த, கனிநபர் அலுவல் நாளன்று தொடர்ந்து பேசுவார்.

[பிற்பகல் 1.30]

4. அறிவிப்புகள் (தொடர்ச்சி).

(இ) பேரவையின் அலுவல்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவைக்கு ஓர் அறிவிப்பு.

இன்று கூடிய அலுவல் ஆய்வுக்குழுவில் எடுத்த முடிவுகளின் படி ஏற்கனவே அறிவிக்கப்பட்ட பேரவை நிகழ்ச்சிகளில் கீழ்க் கண்ட மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பேரவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1-8-1980

(வெள்ளிக்கிழமை)

அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகள்—ஆய்வு செய்தலும் நிறைவேற்றத்தலும் ஏற்கனவே அறிவிக்கப்பட்ட இனங்களுடன் கீழ்க்கண்ட சட்ட முன்வடிவுகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

(1) தமிழ்நாடு 1980 ஆம் ஆண்டு வணிகப் பயிர்கள் வரி விதிப்பு (ரத்து) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 18/1980).

(2) தமிழ்நாடு 1980 ஆம் ஆண்டு கூடுதல் நன்செய் தீர்வை கூடுதல் தண்ணீர் மேல்வரி, தனி நன்செய் தீர்வை தனித்தண்ணீர் மேல்வரி (திருத்த) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 24/1980)